د پړانګ پر ځای

(د ټلوېزيوني ډرامو ټولګه)

Ketabton.com

حفیظ الله تراب

۱۳۹۴ لمریز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پړانګ پرځای

(د ټلوېزيوني ډرامو ټولګه)

حفيظ الله تراب

۱۳۹۴ل کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

کتاب پېژندنه:

د کتاب نوم: د پړانګ پرځای

لیکوال: حفیظ الله تراب

خپروندی: د افغانستان ملي تحریك، فرهنګي څانګه

وېبپاڼه: www.melitahrik.com

ډیزاینګر: ضیاء ساپی

پښتۍ ډیزاین: فیاض حمید

چاپشمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپکال: ۱۳۹۴ ل کال/ ۲۰۱۵م

د تحریك د خپرونو لړ: (۴۱)

یادونه: د چاپ حقوق له ملي تحریک سره خوندي دي او د کتاب د محتوا مسولیت لیکوال پورې اړه لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړليک

سرليک **مخ**

لنډې خبرې.. ۱
سيالي.. ۳
د پړانګ پر ځای... ۱۹
د پاڼ پر غاړه... ۳۵
دنيا ۷۱
خپلې متې... ۱۳۲
محاکمه... ۱۸۸
پښتنه.. ۲۶۷
زنځيرونه... ۳۳۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تحریك یادښت

د افغانستان ملي تحریك د (۱۳۹۳ ل) کال په پیل کې له خپلو ګرانو هېوادوالو سره ژمنه کړې وه چې د دې کال په بهیر کې به (شل عنوانونه) بېلا بېل دیني، علمي، ادبي او ټولنیز اثار خپلې ټولنې ته وړاندې کوي. ملي تحریك دا ژمنه د یاد کال د کب پر (۲۸)مه نېټه پوره او د یوې پرتمینې غونډې په ترڅ کې یې شل عنوانونه علمي اثار هېوادوالو ته وړاندې کړل. ملي تحریك په یاده غونډه کې ژمنه وکړه چې د (۱۳۹۴ ل) کال په بهیر کې به انشاء الله د خدای (ج) په نصرت ټول ټال سل (۱۰۰) عنوانه بېلابېل علمي اثار ټولنې ته وړاندې کوي. طبیعي خبره ده چې دا اسانه کار نه دی، ډېر زیات زیار او زحمت ته اړتیا لري، خو ملي تحریك ټینګ هوډ کړی چې خپله دا ژمنه به هم د تېرې ژمنې په څېر عملی کوي. دا اثر چې ستاسو په لاس کې دی د همدې (سل عنوانونو) ژمنه کړو اثارو له جملې څخه دی، چې د چاپ جامه اغوندي. ملي تحریك هیله لري چې له دې اثر څخه به زموږ هېوادوال په زړه پورې ګټه پورته کړي. ملي تحریك له ټولو هغو لیکوالو، ژباړونکو، سمونچارو، مالي او معنوي مرستندویانو او چاپ چارو څخه چې ددې اثارو د چاپ په دې ټول بهیر کې یې یو بل سره مرسته او ملګرتیا کړې او دا فرهنګي بهیر یې بریالی کړی، د زړه له کومې مننه کوي او کور ودانی ورته وایي.

د هېواد د فرهنګ د ښېرازۍ په هیله

د افغانستان ملي تحریك فرهنګي څانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لنډې خبرې

چې په ښه او بده پوهېږي، هغوی به د ډرامو ارزښت هم پېژني. که د ادب هر صنف د ښکلو او ظریفو ګاڼو یو توکی وګڼو، نو ډرامه به په کې یو داسې هار وي، چې د هنر ټولې خواوې به په خورا ښکلې بڼه په کې پر ځای شوې وي.
له بده مرغه زموږ په هېواد کې ورته د ډېرو مادي امکاناتو په لرلو سره دولت هېڅ پاملرنه ونه کړه، بلکې د پردیو سیریالونو په خپرولو سره یې د نورو کولتور ته په ډېر اخلاص او ایمانداری خدمت وکړ. سره له دې چې ځینو افغانانو په دې برخه کې هلې ځلې وکړې او د خپل ذوق او وړتیا په کچه یې فلمونه او ډرامې جوړې کړې، خو لکه څنګه چې په کار وه، په دومره اوږده موده کې ورته ډاډمن کار ونه شو. د دغو خلکو په کتار کې یو هم زه یم، چې د تېرو کلونو په اوږدو کې مې د دې اثر د چاپولو تر وخته دوه ویشت تلوېزوني ډرامې، هنري او مستند فلمونه د زړه په وینو جوړ کړل.
د زړه وینې مې ځکه یادې کړې، چې د یوې ښې ډرامې تر لیکلو، د هغې جوړول ډېره ګرانه خبره ځکه ده، چې له امنیتي ستونزو نیولې، تر لوبغاړو پورې خنډونه ګام په ګام کې د سړي مخې ته پراته وي. تر ټولو لویه بدمرغي دا ده، چې دلته یې چارواکي بیا په ارزښت هم نه پوهېږي او د یوه لوستي نه به کله په دې برخه کې داسې څه واورېدل شي، چې اسمان به دربانډې وګرځوي.
په دې ټولګه کې ټول ټال اته تلوېزوني ډرامې دي، چې ټولې فلم شوي او د افغانستان د هغو تلوېزوني چینلونو نه بیا بیا خپرې شوي، چې د پښتو ژبې او پښتون سره لېونی تعصب نه لري.
که څه هم ډرامې په لیکلې بڼه دومره خوند نه کوي او ډېر ارزښت یې د فلم کولو نه وروسته څرګندېږي، خو په دې ټولګه کې راغلې ډرامې ښایي لوستونکو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوند هم ورکړي. همدارنګه تر ټولو اړینه موخه مې دا وه، چې د پښتو ژبې هغه لیکوال، چې د تلوېزوني ډرامو د لیکلو سره مینه لري، کولای شي، چې د ډرامو په لیکلو کې د دې ډرامو د تخنیکونو نه ګټه واخلي. له نېکه مرغه تر ما وروسته ځینو نورو هم د تلوېزوني ډرامو په تخنیکي لیکنه پیل کړی، دا مې ځکه وویل، چې تر دې دمخه زموږ هېواد کې ډرامې د فني لحاظه کله سمې نه وې لیکل شوې او ګرم هم نه وو، ځکه د ادب په دې ژانر کې د لیکوالو هڅې د نشت برابرې وې.
په پای کې له ښاغلي یون صیب نه مننه کوم، چې د دې ټولګې د چاپ خواري یې په ورین تندي ومنله، خدای دې په فرهنګي هڅو کې لا بریالی لري.
هیله ده، چې زموږ لیکوال په دې برخه کې لا هڅې وکړي او داسې ډرامې او سیریالونه جوړ کړي، چې زموږ د دردېدلي ولس د لا ویښتابه او د خپل کولتور او تاریخ د ژغورولو لپاره جادویي اغېز ولري.

په همدې هیله

مننه

حفیظ الله تراب

کابل، د وږي ۲۰ مه ۱۳۹۴ لمریز کال

(c) ketabton.com: The Digital Library

سيالي

کرکټرونه

۱ـ روف: يو پنځه پنځوس يا شپېته کلن سړی، چې ارام طبعيت لري او د زامنو له حالاتو خوښ نه دی. د حج تللو ته يې زړه نه کېږي، ځکه په کومو پيسو چې ځي، هغه ورته پاکې نه ښکاري.

۲ـ د روف مېرمن: ۴۵ کلنه ښځه، چې له مشر زوی نه وېرېږي او رښتيا ويلی نه شي.

۳ـ رياض: د روف مشر زوی، چې تېرې سترګې او ۳۰ کاله عمر لري، انداز يې د بدمعاش او د سيالۍ ډېر پلوي وي.

۴ـ ناصر: د رياض ۲۵ کلن ورور، چې د مشر ورور په لاره او پلوی روان وي.

۵ـ غړګه: د رياض ۲۵ کلنه مېرمن، چې ښکلې وي.

٦ـ ګلاب د رياض ۱۰ کلن ښکلی زوی، چې نيکه ورته ګران وي.

او يو څو نور فرعي کرکټرونه.

لومړۍ صحنه:

ځای: لومړی يو کلی او بيا يو کليوالي متوسط کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: روف، د روف د پاخه عمر مېرمن، ماشوم ګلاب، رياض د روف مشر زوی، غړګه د رياض ځوانه مېرمن او ناصر د روف دويم زوی.

(لومړی دې د يو څو ثانيو لپاره کلی وښودل شي او بيا دې کمره د روف دوی پر کور فوکس شي. په داسې حال کې چې روف مخکې او لاسي بيک ور سره وي، ټول

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کور د لویې دروازې پر لور ور روان شي. روف خپه غوندې ښکاري. دروازې ته چې ورسېږي، نو د روف مېرمن قرآنکریم لوړ ونیسي. روف ترې درې ځله تېر شي. قرآن ښکل کړي، له دروازې ووځي. ګلاب ورپسې د کور له دننه نه اوبه وشیندي. له زامنو سره له کوره بهر خدای پاماني وکړي او په پای کې خپل لمسی ګلاب په مینه ښکل کړي او روان شي).

دویمه صحنه:
ځای: یو کلیوالي بازار.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: روف او یو ورکوټی سوالګر ماشوم.

(لومړی دې یو لنډ شاټ بازار وښودل شي، چې روف په کې داسې روان وي، چې فکرمن ښکاري. تر یو څه تګ وروسته یوه بېوزله ښځه چې په خیرنه چادرۍ کې ناسته او یو وړوکی ماشوم یې په خپله غېږ کې اچولی وي، ووینې، هغه ورته د سوال لپاره لاس اوږد کړي. روف ودرېږي. د ماشوم بد حالت چې ووینې، په څېره کې یې ډېر خپګان څرګند شي. ښځې لا د سوال لاس همداسې نیولی وي، چې روف د تګ یو ګام واخلي، خو همدې کې د لس مترو په واټن ورته یو داسې سپین ږیری رابښکاره شي، چې د څېرې او جامو له کبله ډېر سپېڅلی ښکاري.
سپېڅلی سړی ورته په درانه او رادیویي غږ کې ووایي)
سپېڅلی سړی
ـ د خلیل تر کعبې دا کعبه ده لویه
که اباد کا څوک وېران حرم د زړه.
(روف سپېڅلي سړي ته په ډېرې حیرانۍ وګوري او بیا سوالګرې ته ورو مخ ورواړوي):
سپېڅلی سړی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ای مسلمانه! راشه دې ببوزلې سره ښه وکه.
د دې ژوند وژغوره!
(ښځه دې لنډ شاټ وښودل شي. روف بیا په حیرانۍ سپین ږیري ته وګوري):
سپېڅلی سړی
ـ چېرته ځې؟ دین همدې ته وايي، چې نورو ته دې خیر ورسېږي.
د ریا زهد نه څه غواړې؟.
(لږه چوپتیا):
سپېڅلی سړی
چې د بل لپاره خیر ترې پیدا نه شي
ګوره داسې عبادت کې ګټه نشته
(روف داسې ښکاره شي، لکه د سپین ږیري خبرو چې پرې ډېر اغېز کړی وي، خپل جېب ته لاس کړي، د افغانیو برابر بنډل راوباسي، زړه یې وي چې ور یې کړي، خو چې ښځې ته یې لږې ورنږدې کړي، نو د فلش بک تر صحنې وروسته له سوالګرې ښځې خپل لاس بېرته راکاږي. سپین ږیری ورته په سنجیده توګه وګوري، یوه وړه ترخه موسکا وکړي، خو ځای پر ځای ورک شي، روف لومړی حیران شي، بیا سوالګرې ته وګوري او بیا په مات زړه روان شي).
د فلش بیک صحنه:
ځای: د روف دوی د کور یوه کوټه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: روف او ریاض.
(په یوې اندازې کلانکارۍ ورته د افغانیو بنډل ونیسي):
ریاض
ـ هن! دا واخله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(روف یې واخلي):
ریاض
ـ خو ګوره ډېر پام ور سره کوه، که یوه روپۍ دې بې ځایه ولګوله، نو بیا به حیران ناست یې.
(روف خوشاله نه ښکاري او یو داسې حرکت وکړي، لکه د زوی نه چې راضي نه وي).
روف
ـ سهي ده.

څلورمه صحنه:
ځای: یوه کلیوالي شنه دېره.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: ریاض او نسیم.
(په دېره کې شاوخوا کټونه پراته وي. په یوه کټ کې ریاض خور ور پروت وي، بیا د واسکټ له جېبه د سیګرټو قوتۍ راوباسي. همدې وخت کې دې نسیم وښودل شي، چې دېرې ته راروان وي. ریاض چې سېګرېټ ولګوي، نو همدې کې نسیم هم راورسېږي او ریاض ورته د سترې مه شې لپاره پورته شي):
ریاض
ـ په خیر، په خیر راغلې!
نسیم
ـ خیر یوسې.
(دواړه په کټ کې کېني):
نسیم
ـ څنګه شو، حاجي صیب په خیر لاړو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رياض

ـ په خير لاړو.

(په لږ تبسم):

نسيم

ـ يره ستا اپين خو راته ځکه برکتي ښکاري، چې د يوه ډېر نېک کار دپاره دې خرڅ که. که څنګه؟

(په لږې موسکا):

رياض

ـ روغه خبره دې وکړه. بله دا چې پلار په داسې وخت کې لاړو چې د حج شپېم (شپې هم) ېېخي رانزدې دي.

(لږه چوپتيا):

رياض

ـ او هغه نورې روپۍ دې راوړي، که نه؟

(داسې لکه رښتيا چې وي، خو نسيم ټوکه کوي):

نسيم

ـ پرون دې اپين راکړې او نن ټولې روپۍ غواړې؟!

(د رياض تندی لږ تريو شي، خو هممدې کې نسيم جېب ته لاس کړي او په موسکا سره ورته شل زره افغانۍ ونيسي):

نسيم

ـ واخله! ته لکه چې په رښتيا شوې.

(په لږې موسکا):

رياض

ـ زه دې حيران کړم، (وی يو له لوړې مړ کېده او بل يې سر ته ډوډۍ لټوله):

(c) ketabton.com: The Digital Library

(رياض د روپو تر شمارلو وروسته):

رياض

ـ خير يوسې پوره دي. په دې به د خيرات غم وکو.

اخر د پښتو وطن دی.

نسيم

ـ ښه دې وويل:

(له هر څه وځه خو له نرخه مه وځه)

راکه لاس!

(رياض لاس ورکړي، نسيم روان او رياض بېرته په کټ کې په يوې اندازې کلانکارۍ څملي).

پنځمه صحنه:

ځای: هوايي ډګر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نشته.

(د اريانا يا کام اير الوتکې شاټ دې واخيستل شي، چې هوا ته پورته شي).

شپږمه صحنه:

ځای: د روف دوی کور.

وخت: مازيګر موده.

لوبغاړي: د روف مېرمن او د رياض ښځه (غړګه).

(د روف مېرمنې په کټ کې په بالښت قرآن شريف ايښی وي، له ځانه سره يې لړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

تلاوت او بیا یې بند کړي، ښکل یې کړي او پورته یې د دعا په حال کې ونیسي، هغه لا دعا کوي، چې غړګه راشي او پښو ته یې کېني):

غړګه

ـ ترورې! څوک چې حج ته ځي، خوشالېږي، خو کاکا را ته خپه غوندې ښکاره کېده.

(په داسې حال کې چې قرآن شریف په پوښ کې اچوي، یو د خپګان وړوکی اسوېلی وکړي):

د روف مېرمن

ـ لورې! رشتیا دې وویل، هغه خو خپه و.

غړګه

ـ راته ودې نه ویل، چې په څه خپه و؟

(شاوخوا داسې وګوري، لکه له مشر زوی نه چې وېرېږي):

د روف مېرمن

ـ لورې! هغه ته خپل تګ ډېر بې مناسبه ښکاره کېده.

(په لږې حیرانۍ):

غړګه

ـ حج او بې مناسبه؟!

(تندی یې لږ تریو شي):

د روف مېرمن

ـ ته څه اوس خپل کار کوه.

هره خبره خو تا ته نه شم کولی.

(غړګه له کټ نه پاڅېږي او په سترګو کې چې د هغې پام نه وي، بل ډول وروګوري).

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپږمه صحنه:
ځای: سعودي عربستان.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: حاجیان.
(د یو څو ثانیو لپاره دې دا وښودل شي، چې حاجیان طواف کوي).

اوومه صحنه:
ځای: بازار، داسې ځای چې پسونه په کې وي.
وخت: سهار.
لوبغاړي: ګڼ خلک او ریاض.
(لومړی دې پسونه وښودل شي، ورپسې ریاض د درېو پسونو په ملا د خریدار په توګه ګوتې ووهي):

اتمه صحنه:
ځای: د کلي یوه کوڅه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: هغه سوالګره ښځه چې ماشوم یې په غېږ کې پروت وي، ریاض او یو بل کلیوال.
(لومړی دې هغه ښځه او ماشوم وښودل شي، همدې وخت کې ریاض دوه پسونه په ځان پسې راروان کړي وي، چې په همدې ځای کې له کلیوال سره مخامخ شي.
کلیوال چې پسونه وګوري، حیران شي او په حیرانۍ ورته ووایي):
کلیوال
ـ واه ریاضه واه! دا دې په څو واخیستل؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

رياض

ـ پوښتنه يې مه کوه، خو دا راته ووايه چې څنګه دي؟

کليوال

ـ يره منم دې. لکه چې واده دې دی؟

(په لږ خندني ډول):

رياض

ـ ړوند شې واده خو مې کړی، د خيرات دپاره مې اخيستي.

ولې خبر نه يې چې پلار مې د حج نه راروان دی؟!.

کليوال

ـ رياضه! ته خو به په دې کارونو ځان تباه کې، هلکه د خپلې شړۍ سره ښپې غځوه!

(په سنجيده توګه):

رياض

ـ ميلو! ګوره اول يو کار نه دی په کار او چې بيا يې کی، نو داسې يې کوه، چې په تربورانو کې دې سترګه جيګه شي.

(د سترګو په راويستو او بدمعاشانه انداز):

ـ سهي ده، که څنګه؟!

(او له همدې سره رياض له کمرې اوتې شي).

نهمه صحنه:

ځای: د کابل ـ جلال اباد سرک.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د سرک پر یوې ښکلې منظرې دې د حاجیانو د یو څو موټرو شاټونه واخیستل شي، چې ګلپوش شوي وي).

لسمه صحنه:
ځای: د روف دوی کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: د روف مېرمن، وړوکی ګلاب.

(د کور په یوې برخې کې هغه پسونه چې ریاض اخیستي وي، تړلي وي او ګلاب په خوله کې پاڼې ورکوي. لږ وروسته ګلاب خپله نیا ویني):

ګلاب

ـ غټې ادې! دادا به کله راځي؟

د روف مېرمن

(په لږه مینه):

ـ همدا یې ورځې دي.

سترګه مې رپېږي.

ګلاب

ـ د پروېز نیکه خو د هغې نه وروسته تلی و. هغه راغلی دی.

(په مینه ناکه توګه):

د روف مېرمن

لکه چې ډېر دې یادېږي؟

(په خواږه انداز):

ګلاب

ـ غټې ادې! دادا خو ډېر ښه سړی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوولسمه صحنه:

ځای: د کابل یا جلال اباد د عیدګاه د جومات مخه.

وخت: ماسپښین تېر.

لوبغاړي: حاجي صیب او د ښار نور خلک.

(حاجي روف دې وښودل شي، چې بیک یې اوږې ته، په لاس کې د زمزمو لویه بوشکه د عیدګاه له سرک نه د موټرو هډې ته سترړی ستوړی رارون وي.)

دولسمه صحنه:

ځای: هماغه ښار.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: حاجي روف، د موټر ډرېور او یو دوه نور کسان.

(لومړی دې د ښار شاټ د څو ثانیو لپاره واخیستل شي، بیا دې په کرولا موټر کې حاجي صیب او ډرېور وښودل شي. د حاجي صیب په لاس کې تسپې او فکرمن غوندې وي، چې څه شېبه وروسته ترې ډرېور پوښتنه وکړي):

ډرېور

ـ کاکا! لکه چې د حج نه راغلې؟

روف

ـ هو، خدای دې قبول کي.

ډرېور

ـ ولې څوک دې نه لرل، چې مخې ته دې راغلي وی؟

روف

ـ هر څه لرم، خو ما ته پخپله دا کار مناسب نه ښکاري.

(په لږه جدي او حیرانه توګه):

ډرېور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ حاجي صیب! اوس خو دا رواج دی، چې د حاجیانو مخې ته لوی لوی کاروانونه ورځي.

او ته یوازې روان یې؟!

حاجي روف

ـ همدغه خو زمنږه کمزوري ده. په عبادت کې مو هم ریا وي. د خدای په وړاندې هغه څوک لوی دی، چې ځان کم وګڼي.

(د حاجي صیب سترګې پټې شي، د لارې یو څو صحنې دې وښودل شي، له دې وروسته حاجي صیب خپلې سترګې پټې او هغه صحنه ووینی، چې لمسی یې د راتګ پر وخت ښکل کړی و. همدې کې موټر په اډه کې ودرېږي):

ډرېور

ـ کوزېږئ،راورسېدئ!

(حاجي لږ ټوپ وکړي، سترګې خلاصې کړي. نور خلک کښته شي، ډرېور ته پیسې ورکړي، خو حاجي صیب ډرېور ته ووایي):

حاجي صیب

ـ زر روپۍ به درکم کلي ته راسره لاړ شه.

ډرېور

ـ حاجي صیب! زر خو کمې دي.

حاجی

ـ استاذه! بله راسره والله که یوه روپۍ هم یي. ناوخته دی خدای به یې بل ځی کې بدل درکي.

(لږ فکر):

ډرېور

ـ سمه ده.

(او له دې سره موټر روان کړي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیارلسمه صحنه:
ځای: خوږ، کلیوالي لار او بیا د حاجي صیب کور.
وخت: مازیګر، بیا شپه.
لوبغاړي: حاجي صیب او ډرېور.

(لومړی دې د لمر سترګه وښودل شي، چې له غره نه لوېږي، بیا دې موټر وښودل شي، چې په خامو لارو روان وي. ورپسې دې کلی په لانګ شاټ کې لرې وښودل شي، بیا دې وښودل شي، چې تیاره شي. موټر روان وي، څراغونه ولګوي).

څوارلسمه صحنه:
ځای: د حاجي روف کور.
وخت: شپه.
لوبغاړي: حاجي روف او ورسره یې د کورنۍ ټول غړي.

(لومړی دې یوه شېبه د کور لویه دروازه وښودل شي، چې رنګه کاغذونه پرې ځوړند او په دروازه په لوی سپین لیک لیکل شوي وي):
حج دې مبارک شه.
(موټر په تیاره کې د دروازې مخې ته ودرېږي، حاجي صیب ډرېور ته زر افغانۍ ورکړي او ورته ووایي):
ـ استاذه! تلی نه شې ناوخته دی، باتې به شې!
ډرېور
ـ حاجي صیب کار مې دی، نه پاتې کېږم. خیر یوسې.
(ډرېور له ډالې نه بیک او د زمزمو بوشکه راوباسي، حاجي ته په منډه لاس ورکړي او موټر روان کړي).
(حاجي صیب دوه ځله دروازه وټکوي او په درېیم ځل یې لمسې ګلاب دروازه خلاصه کړي، هغه په خوشالۍ نیکه ته غېږ ورکړي او بیا په منډه کورته ننوځي. د

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور په برنډه کې ټول ولاړ وي، له نیا سره یې لاټېن وي، چې په بیړه ګلاب ووایي):
ګلاب
ـ زېرې مې دربانديې دادا راغی.
(نیا یې خوشاله خو د ریاض په تندي کې د غوسې کرښې ښکاره شي. همدې کې حاجي صیب بیک او د زمزمو بوشکه په لاس هغوی ته ورننږدې شي، خو د دواړ زامنو تندیو ته چې وګوري حیران شي. د حاجي مېرمن شا ته ولاړه وي، نه ښکاري. حاجي لږ په وېره ووایي):
حاجي
ـ خیر خو به یې؟ مورم څه شوه؟
(مشر زوی یې سترګې سرې کړي):
ریاض
ـ مور، مور پرېده، د شرم خبره کوه، د حیا نه دې خلاص کړو!
(حاجي ډېر حیران شي):
حاجي
ـ د څه شي حیا؟! زه خو د هېڅ نه خبر نه یم.
ناصر
ـ په قام کې دې وشرمولو، دسې څوک کېږي؟!
(حیران شي):
حاجي
ـ اخر خبره څه ده؟ خبره ښکاره کېږي!
(په جدي ډول او د سپېږمو په تریوولو):
ریاض
ـ موږ چې ستا دپاره اپین خرڅ کړی و، نو د همدې دپاره چې ته بم په تربورانو کې پوزه پرې کی؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(نور هم حیران شي):

حاجي

ـ ما خو په خپل ټول ژوند کې بې ننګه کار نه دی کړی، د خدای دپاره دا څه اورم؟!

ناصر

ـ د لالا دا مقصد دی، چې ته خو مونږ حج ته د سیالۍ دپاره لېږلی وې، خو تا زموږ سیالي د خاورو سره خاورې کړه.

حاجي

ـ ځنګه مې خاورې کړه، په دې خو مې پوی کـئ!

ریاض

ـ نور نه پېږم همدا نن شپه به بېرته کابل ته ځې. قسم په خدای که رانه دلته شپه وکې!

(د بېوزلتوب یوه څپه):

حاجي

ـ اخر ولې؟ حج مې وکه او دا دی بېرته راغلم.

ناصر

ـ لالا وی چې د نورو غوندې به سبا موږ هرکلي ته درشو، مخې ته به موټرې درشي، په تربورانو کې بم سترګه جیګه شي.

ریاض

ـ نور نه پېږم، که مرې او که چوې، همدا اوس به بېرته کابل ته ځې. ګوره چې نوره خبره وانورم.

(په داسې حال کې چې حاجي صیب د زامنو دې کړو ته حیران وي، مېرمن یې لږه رامخکې شي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حاجي مېرمن

ـ سړیه! اوس هم نه څه تلي او نه راغلي. د زامنو خبره دې سهي ده. د تربورانو د خاطره خیر دی همدا اوس بېرته کابل ته لاړ شه. خدای کړی ناکام دی. سبا به دې زامن مخې ته درشي.

(دې وخت کې دې گلاب وښودل شي، چې په نیکه خپه وي. همدې کې یې د هغه نېک سړي دا شعر په فلش بیک کې رایاد شي):

شعر

ـ چې د بل لپاره خیر ترې پیدا نه شي

گوره داسې عبادت کې گټه نشته

(حاجي صیب یو دردمن اسوېلی وکړي):

حاجي

ـ زه به لاړ شم، خو خدای به څه وی؟!.

(او په داسې حال کې چې یو گام د لویې دروازې ته د تگ په لوري واخلي، نو لومړی زامنو ته په خواشینۍ مخ ورواړوي):

حاجي

(په ډېر دردمن انداز په ډرامایي غږ کې):

ـ ظالمانو! هسېم (هسې مو) دومره وکړولم!

(په ډېر لنډ شکل دې هغه سپین ږیری او سوالگره ښځه وښودل شي):

(په افسوسناک غږ):

حاجي

د دنیا په سیالۍ کېم (مو) راته د اخرت خواري خرڅه کړه.

(او د همدې جملې سره د حاجي په افسوسناکه څېره ډرامه پای ته ورسېږي).

پای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پړانگ پر ځای

کرکټرونه

ـ اشرف: مرکزي کرکټر. له ۲۵ـ ۳۰ کلونو پورې یو متفکر او با احساسه ځوان، چې د ټولنې د اجتماعي عدالت له بهیر نه سخت خوابدی او ناراضي وي.

ـ زمری او گیدړ هغه مرکزي کرکټرونه، چې خبرې یې باید په دوبله کې تر سره شي.

ـ د تلوېزون مشر د پاخه عمر لوکس سړی.

ـ یو سپېڅلی سپینږیری.

ـ سوالگره ښځه، وړوکی ماشوم، کمره وال، د ژوبڼ مسوول فرعي کرکټرونه.

د ټایټل لپاره

(یو انسان دې له یوه ځنگل نه راووځي، په منډه مخامخ راروان وي او کرار کرار دې ترې په لږ وخت کې داسې یو پړانگ جوړ شي، چې له خولې او خېړو یې سرې وینې وڅاڅي او بیا دې د فلم یا ډرامې نوم ولیکل شي):

د پړانگ پر ځای

لومړۍ صحنه:

ځای: ښار.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اشرف او یوه سوالگره ښځه، چې ماشوم زوی یې په بد حالت کې په غېږ کې پروت وي.

(اشرف په داسې حال کې چې تورې د څلورکنجه لمنې جامې یې اغوستې وي، لوڅ سر، یو ډبل کتاب یې په لاس کې او تور پټو یې له ځانه تاو کړی او لږه ږیره هم ولري، په ښار کې روان وي. تر یو څو گامو وروسته سوالگره ښځه ووینې. هغه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سوال لپاره لاس ور اوږد کړي. اشرف ودرېږي، د ماشوم بد حالت ويني، له جېب نه روپۍ راوباسي، ور يې کړي، خو همدې وخت کې دوه ډېرې لوکسې موټرې د دوی له څنګه تېرې او دوړې يې پر سوالګرې او هغوی ورشي. اشرف په ډېر درد لومړی ماشوم او بيا هغو روانو موټرو ته د افسوس په ډول وګوري).

دويمه صحنه:
ځای: ښار.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: اشرف، يو سپين ږيری، يو ځوان لوکس هلک او يو سپی چې زنځير او پټۍ هم ولري.
(د اوسني وخت يو هلک چې سور کميس او کوباى پتلون يې اغوستی او د زنې سره يې د يوه کوچني چاکلېټ په اندازه ږيره وي، له يوې لوکسې مغازې نه له يوه ساتل شوي سپي سره راووځي. د هلک په لاس کې کېک هم وي. بيا دې يو غريب سپين ږيری، چې په بد حال وي، وښودل شي. ځوان هلک کېک د سپي خولې ته ونيسي او په مينه يې ورکوي):
ځوان هلک
ـ وخوره زمريه!
وخوره!
(د سپي خوراک دې لږ وښودل شي، د اشرف هم له لرې ورته پام شي).
ځوان
ـ ربړ بول سکې؟
(د سپي له خولې نه يوه روغه ټوټه کېک ولوېږي، هلک ربړ بول هم ورکړي، د سپي په ملا په مينه لاس راکاږي، روان شي او خپل لوکس موټر ته سپی وخېژوي، خو همدې کې يو ډېر بېوزلی سپين ږيری راشي، له سپي نه پاتې شوی کېک ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې وګوري، لکه ډېر زړه یې چې ورته کېږي، راوایخلي، زړه یې وي، چې ویې خوري، خو بېرته یې کېږدي. اشرف چې دا حالت ویني دومره خوابدی شي، چې پر مخ یې له ډېره درده خولې راشي، اشرف اسمان ته وګوري او هغه ورته داسې ښکاري، لکه ټوله نړۍ چې پرې چورلي، د اشرف په مخ کې هیجان پیدا شي او بیا له ښاره منډه کړي. په سلو موشن کې دې له مخې نه وښودل شي، چې له ښاره تښتي).

درېیمه صحنه:
ځای: په یو ډاګ کې د پاڼ سر.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: اشرف.

(لومړی دې په ډاک کې یو بوټی وښودل شي، چې باد یې ښوروي او بیا دې له لرې نه اشرف وښودل شي، چې په سلو موشن کې ډاګ ته را روان وي، بیا دې د پاڼ لاندې برخه وښودل شي، همدې کې اشرف ستړی ستومانه خولې خولې راشي او د پاڼ پر سر داسې کېني، چې مخې ته یې کاڼي وي.):

(په ستړي حالت کې، څه شېبه وروسته، په دردمن انداز کې):

اشرف

ـ ای کاڼو! تاسې څومره ښکلي یاست!

(کاڼي دې په لنډ دوراني شکل وښودل شي).

که انسانم راوانخلي، نو د چا په تندي به کله هم پخپله و نه نښلئ!

ای د ډاګ بوټو!

تاسې کې خو هېڅ بدي نشته.

که انسان مو راوانخلي، نو کله به هم د چا په تندي پخپله ونه نښلئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(بېخي لږه وقفه):
خو هغه ستاسې غوندې نه دی
(بېخي لږه چوپتیا):
د هغه له زړه نه رحم کډه کړې ده.
ځکه مې له هغه نه تاسې ته پناه راوړې ده.
(دردمن انداز):
زه نور له تاسې سره اوسم.
زه به تاسې ته له هغه نه ډېرې ګیلې وکم.
ای دښتې! ما په خپلې لمنې کې راونغاړه.
زه له تاسې بل چېرته نه ځم.
(اشرف دې اخرنۍ جمله په داسې زنګېدلې بڼه ووايي، لکه خوب چې ورځي. هغه د یوه خوبولي په څېر په کاڼو سر کېږدي او ویده شي، خو تر فلش فارورډ وروسته له خوبه په هیبت راویښ شي. ساه و تیګاه وي. ودرېږي، شا و خوا وګوري او له ډاګ نه د ښار پر لور ور روان شي).
نوټ: کتاب یې هېر نه شي.

ځلورمه صحنه: (خوب یا فلش فارورډ).
ځای: یوه لویه ویاله، چې په غاړه یې شنې ونې هم ولاړې وي.
وخت: سهار وختي.
لوبغاړي: اشرف او یو ډېر پاک سپین ږیری، چې اوږده ږیره، سپېڅلې څېره او سپین اوږد کمیس یې اغوستی وي.
(اشرف ډېر غمجن ونې ته ډډه وهلې وي او اوبو ته ګوري):
سپین ږیری
(په درانه او حکیمانه غږ):

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ای ځوانه! له دې اوبو نه د ژوند راز زده که.

(اوبه دې ونښودل شي):

ځومره نرمې دي، خو ودرېږي نه.

(اشرف په حيرانۍ پرته له مخامخ شاو خوا وګوري):

سپين ږيرى

ـ پاڅېږه! د دغو اوبو په څېر له ټولو خنډونو تېر شه!

(اشرف په وېره وېره کرار کرار پاڅېږي، بيا شا و خوا وګوری، خو چې څه ونه ويني، نو مخ اسمان ته ونيسي، فکر کوي، چې ګنې له پاسه راته خبرې کېږي):

اشرف

ـ خو له ما نه اوبه هم ښې دي، هغه خو يو لوری لري!!

(دسپين ږيري خفيفه خندا او بيا په نرمه لهجه):

(د اشرف لږه وېره):

سپين ږيری

ـ ولې ته دا هم نه شې کولی؟ د ژوند لاره خو به ځان ته پخپله مومې!

(د اشرف له ځانه سره لږ د شرمېدو احساس):

اشرف

(په څېره کې سپېڅلتيا):

ـ خو زه د نورو غم اخيستی يم.

سپين ږيری

ـ په رښتيا چې ته ښه انسان يې، خو دا يې لاره نه ده.

دسې څه وکه، چې ډېرو ته دې خير ورسېږي.

(اشرف په لږې خوشالۍ):

اشرف

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زم (زه هم) همدا غواړم.
همدا مې هیله ده.
سپین ږیری
ـ لاس دې راکه!
(اشرف چې وګوري، نو په دې وخت کې ورته سپین ږیری مخامخ له ویالې نه پورې غاړه ولاړ وي. اشرف لومړی لږ ووېرېږي او په داسې حال کې چې لږ هغه ته وګوري، لاس د پورې وتو لپاره ور اوږد کړي، خو په دې وخت کې یې پښه د ویالې په منځ کې راشي، سپین ږیري ته یې لاس ونه رسېږي، ویاله کې ولوېږي او له خوبه ویښ شي).

پنځمه صحنه:
ځای: ښار.
وخت: سهار.
لوبغاړي: اشرف.
(لومړی دې د ښار د یوې ښکلې برخې لنډ شاټ واخیستل شي، ورپسې دې یو ښکلی لوړ بیلډینګ په ټېل ډاون شاټ وښودل شي او کمره دې پر اشرف فوکس شي، چې نوموړي ودانۍ ته په حیرانۍ وګوري. له دې ځایه روان شي، خو یو څو ګامه وروسته اشرف پر یوه دېوال یو اعلان، چې په لږ لوی لیک لیکل شوی وي، ووینې):
اعلان
ـ هنر تلوېزون یوه داسې پروډیوسر ته چې یوه نوې او خلکو ته ډېره اغېزمنه خپرونه جوړولای شي، اړتیا لري. مینه وال کولای شي، چې په لاندې شمېره زر تر زره اړیکې ونیسي.
د اړیکو شمېره:

(c) ketabton.com: The Digital Library

۰۷۷۷۷۷۷۷۰۰

(اشرف له ځانه سره اعلان ولولي، په څېره کې يې د ورتللو نښې پيدا، خو لا په فکر کې وي او بيا چټک روان شي).

شپږمه صحنه:

ځای: يوه ښکلې لويه ودانۍ.

وخت: سهار.

لوبغاړي: نشته.

(لويه ودانۍ دې يو لنډ شاټ وښودل شي).

اوومه صحنه:

ځای: د ودانۍ دننه يو لوکس دهلېز.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اشرف.

(په دهلېز کې کې کوچونه پراته وي. اشرف ورشي او پر يوه کوچ څه شېبه فکرمن کېني).

اتمه صحنه:

ځای: د تلوېزون د مشر کوټه.

وخت: سهار.

لوبغاړي: اشرف، د تلوېزون مشر او يو بل لوکس هلک.

(لومړی دې د کوټې دننه وښودل شي، چې يو قواره دار سړی چې د چينل مشر وي، پر لوکسه چوکۍ ناست او مخې ته يې لوی مېز پروت وي، هغه بل هلک د هغه مېز ته نږدې ولاړ وي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تلوېزون مشر
ـ تاسې اوس تلی شئ!
(هلک له کوټې ووځي او اشرف پر چوکۍ مخامخ کېني):
(مشر لومړی ځان لږ بوخت او بیا په سنجیده انداز):
مشر
ـ ښه ځوانه ته داسې کمه (کومه) ځانګړتیا لرې، چې یوه نوې خپرونه جوړه کې؟
(په فلسفیانه انداز):
اشرف
ـ رښتیا هم په نړۍ کې هر څه ډېر دي، خو نوښت کم دی.
(مشر په سترګو کې د سنجیده توب حرکت وکړي):
مشر
ـ په دې هر څوک پوهېږي، دې کې خو شک نشته.
اشرف
ـ خو څوک چې پیاوړی احساس او عاطفه ولري، کېدای شي، چې په هنري برخه کې یو ستر کار وکي.
(مشر په حیرانی وروګوري):
مشر
ـ خو ځینې خلک په خوله ډېر څه وئ او په عمل کې یې بیا نه شي ثابتولی.
اشرف
ـ خو زه چې څه ویم هغه کولی هم شم.
مشر
(په لږې حیرانۍ):
ـ هغه څنګه؟ تاسې څنګه کولی شئ، چې داسې یوه نوې خپرونه جوړه کئ، چې نوې دې هم یې (وي) او خلکو ته دې ډېره ګټه هم ولري؟.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اشرف

ـ صیب! د هر څه نه مخکې باید یو نوښتګر ځان ته هدف وټاکي. بیا دې په دې سوچ وکي، چې دا ټولنې ته څومره ګټه لري. که چېرته په کې یوازې د هغه د ټولنیزونو دردونو، انساني عاطفې او ښکلا متره پیاوړې وي، نو بیا به یې د کار په ښه والي کې هېڅ شک نه یي.

(مشر د هغه د خبرو په جریان کې دوه ځله اشرف ته داسې وګوري، لکه د هغه خبرې چې ورته ډېرې عالي ښکاره شوې وي).

مشر

ـ دا دې منم، خو د خپرونې د نوښت په برخه کې به څه کوئ؟

(لږ سنجیده):

اشرف

ـ په دې برخه کې زه داسې وړتیا لرم، چې نور یې نه لري.

(د مشر حیراني):

اشرف

ـ زه کولی شم، چې د حیواناتو احساسات د هغوی له سترګو ولولم.

(به لږې موسکا):

مشر

ـ دا خو رښتیا هم عجیبه پوهه ده.

په لومړي ځل داسې خبره اورم.

اشرف

ـ موږ او تاسې پېړۍ وشوې، چې پر انسانانو خبرې کوو، له هغوی سره مرکې کوو، خو زه غواړم، چې په حیواناتو داسې خپرونه جوړه کم، چې ساری یې نه یي.

(په خوشالۍ او حیرانۍ):

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر

ـ خو د هغوی د خبرو ستونزه به څنګه شي.

حیوانات خو خبرې نه شي کولی.

اشرف

ـ دا هم اسانه ده، دا مسله په دوبله حل کېدی شي.

مشر

(په یوه اندازه خوشالۍ):

ـ واه! رښتیا چې په زړه پورې خپرونه به یي . له همدې اوس نه ته دا کار پیل که.

که چېرته دې خپرونه بریالۍ وه، نو د پنځو کالو قرارداد به درسره لاسلیک کم.

بریالیتوبم غواړم.

(اشرف پاڅېږي):

اشرف

ـ سمه ده.

(او له دې سره له کمرې اوځي شي).

نهمه صحنه:

ځای: د کابل د ښار یو برخه.

وخت: سهار.

لوبغاړي: نشته.

(د کابل د ښار یو لنډ شاټ دې له یو لوړ ځای نه واخیستل شي).

لسمه صحنه:

ځای: د کابل ژوبڼ.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اشرف، د تلوېزون کمره وال، د ژوبڼ مسوول..

(c) ketabton.com: The Digital Library

(لومړی دې یو لنډ شاټ د ژوبڼ په دننه کې په پنجره کې زمری وښودل شي. بیا دې اشرف چې اوږد تور د تېرو څوکو بالاپوش یې د یوه تور پتلون سره اغوستی او تور پکول یې په سر او د سر د شا د برخې وېښته یې اوږده وي، له کمره وال سره چې کمره له مخکې نه په تري پاټ تړلې وي، د زمري پنجرې ته ورشي. کمره د زمري پنجرې ته د عکاسۍ لپاره عیاره وي. د اشرف په لاس کې مایک وي، د زمري پنجرې ته په ارام او سنجیده توګه کېني، د مخ عجیب تاثرات یې ښکاره شي، کمره وال له ځانه سره وړه موسکا وکړي):

اشرف زمري ته

(په دردمن انداز):

ـ سلام د ځنګل پاچا!

(لومړی دې اشرف، بیا زمری او بیا دې اشرف وښودل شي).

اشرف

ـ تا ته دا لقب د ځواک او که ستا د خونړیتوب له امله درکړل شوې؟

(لومړی دې د زمري مخ وښودل شي او بیا دې یوه لنډه خندا او بیا په یو لوی غږ کې دا خبرې واورېدل شي):

د لوی غږ خبرې

ـ څومره بې انصافه یې!!

تا ته لکه چې خپل خونړیتوب نه ښکاري؟!

ووایه تا کوم ظلم ونه که؟!

(درې څلور داسې تصویرونه دې وښودل شي، چې د ماشومانو وینې او د ظالمانو وحشتونه په کې ښکاري، د اشرف په مخ کې دې درد او خولې ښکاره شي، په داسې انداز پاڅېږي، لکه چې پر بدن یې ډېره سخته وي، اسمان ته ګوري او پرې وڅرخي. د زمري سترګې دې وښودل شي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لوی غږ خبرې
ـ تا خو داسې څه وکړل، چې د ځنګل په ټول تاریخ کې چا نه دي کړي.
(د جنګ بربادۍ دې وښودل شي، بیا د زمري سترګې):
د لوی غږ خبرې
ـ همدې انسان د یتیمانو وینې وپلورلې، خلک یې په وینو ولمبول، خو په پای کې تر ټولو معزز شول.
(د یتیمانو او زخمیانو عکسونه او د پانګوالو لوکسې موټرې چې پلېټ یې عکاسي نه شي، بیا د اشرف هیجاني څېره):
د لوی غږ خبرې
ـ ته وګوره، چې ستا په چم کې څومره لېوان او پړانګان ګرځي؟! په کار خو دا وه، چې زما پر ځای په دې پنجره کې هغوی پراته وای!
(د اشرف د ملامتې څېرې یو شاټ):
خو هغوی لا اوس هم د نورو وینې څښي.
(د شرابیانو د شرابو او کبابو محفل دې وښودل شي او بیا بېوزلي خیرن ماشومان).
(د زمري د سترګو کلوز):
لوی غږ
باور دې وشه، چې په ځنګل کې هم نظم شته، هلته بېوزلي له لوږې نه مري، خو ستا په چم کې هره ورځ دا کار کېږي.
(د بېوزلو عکسونه چې پر ځمکه پراته وي):
رښتیا ووایه، ستا په چم کې چې څوک اوسي، هغوی له ما خونړي نه دي؟!
ته او خدای، همداسې نه ده؟!
(د اشرف د سترګو د ملامتۍ ټیټېدل.)
(اشرف په ملامته انداز چې په څېره کې یې یو سخت حالت وي، اسوېلی وکړي او

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاڅېږي، کمره وال وړه موسکا وکړي، خو اشرف د ګیدړې پنجرې ته په فکرمن انداز کېني او ګیدړې ته ووایي):
اشرف
(په لړ لړزېدلي غږ)
ـ مګر او چل پست صفتونه دي، تا ولې خپل کړي دي؟
(د ګیدړې پر ځای په نري غږ کې لومړی لنډه خندا او بیا د تمسخر په انداز خبرې):
د نري غږ خبرې
ـ اوس یې خوند وکه!
ته او خدای مکرجن زه یم او که ته؟!
(د اشرف حیراني):
د نري غږ خبرې
ـ ګوره! ستا چې کوم مکر زده دی، نو زما نیکه ترې هم خبر نه و.
(د اشرف د حیرانۍ حرکت):
د نري غږ خبرې
ـ د خپلو ګټو لپاره دې په سلګونو چلونه زده دي.
(د انسان د چالاکۍ یو مناسب شاټ)
کومه لوبه ده، چې ستا زده نه ده؟!
(یو بل مناسب شاټ):
د وخت سره څومره ښه چلېږې!!
(د یو سړي د اوږدې ږیرې تصویر او بیا د هغه ښویه مخ).
آن چې د ځان لپاره په هېڅ هم اړ نه یې.!
(د یوه سوي ټانک خرڅول):

(c) ketabton.com: The Digital Library

د څومره خلکو وینې دې ونه پلورلې ؟!
خو ځان تر هر چا لوړ ګڼې.
(د تسپو د اړولو شاټ)
(د اشرف حیراني):
نوم زما بد دی، خو کارونه ستا د ګیدړانو دي.
(یو سړی چې بل ته بې غږه چاپلوسي کوي).
ولاړ په لمانځه یې، خو زړه دې له سلو چلونو ډک وي.
(یو څوک پر لمانځه ولاړ او بیا غلا ي بل بد کار کوي).
د نري غږ خبرې
ـ ته رښتیا ووایه، تر تا به بل لوی د مکر ګوډی یې (وي)؟!
ګوره مکاره! وس هم د خپلې ګټې پسې راغلی یې!
(لومړی دې د ګیدړې سترګې او بیا دې د اشرف د ملامتیا حالت وښودل شي، د اشرف د حیرانۍ یو بل شاټ. اشرف بیا په خپګان پاڅېږي، خو لږ وروسته یوه لویه پنجره چې تشه وي، ویني. د ژوبڼ مسوول ته وایي):
اشرف
(په فکر او درد سره):
ـ کاکا! هغه پنجره ولې تشه ده؟
د ژوبڼ مسوول
ـ هغه د پړانګ پنجره وه.
اشرف
ـ پړانګ څه شو؟
مسوول
ـ هغه خو څو ورځې مخکې له لوږې مړ شو.
اشرف

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په حیرانۍ):
ـ له لوېږي؟!
مسوول
ـ هو، هغه له لوږې مړ شو.
(اشرف کمره وال ته مخ ورواړوي):
اشرف
(په غمجن انداز):
ـ ته ځه، زه نه ځم.
(هغه وروګوري، خو دې کې اشرف په منډه د پړانګ پنجرې ته ننوځي او دروازه په ځان پسې کلکه بنده کړي. مسوول په بیړه ورشي):
مسوول
(په حیرانۍ):
ـ دا څه کې دا خو د پړانګ ځی دی.
(په سنجیده انداز):
اشرف
ـ کاکا! زه له پړانګ نه خونړی یم.
(د مسوول د مخ حیراني):
اشرف
(په درد سره):
ـ زه نور تر مرګه له دې ځایه نه ځم.
ـ غواړم چې د جنایتکارنو په ځی خپل ځان محاکمه کم!!
مسوول
(په عجیبه حیرانتیا):

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته د خپله لاسه ځان وژنې؟!

ولې؟

(د سترګو لړ پورته والی):

اشرف

(په دردمن او زنګېدلي انداز):

هو. له هغوی سره له ژونده راته په دې پنجره کې مړینه ډېره اراموونکي ښکاري.

ډېره.

(وروستۍ کلیمه دې په ډېر دردمن انداز او لړه اوږده ووایي).

(او له دې سره دې کمره ورو ورو اشرف ته نږدې او هغه خپل سر په دواړو ځنګلو چې پر زنګنونو یې ایښې وي، داسې کېږدي، لکه رښتیا هم چې له نړۍ نه ډېر ناخوښ وي).

یادونه: د ګیدړې او ژوبڼ له مسوول سره د خبرو پر وخت د اشرف او مسوول اضافی شاټونه هم په کارېږي، وادېخیستل شي.

پای.

وزیر اکبرخان ـ کابل. ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پاڼ پر غاړه

(تلوېزوني ډرامه)

د کرکټرونو پېژندنه:

۱ـ سبا: داولسوکلونویوه ښکلې جنۍ،چې معصومه څېره ولري. ددولسم ټولګي متعلمه،دافغاني پښتودتلفظ وړتیاولري. لباس یې دبېوزلانووي،ځکه دیوه غریب کوراوسېدونکې وي. پرته له واده یې لباس افغاني او زوړ وي. یانې کوچیانی .لباس نه وي. د اداکارۍ ټاپه وړتیا ولري.

۲ـ یوه بله داسې ښځه چې له وجودنه کمزورې اوناروغه ښکاري، پنځوس کاله عمرولري، د پخوانیو کلیوالو زړې جامې یې په تن کې وي،ښه ممثله وي. دا ښځه د سبا مور ده.

۳ـ اسد: د۲۴کلونویوځوان،چې رنګ یې سور ته ورته او تند خویه وي. د اکشن وړتیا ولري، دا د سبا ورور وي.

۴ـ دبلیارد والا هلک: د اسد په عمر یوه بدرنګه څېره چې لوفر مزاجه وي.

۵ـ دډاګ سپین ږیری: ٦۰کاله عمرولري،نوراني څېره یې وي. په سترګواوغړکې یې اثر وي اوپه تمثیل ښه پوه شي.

٦ـ ګیتا: دیوه دولتي ریس لور،چې دسباټولګیواله وي. ښه ژوندلري اوماډرن لباس اغوندې اوکبرجنه وي.

۷ـ ریس صیب: داویا کالو په عمر سړی، چې شیطاني سترګې ولري او سبا ځان ته ودوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۸ـ دوه نوردپاخه عمر سړي.
۹ـ یوه بله ځوانه جنۍ اودوه هلکان چې د یارانې او نازونو وړتیا ولري.
فرعي کرکټرونه: لسګونه.
۱۰ـ د رئیس دوه وسله وال کسان:

لومړۍ صحنه:
ځای: یو پراخه لوکس کور، چې چمن هم ولري.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: سبا او ګیتا.

(لومړی دې یو لنډ شاټ نوموړی ښکلی کور وښودل شي، بیا دې ګیتا وښودل شي، چې له سبا لرې په یوې لوکسې چوکۍ ناسته او په ناز ناز یوه فلمي مجله ګوري، بیا کمره پر سبا فوکس شي، چې خپل سر یې په زنګنونو باندې ایښې او وېښتان یې راځوړند او میک اپ یې کړی نه وي. څه شېبه وروسته چې سر پورته کړي، ځان خپه او یوه وړه سلګۍ وکړي او بیا یې پر اننګو اوښکې راروانې شي. سبا اوښکې د خپل پړوني په پیڅکي وچې کړي او بیا یې په مخ کې داسې تاثر پیدا شي، لکه همت چې په کې پیدا شوی وي. له دغه ځایه په بېړه پاځېږي، شا وخوا په وېره وېره وګوري او د کور له لویې دروازې داسې ووځي، لکه څوک چې تښتي.
نوټ: د سبا همدا جامې دې په پام کې ونیول شي، چې په دښته کې بیا غلطې نه شي.

دویمه صحنه:
ځای: یوه دښته، خو چې لاندې ترې ژور پاڼ وي.
وخت: مازیګر.
لوبغاړي: سبا او یو بزرګ انسان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(لومړی دې یو پاک د ښکلې څېرې سپین ږیری وښودل شي، چې پر لمانځه ناست وي، خوا کې یې د لرګي وړې تسپې هم پرتې وي او بیا دې یو شاتې سبا وښودل شي، چې د سپین ږیري پر لور د سلوموشن په منډه راروانه وي، د هغې د منډې پر وخت دې د دې سندرې نغمه په بیک ګراونډ کې واچول شي: د چا په زړه کې ارمانونه په سلګو پراته وي... سبا د پاڼ پر ژۍ سترې ستومانه ودرېږي، د پاڼ ژورالی دې هم وښودل شي. له همدې سره سپین ږیری هم سلام وګرځوي. سبا له سترېيا ساه او تیګاه وي، چې سپین ږیری ورته په لږې حیرانۍ وګوري، نو په همدې کې سباهم په نابېره توګه وروګوري، د سبا په مخ کې لږه وېره پیدا شي).

(په لږه وېره):

سبا

ـ کاکا! ته څوک یې؟ ته دلته څه کې؟

(هغه په ډېرې لږې موسکا په داسې حال کې چې دعا کوي، وروګوري اوبیا ورته ووایي):

سپین ږیری

ـ خپله ستونزه وایه،

داسې ښکاري، چې کوم غم درپسې دی؟

سبا

ـ هو، خو غواړم چې نوره تې خلاصه شم.

(په لږه مینه)

سیپن ږیری

ـ ته نه پېږې چې ځانوژنه څومره لویه ګناه ده؟!

د ژوند قدر په کار دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ـ خو ما ته نورد نیمګړي ژوند نه پوره مرګ ښه ښکاري !

(لږه موسکا):

سپین ږیری

ـ همدا خو د ښځو لویه تېروتنه ده.

هغې تل ځان احساساتو ته سپاري.

(لږ په جذباتي ډول):

ـ کاکا! بې انصافې مه کوه،

نران له منږه ډېر په دې کې شریک دي.

سپین ږیری

ـ سهي ده، خو په دې کې د ښځو ونډه، هم ډېره ده.

ګناهوې له دواړو نه کېږي.

سبا

ـ دا نه منم، دا سهي نه ده..

زموږ هر څه د نرانو د لاسه وران دي.

خو هغې کله هم خپله خطا نه مني.

سپین ږیری

ـ او که زه درته ثبوت وړاندې کم؟!

(سبا لږه په حیرانۍ وروګوري):

سپین ږیری

ته وګوره دا څوک ده؟

(سپین ږیری او سبا دواړه مخ داسې وګرځوی، لکه دواړه چې یو شي ته ګوري. په دې وخت کې دې د پاکېزه فلم د دوپټه میرا سندره د یوې دقېقې لپاره وښودل شي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په سنجیده ډول):
سپین ږیری
ـ په دې کې راته څه وی؟
سبا
ـ دا به هم حالاتو مجبوره کړې يي،
ګنې د هر انسان شرافت خوښ دی.
سپین ږیری
ـ خو همدا شرافت په ډېرو ځایونو کې توپیر لري.
مانا دا چې ستا د خاورې د خلکو شرافت ښايي د نورو له شرافت سره فرق ولري.
(په فکرمن او سواليه ډول):
سبا
ـ کاکا!په دې پویه نه شوم!!
سپین ږیری
ـ ښه دې ته وګوره!!
(دواړه بیا د پورته په ډول هغه ځای ته وګوري، یو بهرنی اشتهار دې وښودل شي،
چې جنۍ په کې په نیمه بربنډ ډول د یوې د قېقې لپاره کار کړی وي).
(د سبا تاثر دې وښودل شي او سپین ږیری په لږ فاتحانه ډول):
سپین ږیری
ـ دې کې څه وی (وایې)؟
سبا
ـ په دې کې هم د ښځې په وجود سوداګري شوې ده،
دا هم د نر ظلم دی.
سپین ږیری

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کېدای شي، چې همدا جنۍ دا کار د خپل ځان لپاره ویاړ وګڼي.
سبا
ـ کاکا! ما سره ددې ځی دښځو په اړه ګړېږه
زه چې څه غواړم هغه د نورو سره فرق لري!.
زموږ ښځې خو په تیاره کې هم ستر کئ.
خو په دې کې هم راته له حیوانه په ټیټه سترګه کتل کېږي.
(د سپین ږیري لږه حیراني):
سپین ږیری
زه تا نه دا پوښتنه کوم، چې ښځه باید چا ته ځان سینګار کي؟
سبا
ـ ما اورېدلي، چې یوازې خپل خاوند ته د ښځې ځان سینګارول روا دي.
سپین ږیری
ـ چې دومره پېږې. نو دا جنۍ ولې دسې کئ؟
دواړه بیا هغه لوري ته وګوري؟
د فلش فارورډ لومړۍ صحنه:
ځای: یو دفتر.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: یوه ځوانه جنۍ او دوه هلکان
(یو دفتر کې دې یوه ځوانه جنۍ وښودل شي، چې لګیا وي، د خپل ځان غلیظ میک اپ وکړي، ورپسې دوه هلکان راننوځي، د یوې د قېقې لپاره ورسره داسې خبرې وکړي):
یو هلک
او هو، ماشاالله.
نن خو بېخي د مادوبالا غوندې ښکارې؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(جنۍ له نازه تاوه راتاوه شي).
بل هلک: قسم په خدای چې په کمه ورځ دفتر کې نه یې نو دا ځی راته یو کنډر ښکاري.
(له دې سره جنۍ او بیا درې واړه په خندا شي).
جنۍ
ـ مننه!
(د دې صحنې په ختمېدو سره د سبا په څېره کې لږ خپګان پیدا شي):
سبا
ـ خو کاکا! ټولې ښځې دسې نه دي.
له هغه څه نه چې پسات پیدا کېږي،
زه تې هم امان غواړم.
سپین بږیری
ـ لورې د دې نه مې دا مطلب و، چې یوازې سړي ګناهګار نه دي،
ښځې هم ډېرې لویې تېروتنې کئ !!
سبا
ـ کاکا!تا خو ما نه ډېرې پوښتنې وکړې،
خو اوس زما د پوښتنې ځواب هم راکه!
د سپین بږیري لږ په حیرانۍ کتل
سبا
ـ زما کیسې ته هم وګوره!
(سبا او سپین بږیری دواړه هغه لوري ته وګوري او د فلش فارورډ دا صحنې پیل شي، له دې وروسته دې د صحنو رنګ په ابډېټ کې لږ تغیر شي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فلش فارورډ دويمه صحنه:
ځای: د سبا دوی زوړ کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: سبا او مور يې.
(د سبا مور په کټ کې پرته وي، لږ وروسته د امسا په زور له کټه راپاڅېږي، چې همدې کې سبا د ښوونځي په جامو کې کور ته راننوځي):
مور
ـ ميراته دې شي، د دې ښپې د درد د لاسه ودرېدې نه شم.
سبا
ـ مورې ته کېنه، زه خپله ځان ته ډوډۍ تياروم.
(مور يې په تکليف بېرته په کټ کې کېني او سبا دسترخوان ځان ته وغوړوي، يوه د تبۍ له نيمايي لږه ډېره، سړه ډوډۍ په کې وي. زر زر يو دېګ ولټوي، خو څه په کې نه وي):
مور
ـ لورې! په هغه بل ديکچي کې لږه شړومبه شته.
(سبا يې راواخلي او په مينه مينه ډوډۍ خوري):
سبا
ـ مورې! دا لالا به راته درې سوه روپۍ رانه کي؟
کتابچو ته مې په کار دی.
(اسوېلی)
مور
ـ هغه که سړی وی، نو دا حال بم نه وی!
د کور د هر څه نه يې خلاصه کړم.
تا ته به لورې څه درکي؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(سبا ډوډۍ په مینه خوري)
سبا
ـ مورې مه خپه کېږه، خدای به په منګم رڼا راولي.
چې سږکال د مکتب نه خلاصه شوم،نو د ماشومانو استاذه به شم.
اول به ستا علاج کوم!
مور
ـ لورې! خدای دې راته تا لري.
د ځینو زامنو نه خو لورګانېم ښې دي.
سبا
مورې! د جامو او د چپلکو سره خو مې ډېره ګوزاره وکړه،
خو کتابچې مې ډېرې ضرور په کار دي.
(مور ډېره خپه شي، لږ سکوت وکړي)
سبا
مورې! یوه خبره درته کوم، که ته راته اجازه راکې!
(مور ورته په خپه سوالیه انداز وګوري):
سبا
ـ دا رئیس کاکا! راته ښه سړی ښکاري،
خوښه دې نه ده، چې ماسپښیني هغۍ کره کار کوم.
مورې! که رشتیا درته ووېم، نورې مې ملګرې راپورې ډېرې خاندي.
(د سبا په پښو زړې چپلکې دې وښودل شي)
(لږ په مینه):
سبا
زما او ستا د دواړو ګوزاره به پې کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خپګان):

مور

سهي ده لورې!

ډېره ګوزاره دې وکړه، خو زم چې ګورم، بله لار نشته.

(دردمن انداز)

سبا

ـ مورې! ډېر شرم خو به نه يي؟

مور

ژور اسويلی

د پېښې نه تېښته نشته

شرم په سوال کې دی، په کار کې به څه شرم يي!

سبا

ـ مورې هغه لالا خو به مې راته څه نه وئ؟

مور

(د خپګان يو حرکت او په تللي انداز):

ـ لالا کې که دې غيرت وی، نو دا حال بم نه وی؟

(کمره دې کرار کرار کلوز شي).

د فلش فارورډ دربېمه صحنه:

ځای: د بليارد يو کلب

وخت: مازيګر.

لوبغاړي: اسد او درې کسه نور.

نوټ: په دې صحنه کې د اسد خبرې نرمې او د هلک انداز بايد په تدريجي ډول تونډ وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اسد د یوه بل لوفر ډوله غوندې هلک سره دیوې دقېقې لپاره بلیارډ وکړي او لوبه بایلي).

هلک

ـ راوباسه!

په نرمه

اسد

ـ ځه، دا بم د هغه نورو سره درکم.

اوس راسره نشته.

هلک

جدت

ـ راوباسه نن درنه ټولې غواړم.

ستا یوه ورځ نه ده، هره ورځ نشته، نشته.

اسد

ـ خو درته ومې ویل، چې نشته.

(هلک یې له ګرېوانه ونیسي):

هلک

په توندۍ او د سترګو په راویستو

ـ راکی یې او که درنه واېخلم؟

(همدې کې پرې هلک ګوزار وکړي، د یوې د قېقې لپاره اسد ووهل شي، د اسد له پوزې وېنې روانې وي، د بلیارد مالک یې ترې خلاص کړي، خو اسد ورته له ځایه د وتلو پر وخت په غوسه ووایي):

اسد

ـ زه به تاسره ګورم!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فلش فاروړډ څلورمه صحنه:
ځای: د ښار یوه کوڅه.
وخت: سهار.
لوبغاړي: سبا او یو لوچک هلک.
(سبا ښوونځي ته په زړو جامو کې په یوه لوی پړوني کې روانه وي، چې تر یوې دقیقې مزله وروسته یو لوفر هلک پر بایسکل سپور مخامخ ورته راشي او ورته ووایي):
لوفر
ـ ښاپېرې راغلې؟
دا نومره خو دې راکه کنه!
(هلک ورته کاغذ ونیسي، خو سبا ترې تېره او کاغذ پر ځمکه ولوېږي، هلکه د لوچکۍ یو اکټ وکړي).

د فلش فاروړډ پنځمه صحنه:
ځای:
وخت:مازیګر.
لوبغاړي: اسد او مور یې.
(د اسد زړه مور په زاړه کټ کې ناسته او تلاوت کوي، چې اسد دستمال پوزې ته نیولی او راشي، د مور یې پرې سترګې ولګېږي، په لړ هیبت وروګوري):
مور
په افسوس
ـ لکه چې بیا دې جنګ کړی دی؟
اسد

(c) ketabton.com: The Digital Library

په لړې غوسې
ـ بس ته خو همدې پوښتنو ته ناسته يې!
روپۍ يوه نه لرې او د خبرو دې حساب نشته.
مور
ـ نران د ښځو نه روپۍ نه غواړي.
د دې جنګونو په ځی چې دې مکتب ويلی وی، څومره به ښه وی!!
اسد
بس، بس، زما لس زره روپۍ په کار دي.
(د حيرانۍ موسکا):
مور
ـ وئ، چې يو څوک د ولړې نه مړ کېده او بل يې سر ته پراټې لټولې.
اسد
د کړتنو خلکو خو همدا متلونه زده يې
په توندۍ
بس نوره غلې شه.
(مور يې ځان غلی او خپل تلاوت شروع کړي):

د فلش فارورډ شپږمه صحنه:
ځای: د رئيس د کور چمن.
وخت: ورځ
سپين ږيری رئيس او سبا.
(اويا کلن رئيس پر چوکۍ چمن کې ناست وي، يو اخبار لولي، چې د کور د دروازې زنګ يې دوه ځله ووهل شي، رئيس دروازې ته ورشي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا

ـ رئیس کا کا! سلام علیکم.

رئیس

ـ وعلیکم، خیریت دی؟

سبا

ـ کاکا! زما نوم سبا دی، ستاسې نږدې ګاونډۍ یم.

(رئیس لاندې باندې وروګوري):

سبا

ـ ګیتا مې همصنفۍ ده. غواړم چې ماسپښین کې ستاسې د کور کار وکم.

رئیس

ـ خبره خو دې بده نه ده، خو روپۍ څومره غواړې؟

سبا

ـ څه چې تا ته مناسب يي.

رئیس

ـ سمه ده، هسې هم زه یوازې یم، همدې ورځو کې مې مزدور شړلی دی.
همدا نن نه دا کار شروع که.

(په یوې اندازې خوشالۍ سره):

سبا

ـ رئیس کاکا! مننه.
زه به همدا اوس جارو شروع کم!

(د ننه رئیس پر چوکۍ کښني او سبا د کور جارو پیل کړي، خو رئیس ورته په شیطاني انداز دوه ځله وروګوري.

د فلش فارورډ اوومه صحنه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای: د یوې ونې ډډ.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: اسد.

(اسد په فکر من انداز دیوه شنه ځای سره سیګرټ داسې څکي، چې لوخړې ترې باسي، بیا یې د بلیارد د جنګ صحنه لړه سترګو ته ودرېږي او له ځایه په بېړه پاڅېږي):

د فلش فارورډ اتمه صحنه:
ځای: د سبا کور.
وخت: مازیګر.
لوبغاړي: سبا او مور یې.

(مور یې په زاړه کټ کې پرته وي، چې سبا کور ته راننوځي، د مور یې ورته پام شي):

مور

ـ لورې راغلې، ستړې مه شې.

سبا

خدای دې وبښه.

(په مینه):

ـ مورې! تا ته مې څه راوړي دي.

(د ډېش سر خلاص کړي، د رئیس د کور یخني په کې وي):

مور

ـ لویه شې، خو دا خیر دی، مه راوړه.

(په حیرانۍ):

سبا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولې مورې؟ دا خو هغې نه خوړه!

مور

ـ لورې! ځوک چې په مفت شي عادت شي، د هغې نه همت ځي.

(سبا لږه فکرمنه شي):

مور

ـ کار خو به دربانديې ډېر نه يي؟

سبا

ـ کار دومره نشته، خو رئيس کاکا راته لږ بل بل قسم ګوري.

سنجيده

مور

ـ لورې! دا به ستا شک يې

هغه خپله د ګور په غاړه ولاړ دی.

د فلش فاروړډ نهمه صحنه:

ځای: د رئيس د کور مخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: رئيس او اسد.

(رئيس امسا په لاس له کور راووځي، چې له لږ مزله وروسته يې اسد مخې ته ورشي):

(په لږې چاپلوسۍ):

اسد

ـ رئيس کاکا سلام عليکم.

(لاندې باندې وروګوري):

وعليکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(يو بل ته د سترګې مه شې لاسونه ورکړي):
اسد
ـ ښنګه يې، صحت دې ښنګه دی؟
رئيس
ـ هلکه و مې نه پېژندې؟!
اسد
ـ زه د سبا ورور يم.
رئيس
ـ خدمت وايه!
اسد
ـ يو لس زره افغانۍ مې په کار دي.
(په حيرانۍ):
رئيس
ـ لرېم نه، لس زره؟
اسد
ـ هو، لس زره، رئيس کاکا! زر به يې درکم.
(رئيس سر لږ ټيټ کړي):
رئيس
ـ ته خو هېڅ هم نه لرې او وعده دومره کلکه کې؟
(اسد سترګې لږې ټيټې کړي، خو د رئيس په خيال کې د سبا د فلش بيک صحنه سترګو ته ودرېږي او په موسکا ورته ووايي):
رئيس
ـ هلکه خپه نه شې، واخله!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پیسې ورکړي، اسد خوښ او رئیس ورته په مکارانه توګه وایي):

رئیس

ـ هلکه پیسې چې دې په کارېدي، غږ کوه!

اسد

ـرئیس کاکا خیر یوسې.

د فلش فارورډ لسمه صحنه:

ځای: د سبا کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: د سبا مور.

(د سبا مور په داسې بد حالت کې وي، لکه څو ورځې وروسته چې مړه کېږي).

د فلش فارورډ یوولسمه صحنه:

ځای: د رئیس دوی کور.

وخت: مازیګر.

لوبغاړي: سبا او ګیتا.

(ګیتا دې وښودل شي، چې په لوکسو جامو کې پر چوکۍ ناسته او د ښوونځي یو کتاب لولي، بیا دې سبا وښودل شي، چې د کور لوښي ډېر جوخت جوخت مینځي، ګیتا په کلانکارۍ مخ ورواړوي):

ګیتا

ـ ای جنۍ! دلته راشه!

(هغه لاسونه زر زر ومینځي، پاڅېږي):

(په کبرجن انداز):

ګیتا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه زما کورنۍ وظیفه در سره زر زر خلاصه که.

(په لړې عاجزۍ):

سبا

ـ زه خو ایله په یو ساعت کې د لوښو نه خلاصه شم.

هغه څنګه کم؟

(په لړ امرانه انداز):

ګیتا

هغه م زر خلاص که او نوره به مې هره ورځ کورنۍ وظیفه م کې!

(سبا ورته په خپګان وګوري):

ګیتا

ـ او هن! ګوره چې کله بې ځایه حرکت ونه کې!

(سبا ورته بیا وګوري، په غمجن ډول روانه شي، او په بیک ګراونډ کې یې غمجنه موسیقي وي).

د فلش فارورډ دولسمه صحنه:

ځای: یوه شنه ویاله.

وخت : مازیګر.

لوبغاړی: اسد.

(اسد تر یو څه مزله وروسته له خپلې بډې نه تومانچه راوباسي، په مینه ورته وګوري او په شاجور کې یې ګوتې ووهي او روان شي).

د فلش فارورډ دیارلسمه صحنه:

ځای: د رئیس د کور چمن.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: ورځ.
لوبغاړی: رئیس.
(د رئیس په خیال کې چې په چمن کې پر یوې لویې لوکسې چوکۍ ناست وي، د یو څو ثانیو لپاره سبا راشي).

د فلش فاروړد خوارلسمه صحنه:
ځای: یوه کوڅه.
لوبغاړي:
وخت: ورځ. سبا، اسد،ګیتا او هغه د بلیارد هلک، چې جنګ یې ورسره کړی وي.
(سبا کتابونه په لاس راروانه وي، چې هغه هلک یې مخې ته ودرېږي، اسد دې هم یو شاتې له لرې وښودل شي):
د بلیارد هلک
ـ جنۍ ډېره ښه ښکارې!
سبا
ـ ته خور و مور نه لرې؟
ولې راپسې یې؟
د بلیارد هلک
ـ لرم، یې خو هغۍ تا غوندې نه دي، په کور کې ناستې دي.
(اسد یې وګوري، مزل چټک کړي):
د بلیار د هلک
ـ دا د موبایل نومره خو دې راکه کنه.
سبا
ـ درته ویم، بې شرفه مخه مې پرېده
هیڅ حیا نه لرې!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(هلک نور هم ورنږدې شي):

هلک

ـ څوک چې حيا ولري، په کور کې کښني، زر شه نومره دې راکه!

(دې کې اسد وروسېږي او د بليارد د هلک کميس د څټ له لوري ونيسي، هلک په بدمعاشانه انداز اسد ته مخ ورواړوي، په دې وخت کې سبا وړا ندې تللې وي او په دې پوه شوې نه وي، چې ګنې ورور يې هم راغی):

اسد

ـ ولې بې شرفه د پردو جنکو مخه نيسې؟

(په ريشخند سره):

هلک

ـ واه! دې ته وايي، پښتون! خور يې په بازارونو کې ګرځي

او خبرې د شرف کئ!

(په جدي لهجه):

اسد

ـ ويم که بله خبره دې وکړه، په دې خوله کې دې ولم!

هلک

(په سپک ډول):

ـ کښنه ملولا! ستا لکه چې هغه پخواني وهل هېر دي.

(له دې سره لومړی د بليارد هلک، اسد په يوه کلکه څپېړه ووهي او بيا ورته ووايي):

هلک

ـ راوباسه پېسې!

(اسد پر وهل شوي مخ لاس ايښی وي، لومړی لږ په توندو سترګو وروګوري او بيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ووايي):

اسد

ـ واخله پيسې!

(او له دې سره يې درې ډزه په تومانچه وولي، لړ ورته وګوري او بيا ترې روان شي).

د فلش فارورډ پنځلسمه صحنه:

ځای: د سبا کور.

وخت: مازيګر.

لوبغاړي: سبا، مور يې او اسد.

(لومړی دې مور وښودل شي، چې په کټ کې ناروغه پرته وي، سبا له کتابونو سره په هماغه لباس کې چې د جنګ په صحنه کې يې په ځان وي، راشي او د مور د کټ سر ته کښني او پر تندي يې لاس کېږدي او په خواشينۍ ووايي):

سبا

ـ مور ې ستا خو ډېره تبه ده.

(مور يې په ډېر تکليف سترګې وغړوي، په همدې کې اسد په ډېره غوسه کور ته راننوځي، سبا ورته له ځايه پورته شي):

اسد

ـ جنۍ! نوره به مکتب ته نه ځې

وادېورېدل؟!

سبا

(په معصوميت):

ـ لالا! زما خو اخرنی کال دی، دا خو نه شم پرېښودې!

اسد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ درته ومې ویل، که نوره د دې دروازې نه ووتې، نو ښپې به دې ماتې کم.
سبا
ـ ته په ما ظلم کې، ما خو ډېره خواري کړې ده!
اسد
ـ د څه شي خواري؟!
سبا
ـ لالا! تعلیم زما حق دی!
اسد
ـ د څه شي حق؟!
دلته د نرانو حق نشته او ته د ښځو د حق خبرې کې.
سبا
ـ خو دا زما د ژوند مسئله ده
ما دولس کاله خواري کړې ده.
اخر اوس څنګه هر څه په سین لاهو کم؟!
(اسد سترګې لا پسې سرې کړي):
اسد
ـ ښه زه به اوس تا ته دسې سزا درکم چې ټول عمر دې په یاد يي!!
ته په نیمه نه پېږې!!
(او له دې سره له کوره په بیړه ووځي).
نوټ: په دې صحنه کې دې د هغوی د مور دوه درې ځله کاته هم وښودل شي.

د فلش فاروډ شپاړسمه صحنه:
ځای: د ریس کور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: ورځ.
لوبغاړي: ګیتا او ریس.
(ریس د چمن منځ کې پر چوکۍ ناست وي، چې غږ کړي):
ریس
ـ ګیتا جانې دلته راشه!
(هغه په مینه ورشي او ورته ووايي):
ګیتا
ـ دادا سلام، څه دې ویلې؟

(ګیتا پر بلې چوکۍ کښني):
ریس
خبره مې دا کوله چې یوازې ژوند تېرول خو ډېره سخته ده.
ګیتا
ـ زه پویه نه شوم؟
ریس
ـ مقصد مې دا دی، چې ښځې ته نر او نر ته ښځه ډېره ضرور ده.
(په حیرانۍ):
ګیتا
ـ دادا! خو دا دی، زه دې هر خدمت کوم، ولې ما څه ناغېړي کړې ده؟
ریس
ـ نه، تا ناغیړي نه ده کړې، خو زړه مې دې چې یوه نوې مور درته پیدا کم.
ګیتا
(په حیرانۍ):
ـ په دې عمر کې؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریس
(په مکارانه موسکا):
ـ نه دې دي اورېدلي:
تر ځوانۍ وي، د پېرۍ مینه غالبه!
وي تر شومې غلبه د سحر خواب ډېر
(په ګیتا دا خبره بده ولګېږي):
ګیتا
ـ دادا! په دې عمر کې دا خبرې تا سره ښې نه ښکارې.
ریس
(په اوږده لهجه او حکیمانه انداز):
ـ له ما نه زړو زړو خلکو ودونه کړي.
(د ګیتا کرکه دې وښودل شي. چې په دې وخت کې ریس ته زنګ راشي):
ریس
ـ سلام علیکم.
اسد
ـ ریس صیب! زه اسد خبرې کوم.
ریس
ـ اورم.
اسد
ـ زه پولیسو زندان ته بوتلم، خو زما خبره واوره!
ریس
لږه حیراني
ـ اورم یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه!

اسد

ـ ما مې خپله خور سبا تا ته درکړه، نور ته پوهېږې او د هغې واده.

(ریس ډېر خوشاله شي):

ریس

ـ د هر څه نه بېغمه شه

د زندان پوښتنه به دېم کوم.

بند به دېم کم کم.

د خدای پامان

د خدای پامان

سرفرازه شې.

(ریس خوشاله وي، چې ګیتا ورته ووایي):

ګیتا

ـ دادا ډېر خوشاله شوې

څه خبره ده؟

ریس

(کنډاسه خوله له خوشالۍ چینګه کړي)

ـ ګیتاجانې! رښتیا چې فیصلې په اسمانونو کې کېږي.

کمره د رئیس مکارې سترګې کرار کرار کلوز کړي.

د فلش فارورډ اولسمه صحنه:

ځای: د سبا دوی کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: سبا او مور یې.

(د سبا مور په ډېر تکلیف په کټ کې ناسته وي، له سترګو یې اوښکې روانې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سبا د کټ پښو ته سر په زنګنونو ایښی وي، چې د ناروغتیا په حال کې وایي):
مور
ـ چې چېرته ټکه يي، د غريب په کاله رالوېږي.
وی، مړه شوم، وی.
(سبا له اوښکو ډکې سترګې راپورته کړي):
سبا
ـ مورې! لالا ما سره ډېر بد وکړل
، ډېر بد
(له دې سره سر بیا په خپلو زنګنونو کېږدي).
(د سبا مور دوه درې ځله وی، وکړي او مړه شي، سبا په هيبت ورپاڅېږي، دوه درې ځله يې وښوروي، د مورې مورې نارې ورته وکړي، خو هغه مړه وي، سبا له دردمنې ژړا سره وايي:
سبا
مورې! زه به څه کوم؟!
مورې خدای دې ما مړه کي.
مورې ولې مړه شوې؟
(او ورپسې د زړه له تله څو ثانيې ژړا او د مور پر سينه سر کېږدي)
نوټ: پورته صحنه کې دې بیک ګراوند کې ډېره غمجنه موسيقي وي.
د فلش فاروړډ اتلسمه صحنه:
ځای: د دفتر یوه خونه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: دوه د پاخه عمر سړي الماس او سلطان، چې قواره دار او باسليقه خلک وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د واده يو کارت چې په پاکټ کې وي له مېزه راواخلي):

الماس

ـ خبر يې که نه؟

(حيراني):

سلطان

ـ د څه شي نه، زه خو نه يم خبر.

الماس

ـ ياره اخره زمانه شوه.

(حيراني):

سلطان

ـ مسلمانه خو خبره وکه!

الماس

ـ که خبر شوې، نو حيران به شې.

سلطان

ـ ياره خو ويې وايه، د خبرې نه دې د بسوګۍ واده جوړ که.

الماس

ـ بس همدا د واده خبره ده کنه!

سلطان

ـ نو دې کې د حيرانۍ څه دي؟!

الماس

ـ د ريس صيب واده درته يادوم.

(په حيرانۍ):

سلطان

همدا ريس ، يادی، دا وطن يې چې چور که!

(c) ketabton.com: The Digital Library

الماس

او خبر يې د پنځلس کلنې جنۍ سره واده.

سلطان

ـ د پنځلس کلنې جنۍ سره؟!.

(تندی تريو کړي):

الماس

ـ هسې به قيامت کېږي نه، ګنې همدا نن يې ښه ورځ ده.

سلطان

ـ خو په خوښه به يې ورکړي يي کنه.

الماس

ـ خوښه مخه نشته، هغه لوچک رور يې ورکړې ده.

سلطان

ـ ولې جنۍ نور څوک نه لري، چې هغۍ ورسره کومک وکي؟!

الماس

(په خپګان)

خوارکۍ يتيمه ده، چېرته لاړه شي او چا ته وژاړي.

(په لږ فکرمن ډول):

سلطان

ـ او بيا رئيس خو زورور سړی دی.

ـ رشتيا چې دا ټولې د ډالرو لوبې دي.

(لږ په افسوس):

الماس

ـ سهي ده، خو دا وجدانونه څه شول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلطان
(په ارامه او دردناکه توګه):
ـ د دې په ځواب خو زم نه پېږم.
د فلش فاروړډ نولسمه صحنه:
ځای: یو ښکلی کور چې چمن هم ولري.
وخت: ماښام.

(یو لوی چمن دې داسې جوړ شي، چې ډېر رنګارنګ ګروپونه په هر بوټي کې د ګلانو په بڼه جوړ شوي وي. ستېج کې ګلان راځوړند او رنګارنګ رڼا وي، په سلګونو لوکسې چوکۍ دې په کې پرتې وي. له پاسه دې داسې ټوټې د چمن د منځ پر ډېره برخه راځوړندې وي، چې د رنګونو ښکلی امتزاج ولري او یو مسلکي ډیزاینر یې جوړ کړي. تېزه موسیقي دې شروع وي، یانې پر ستېج ګڼ شمېر هنرمندان ناست وي، ګڼ شمېر ګرد مېزونه پراته او جوسونه پرې ایښې وي. مخامخ تعمیر په وړو ګروپونو روښانه وي، چې همدې کې لس پنځلس لوکس موټره رانیوځي او په یوه لکسېز ګلپوش موټر کې ریس صیب ناست وي. ورپسې اته باډیګارډان وي.له دې سره اسمان ته دومره پټاقۍ والوځوي چې د چمن اسمان ټول رنګه کړي، د مېلمنو د هرکلي لپاره یو کتار جوړ وي. د دې خلکو لباسونه پاک او نوي وي یو څو کسه ریس صیب ته د غاړې مبارکي ورکړي او ګلان ورته واچوي، ریس صیب پر کوچ کېني او یو شل ثانیې مست سیل شروع وي، دومره کسان سیل ته ناست وي، چې د یوه پانګوال د واده ګومان پرې وشي).

نوټ: رئیس ارت پتلون او شتري قره قلي پر سر کړې وي.

د فلش فاروړډ نولسمه صحنه:
ځای: د سبا دوی کور .
وخت: مازیګر ناوخته:
لوبغاړي: سبا او د رئیس دوه وسله وال کسان:

(c) ketabton.com: The Digital Library

(سبا د کور دېوال ته داسې غمجنه ناسته وي، لکه څوک چې يوه شي ته په يوه ساه ګوري. لږ وړاندې ترې دې د دولسم ټولګي د پښتو کتاب وښودل شي، چې نيم پوخ کړی وګی يې پر څنډه پروت وي، يو ځل يې له يوې سترګې پر اننګي اوښکه تويه شي، همدې کې هغه دوه کسان په بيړه کور ته راننوځي، يو کس ورته په لږه تونده لهجه ووايي):

سړی

ـ پا خېږه، هلته دې واده دی او ته دلته ناسته يې.

(سبا تش غمجن وروګوري او څه ونه وايي).

دويم سړی

ـ پاخېږه چې رئيس صيب دې غواړي.

(سبا لا ناسته وي، چې په غمجن او کرار انداز ورته ووايي):

سبا

ـ مړه مې کئ!

(لومړنی سړی په بيړه ورشي او په تندۍ ورته ووايي):

لومړنی سړی

ـ پاخېږه! بيا هلته ځان مړ که!

څه! چټک!

(سبا له مټه په زور پاڅوي او له کمرې اوټ شي).

د فلش فاروړډ شلمه صحنه:

ځای: يوه ارايشګاه.

وخت: ماښام.

لوبغاړي: سبا او يوډرېور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(لومړی دې د ارایشګاه د میک اپ د موادو خلاصه الماری وښودل شي، بیا دې موټر او بیا دې سبا وښودل شي، چې د ارایشګاه له پردې راووځي او په موټر کې کېني او موټر روان شي).

د فلش فارورډ شلمه صحنه:

ځای: یوه لوکسه کوټه، چې ګلان په کې هم راځړېدلي وي او تخت هم په کې جوړ وي.رنګارنګ ګروپونه په کې وي.

وخت: شپه.

لوبغاړي: ریس، ګیتا او سبا.

(لومړی دې د واده یوه نغمه د څو ثانیو لپاره واورول شي او بیا دې کمره ورو ورو له پاسه پر سبا فوکس شي، چې د ناویتوب په جوړه کې ناسته، اوښکې یې روانې او وړې وړې سلګۍ کوي، لږ وروسته ګیتا په لږې بدمعاشۍ سره راننوځي.

ګیتا

ـ مکارې! تا د همدې ورځې دپاره منګ کره کار شروع که ، چې د پلار سره مې واده وکې؟

(سبا غجنه وروګوري):

ګیتا

ـ ستاسې د غریبانانو خو زمنګ شتو پسې سترګې ووتې.

خو داارمان به دې ګورته ویسې.

(له اوښکو په ډکو سترګو):

سبا

ـ ته زما د زړه نه څه خبره یې!

ـ ځمکه هغه سوځي، چې اور پې بل یې.

(او بیا یوه سلګۍ وکړي).

(له دې سره ګیتا په بې شرمۍ پاځېږي او ریس چې ارته دریشي اغوستي او یوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شتري غټه قره قلي يې پر سر وي، کوټې ته راشي، د هغې پښو ته کېني او بيا يې په کرار بنارسۍ له مخه لږه پورته کړي):

ريس

ـ د خوشالۍ په شپه ژاړې؟

ته خوبه اوس د سرو او سپينو سره لوبې کی!

(د سبا يوه بله اوښکه پر اننګي تويه شي):

ريس

ـ ته خو ډېره بختوره يې چې دسې ماړه کور ته راغلې.

جاړې ولې؟

سبا

ـ زه خوبايد تر مرګه وجاړم.

(د ريس حيراني):

سبا

مور مې مړه شوه، ځوان ورور مې بندي شو

او خپله مکتب رانه پاتې شو.

(لږه د مکر خندا):

ريس

ـ دا هر څه خلک د دولت دپاره کئ

او ته يې اوس خاونده شوې.

سبا

دردمن انداز

ـ خو ريس صيب! ډېر شيان شته، چې په پيسو يې څوک نه شي اخيستی.

(حيرانی):

(c) ketabton.com: The Digital Library

ریس

ـ لکه څه شی؟

سبا

ـ ځواني، ژوند او مینه

ریس

ـ خو ته اوس زما ښځه یې.

سبا

ـ سهي ده، چې زه مې رور درکړې یم، خو زما او ستا نکاح لا نه ده شوې.

(ریس لږ تریو وروګوري):

سبا

ـ ریس صیب! ته به ما ته درې ورځې وخت راکې.

د مور غم به مې لږ هېر شي او بیا به مې نکاح وتړې.

(لږ په سوچ کې شي او بیا په لږې خوشالۍ):

ریس

ـ ښه خبره دې وکړه، ته ارام وکه ، زه به اوس لاړ شم.

د فلش فاروړډ یویشتمه صحنه:

ځای: همدا د واده خونه.

وخت: شپه او بیا ورځ.

لوبغاړي: سبا او ریس.

(د ریس تر وتلو وروسته سبا په تخت کې غمجنه څملي لږه وروسته ویده شي، په خوب کې لومړی د مور د مړینې صحنه وګوري او ورپسې ریس ورته په مکارانه انداز کې رانږدې شي، خو له دې سره سبا چغه کړي، د چغې سره د دښتې سپین ږیری لږ ټکان وخوري او د دښتې صحنه بیا شروع شي او په ایډیټ کې هم د ډرامې رنګ د دښتې د صحنې په څېر شي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د دښتې صحنې ته دې سره له هماغه کوایفو مراجعه وشي، یانې اصلي څلورمې صحنې ته).

سبا

ـ کاکا زما کیسه خو دې واورېده

ته ووایه چې دا ظلم دی که نه؟

سپینږیری

(په غمجن انداز)

ـ هو، دا د ظلم انتها ده.

رښتیا هم ته مظلومه یې.

سبا

ـ ښه زه اوس د دې پوښتنه د چا نه وکم؟.

ایا زه د خپل ژوند واک نه لرم؟

سپین ږیری

ـ ولې نه، خدای تا ته له نر نه ډېر حقوق درکړي دي.

سبا

ـ بیا نو ولې ما سره دسې کېږي؟

ایا زه له همداسې چا سره واده وکم، چې نیکه نه مې هم مشر دی؟!

(سپین ږیری سر لړ ټیټ کړي):

سپین ږیری

تا نه دا حقوق خدای نه، انسانانو اخیستي.

ـ دا ستا حق دی، چې واده په خوښه وکې!

سبا

ـ خو دا حق زه د چا نه وغواړم؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ږیری

ـ دا د قانون مسوولیت دی، چې د خلکو حقوق خلکو ته ورکي.

سبا

ـ کاکا! قانون چېرته دی؟

(لږ موسکی شي):

سپین ږیری

ـ د دې پوښتنه دې له مشرانو نه وکه!

هغوی به یې درته ووایي!

(سبا چې وګوري، نو سپین ږیری ورک شي، د هغې په څېره کې لړه وېره پیدا شي، لومړی لږ اسمان ته وګوري او بیا لاندې پاڼ ته. د پاڼ پر ژۍ په وېره یو قدم کېږدي، او بل قدم یې په هوا په داسې ډول چې د پاڼ پر فضا پاتې ښکاره شي، یانې د پاڼ له لاندې نه یې داسې عکاسي وشي، چې یو قدم یې داسې ښکاره شي، لکه د پاڼ پر تشه چې یې ایښی وي. او په داسې حالت کې ډرامه پای ته ورسېږي، چې لیدونکو ته دا سوچ پیدا شي، چې سبا به پاڼ ته لوېدلې وي، که نه؟!).

نوټ: دسبا او د سین ږیري په ټولو هغو صحنو کې چې دوی څه ګوري باید په یوه فکرمن انداز کې دواړه یوې نقطې ته داسې وګوري، لکه رښتیا هم چې هر څهویني. همدارنګه د سپین ږیري د هر ې صحنې د ښودلو پر وخت د سبا په مخ یا څېره کې داسې یو حالت پیدا کېږي، لکه څوک چې یو څه ناځوابه کېږي.

یادونه: هیله ده، چې ټول مرکزي لوبغاړي خپلو مکالمو ته وخت ورکړي او د ضرب زباني پر ځای دې نارمل وګرځېږي.

د فبروری ۲۵مه۲۰۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا

د کرکټرونو پېژندل

جمیل: ۴۰ـ ۵۰ کلنی، پوړې یو محافظه کار د پولیسو جګړن.

اېمل: (د ډرامې اتل) ۲۵ـ ۳۰ کلن یو داسې ځوان چې پر هېواد مین، صابر او په ژوند کې پرې سختې راځي.

وړانګه: د ۲۵ کالو یوه ښکلې جنۍ، د اېمل مېرمن، چې درانه خویونه لري.

منیجر: یو چالاکه، ۳۰ـ ۳۵ کلن سړی، چې کومیډي څېره ولري، مکار او په وجود لږ خوار وي. سواد هم دومره نه لري، خو کلانکاري ډېره کوي او پر کرشمې مین وي، پتلون اغوندې، خو نور کارکوونکي یې په ساده جامو کې وي.

کرشمه جانه: یوه ښکلې ځوانه جنۍ، چې ډول ډول نازونه یې زده وي. له موډ سره سمې جامې اغوندي او منیجر یې په خپل ځان ګرم کړی وي.

الهام: د منیجر یو چاپلوس کارکوونکی.

رحیم: یو خواخوږی پولیس، چې یو وخت له اېمل سره مرسته کوي.

اکبر او غیرت: د فنۍ ورکوونکې ادارې دوه لوکس کارکوونکي، چې سنجیده خلک دي او پتلونونه اغوندې.

فرعي کرکټرونه: ډاکټر، د درملتون والا، د دفتر کارکوونکي، او ورسره نور...

لومړۍ صحنه:

ځای: د پولیسو د یوه افسر دفتر.

وخت: مازیګر.

لوبغاړي: ایمل او جمیل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(جمیل د پولیسو د جګړنۍ په دریشۍ کې د خپل مېز شا ته په چوکۍ ناست وي. ځان په کار لږ بوخت وښيي، چې لږ وروسته ایمل د پولیسو د جګتورنۍ په دریشۍ کې کوټې ته ورننوځي. منظم سلام واچوي. جمیل وروګوري):

جمیل

ـ ښنګه مالومات بشپړ شول؟

ایمل

ـ هو صیب.

کشف کره مالومات راکړي.

جمېل

ـ ډېر ښه او ته چمتو یې؟

ایمل

ـ هو! زه عملیاتو ته په ټوله مانا تیار یم.

جمیل

ـ خو ګوره چې څه درنه هېر نه شي.

ایمل

ـ صیب! تاسې فکر مه کوئ.

هېڅم رانه پاتې نه دي.

ما هر څه منظم کړي.

جمېل

ـ ډېر ښه. تاسې تلې شۍ.

(ایمل سلام واچوي، چې جمیل ته یې شا او لږ روان شي، جمیل ورتهووایي):

جمیل

ـ یوه، خبره واوره!

(ایمل په لږې حیرانۍ وروګوري):

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل

ـ ګوره سړی ډېر خطرناک دی.

کلونه وشول، چې چا نه دی نیولی.

هڅه وکه چې ژوندی یې ونیسې.

اېمل

(په لړ اکټېنګ کې):

ـ صیب!تر اوسه لا هغه پسې ما غوندې څوک نه دی ورغلی.

که خدای کول، لاس تړلې به یې راولم.

(جمیل له ځانه سره د تایید یوه وړه موسکا وکړي):

جمېل

ـ ډېر ښه.

(اېمل دا ځل په لاس یوه سلامي وکړي او له کوټې ووځي).

دویمه صحنه:

ځای: یوه لویه حوېلۍ، چې برنډه هم ولري.

وخت: شپه.

لوبغاړي: عزیز، د هغه پنځه شپږ کسه، اېمل او پنځه ښکلي او تکړه پولیس.

(په برنډه کې یو څو کارتنونه پراته وي. دوه کسه په وقفوي توګه یو یو کارتن راوړي، په نورو کارتنونو یې کېږدي. د برنډې مخې ته عزیز او یو بل سوقه سړی ناست او په خوشالۍ خبرې کوي او مخې ته یې پر مېز قیمتي جوس هم پراته وي او عزیز یې په کلانکارۍ وڅښي).

درېیمه صحنه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای : د همدغه کور د لویې دروازې دننه.
وخت: شپه.
لوبغاړي: اېمل، د هغه پولیس، او د کور یو چوکیدار.

(چوکیدار د دروازې مخ ته ځي او راځي، درې څلور ځله لاړ او راشي. دې کې د کور د دېوال له سره نه د یوه دوربین دار ټوپک شپېلۍ په لږه تیاره کې راښکاره شي، ټوپک په دوراني حالت کې چوکیدار په نښه کړي. کمره ورو ورو اېمل وښیي، چې همده چوکیدار په نښه کړی وي. چوکیدار لږ په شک کې شي، خو اېمل ځان پټ کړي. چوکیدار یوه دوه ځله بیا هم تګ راتګ وکړي، خو بیا پر چوکۍ کېني. اېمل یې وګوري او ډېر ورو له دېواله کښته او غلی غلی د چوکیدار لوري ته ورشي. په یوه ګوزار سره یې کار وکړي، خوله یې پلستر کړي. اېمل د کور دروازه ډېره ورو پرانیزي، پولیس په کرار راننوځي او هغه ورته په اشاره د تللو هدایت ورکړي).

څلورمه صحنه:
ځای: هماغه برنډه او مخه یې.
وخت: شپه.
لوبغاړي: د دویمې صحنې.

(عزیز یو سګرټ ولګوي او کبرجن انداز):

عزیز

ـ دلته خوشالۍ د هغه چا دي چې زور لري، ته پوه شوې؟

(یو لنډ شاټ کې دې د اېمل ملګري پولیس وښودل شي، چې برنډې ته نږدې شوي وي):

د عزیز ملګری

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خو داسې ښکاري، چې دلته د زورورو یو لوی جال خور دی، که څنګه؟
(په استاذانه ډول):
ـ دا خو مالومه خبره ده، چې دسې ونه شي، نو موږ به ښکار څنګه کوو؟!
(له دې سره دواړه وخاندي، ملګری یې خپله چوکۍ بل خوا ته وګرځوي، خو همدې وخت کې د اېمل د ټوپک شپېلۍ د شا له خوا د عزیز ښي غوږ ته نږدې شي او اېمل ورته ووايي):
اېمل
(په کلکه لهجه):
ـ خو نور به دا د ظلم جالونه تار تار شي.
(عزیز مخ په لړې وېرې راوګرځوي، کرار کرار پاڅېږي، خو د ټوپک شپېلۍ ورسره هم پورته او غوږ ته یې نږدې وي):
(عزیز په ترو سترګو لومړی لاندې باندې وروګوري او بیا په لږ ریشخند انداز ورته ووايي):
عزیز
ـ دومره جرات؟!
یو پولیس ګی او ما ته ټوپک نیول؟!
(په متینه لهجه):
اېمل
ـ جناب! وړو ته به په سپکه نه ګورې!
ته پوهېږې، چې نمرود چا مړ که؟
(د عزیز د سترګو حیراني):
اېمل
ـ ماشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدغه کمزوري به تاسې سره یوه ورځ د ذرې ذرې حساب کړي!

عزیز

(په فلمي انداز)

ـ ته پوهېږې چې زما لاسونه څومره اوږده دي؟!.

ارمان بیې وکې.

ایمل

ـ خو زه په تېرو پسې ارمان نه کوم.

(په کلکه لهجه):

هلکه ویې نیسئ!

(دوه پولیس په چټکۍ ورشي او د شا له لوري یې لاسونو کې هتکړۍ واچوي. د عزیز هغه بل کس وېرېږي او ایمل وروګوري).

پنځمه صحنه:

ځای: د ایمل کور. (خام کور).

وخت: شپه.

لوبغاړي: ایمل او وړانګه.

(لومړی دې د ایمل لوی عکس چې له پولیسي درېشۍ سره یې اخیستی وي او د کوټې دېوال ته ځوړند وي، وښودل شي، چې وړانګه ورګوري. لږ وروسته وړانګه دېوالي ساعت ته وګوري، چې ستنه د شپې پر یوولسو بجو ولاړه وي. وړانګه له ځانه سره یو اسوېلی وکړي. د کوټې له دروازې نه لږه حوېلۍ ته وګوري، خو بېرته راستنه شي. هغه بیا راشي، عکس ته وګوري، ولاړه وي، چې دې کې ایمل ورو ورو ورشي او د شا له لوري یې پر دواړو سترګو لاسونه کېږدي):

وړانګه

ـ زه دې له ګوتو پېژنم.

ایمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ رښتيا چې له ښځو يره په کار ده.
هر څه د سترګو په رپ کې پېژني.
(اېمل لاسونه لرې کړي او ورته موسکی شي).
وړانګه
ـ دومره ناوخته؟! که دسې يې (وي) دا خو به ډېره سخته شي.
(اېمل کټ کې کښني):
اېمل
(په لږې موسکا):
ـ ګوره دسې وختونه خو کله کله يي.
(اېمل له خپلو پښو جرابې باسي).
وړانګه
ـ خو زه يرېږم.
ته وګوره څو بجې دي؟!.
اېمل
ـ ته د يوه افسر ښځه يې، ما ته مالومه ده، چې خبره بل څه ده؟
(وړانګه ګيلاس کې اوبه ورکړي او سترګې لږې برګې کړي):
وړانګه
ـ څه خبره ده؟
(د اوبو تر څښلو وروسته په موسکا):
اېمل
ـ ته يرېږې نه، زه دې يادېږم.
(وړانګه هم موسکۍ او لږه ورنږدې شي):
(په مينه):

(c) ketabton.com: The Digital Library

وړانګه

ـ ښه اوس راته ووایه، چې ولې دې دومره ناوخته که؟

اېمل

ـ شکر وباسه چې خدای خیر که، ګنې...

(په تلوسه):

وړانګه

ولې څه خبره وه، زر یې راته ووېوه!

اېمل

ـ نن شپه مې یو لوی جنایتکار ونیو.

(په فکرمن انداز):

وړانګه

ـ زما ستا دا کارونه نه خوښېږي،

ته ولې هر وخت دسې کارونه کې؟

اېمل

ـ ګوره چې د نورو ارامي څوک غواړي،

نو پخپله دې بیا د ارامۍ تمه نه کې

او بیا خو زما کار دا دی،

چې جنایتکاران ونیسم.

وړانګه

ـ خو زه په تا یېرېږم، خدای مه که...

(په موسکا):

اېمل

ـ زما وړانګې! ته له دې نه خبره نه یې، چې مرګ په نېټه دی.

وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سهي ده، خو..
اېمل
ـ خو... ولې لکه چې څه خبره شته.
وړانګه
(په لږ دردمن او د سترګو په خواږه انداز):
ـ په چا به کور کلی ړنګېږي
په چا ړنګېږي لرې لرې وطنونه
(په موسکا):
اېمل
واه!
ډېره زياته ښکلې لنډۍ وه.
ـ خو دومره م (هم) لا نه يم، لکه تا ته چې ښکارم.
ښه اوس زه اوده کېږم.
ستړی يم
وړانګه
او زه م (هم) نن ناروغه وم.
اېمل
ـ خدای به خير کي، چې شپه يې منځ کې يي، د هغې بلا نه مه يرېږه.
اوس برېستن راوړه.
(وړانګه پاځېږي او اېمل په کټ کې څملي. خو تر څو چې، وړانګه راځي، هغه جامې اغوستې وي. سترګې يې ورشي، لږه شېبه وروسته وړانګه راشي، په پښو يې برېستن يا کمپله واچوي. خو همدې وخت کې ورته زنګ راشي):
اېمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بلې څوک؟
(لږه وقفه):
اېمل
زه د خپل مسوولیت په وړاندې له هېڅ نه نه یېرېږم.
(لږه وقفه):
سهي شوه، لاس دې خلاص.
(له دې سره په لږې غوسې څملي، سترګې یې ورشي، خو دې وخت کې دې ساعت وښودل شي، چې د سهار څلور بجې وي.).

شپږمه صحنه:
ځای: د پولیسو دفتر.
وخت: سهار.
لوبغاړي: دوه پولیس او اېمل.
(د پولیسو د دفتر دروازې سره دننه دوه پولیس ناست وي).
لومړی پولیس
(په لږې حیرانۍ):
ـ خبر شوې؟
(له لږې تلوسې سره):
دویم پولیس
ـ څه خبره شوې؟
زه خو نیم خبر.
لومړی پولیس
ـ یاره مور دې کېني او د اېمل خان غوندې زوی دې راوړي.
دویم پولیس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ولې څه توره یې کړې؟

لومړی پولیس

ـ ولې خبر نه یې؟!

بېګاه یې عزیز لاس تړلی راوست.

دویم پولیس

ـ یاره دومره به درته وویم، چې افغانان ټول بازان دي، خو چې سهي مشر ولري.

(همدې کې اېمل په لویه دروازه راننوځي، تومانچه یې درېشۍ ته پرته او دواړه پولیس ورته سلامي وکړي. هغه یې سلام په موسکا واخلي او ترې تېر شي).

اوومه صحنه:

ځای: د جمیل دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جمیل او اېمل.

(اېمل دفتر ته راننوځي، سلامي وکړي او جمیل ورته په موسکا ووایي):

جمیل

ـ اېمل خانه ستړی مه شې!

راځه مهرباني وکه.

(جمیل د خپل مېز له شا ورپاڅېږي، په لاس ورسره په مینه ستړي مه شي وکړي):

جمیل

ـ کېنې، مهرباني وکې!

اېمل

ـ مننه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اېمل پر کوچ کېني):

جمیل

ـ اېمل خانه!

بېګاه دې ډېر لوی کار وکه.

زه تا ته د دې بریالیتوب مبارکي وایم.

(د اېمل د موسکا یو شاټ دې واخیستل شي):

جمیل

ـ او د خوشالۍ خبره خو دا ده، چې بې له تلفاتو دې دومره لوی کار وکه.

(په لږې موسکا):

اېمل

ـ امر صیب! افسر خو همدې ته وی، چې عملیاتو کې خپل کسان روغ وساتي.

جمیل

ـ رښتیا هم باید داسې وي.

زه تا ته د دې بریالیتوب مبارکي ویم.

(دې وخت کې اېمل ته زنګ راشي):

اېمل

ـ ببښنه غواړم.

ـ بلې.

(په څېره کې یې لږ خپګان ښکاره شي):

ـ ښه دا دی همدا اوس درغلم.

همدا اوس؟.

(اېمل پاڅېږي).

اېمل

ـ صیب! زما کور کې لږ کار پیدا شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جمیل

ـ څه ورشئ!

خو زه څه کولی شم؟.

اېمل

ـ مننه.

(اېمل سلامي وکړي او له دفتره ووځي).

اتمه صحنه:

ځای: د ښځو یو روغتون.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل او په روغتون کې نور ګڼ خلک.

(لومړی دې په یوه لنډ شاټ کې د روغتون عمومي بڼه وښودل شي، بیا دې په دهلېز کې اېمل وښودل شي، چې د نورو خلکو په منځ کې ترور روان وي).

نهمه صحنه:

ځای: د روغتون د ډاکټر خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل، وړانګه او ډاکټر.

(اېمل سره د ایکسري عکس په لاس کې او د ډاکټر خونې ته چې رانږدې شي، شي، وړانګه پر چوکۍ ناسته وي، هغه هم راپاڅېږي، اېمل مخکې او وړانګه ورپسې د ډاکټر خونې ته ننوځي او پر چوکیو کېني. عکس ډاکټر ته ورکړي او ډاکټر لږه شېبه عکس ته وګوري):

ډاکټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ اوس به ورته زه دوا ولیکم.

(ډاکټر د نسخې د لیکلو پر وخت ووايي):

ـ خو شپږ میاشتې وروسته به یې عملیات ته راولې!

(د اېمل په څېره کې خپګان پیدا شي):

اېمل

ـ صیب! له دوا سره به ښه نه شې؟!

ډاکټر

ـ امکان لري، چې ښه شي، خو تر درېو میاشتو پورې به دوا خوري.

که ښه نه شوه، عملیات ته به یې راولې.

(اېمل دوی پاڅېږي او نسخه واخلي. له خونې چې راووځي اېمل وړانګې ته ووايي):

اېمل

ـ ته دلته کېنه، زه به دوا راوړم.

لسمه صحنه:

ځای: یو درملتون.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل او د درملتون والا.

(لومړی دې د درملتون مخامخ الماری وښودل شي، وروسته د درملتون والا ورشي له مختلفو الماریو په کافي اندازه دوا راواخلي، چې په خلته کې یې اچوي اېمل ترې پوښتنه وکړي):

اېمل

ـ څو پیسې شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

(دوکاندار په ماشین حساب وکړي):

دوکاندار

ـ څلور زره اته سوه دوه شپېته .

(اېمل لږ په سوچ کې شي. جېب ته چې لاس کړي، ټولې ورسره ۲۷۰۰ افغانۍ وي).

اېمل

(لږ افسوس):

ـ خیر دی، د اوس دپاره نیمايي دوا راکه.

(د درملتون والا ورته درمل نیمايي ورکړي او اېمل له کمرې اوځ شي).

یوولسمه صحنه:

ځای: د جمیل دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جمیل.

(جمیل د خپل مېز په کاغذونو کې ګوتې وهي، چې زنګ ورته ورشي):

جمیل

ـ سلام.

مننه خیر یوسۍ.

بلې اورم.

(د جمیل په څېره کې خپګان راشي):

صیب! دا خو ډېر بد کار وشو.

اخر د هغه جرم څه دی؟.

(یو اسوېلی وکړي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سهي ده، خو زه به ورته بې ځوابه یم.
زه ورته هېڅ دلیل نه شم پیدا کولی.
(له دې سره موبایل کېږدي او په سوچ کې شي).

دولسمه صحنه:
ځای: د اېمل کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: اېمل او وړانګه.
(د کور په یوه برخه کې دواړه په کټ کې ناست، خو اېمل یې پښو ته ناست وي.
د دوا خلته هم د دواړو تر منځ پرته وي):
اېمل
ـ ته مه خپه کېږه، خدای به دې د دې دوا سره ښه کي.
وړانګه
ـ زه ځان ته نه، تا ته خپه یم،
دومره ډېرې روپۍ به دوا ته د کمه کې؟
اېمل
ـ دا خو هېڅ خبره نه ده. ته دې تم خپه یې؟!
دفتر دې خدای لري. د دفتر نه به پیسې راواخلم.
(وړانګه ورته یوه خفیفه موسکا وکړي).

دیارلسمه صحنه:
ځای: د جمیل دفتر.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: جمیل، یو پولیس او اېمل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(جمېل په موس کار کوي، چې تندی یې تریو او دې کې اېمل راشي):
جمیل
ـ اېمل خانه ستړی مه شې.
اېمل
ـ خیر یوسې.
(دواړه پرچوکیو کېني):
جمیل
ـ خبر شوم، مېرمن دې ناروغه ده، اوس څنګه ده؟
اېمل
ـ ښه به شي، ډاکتر څه دوا لیکلې، لږې روپۍ کمې شوې،
غواړم چې له د دفتر نه پېشکي واخلم.
(جمیل خپه او په خپله چوکۍ لږ شا ته لاړ شي. لږه شېبه خپه شي، اېمل لږ
حیران وروګوري):
اېمل
ـ صیب! خیریت خو به يي؟
جمیل
ـ خیریت دی.
(جمیل یو ژور اسوېلی وکړي):
اېمل
ـ صیب! تاسې خبره ولې نه کوئ؟
(په خپګان غوندې):
جمیل
ـ په ځینو خبرو د ژبې زور نه رسېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اېمل حيران وروګوري):

ـ اېمل خانه! کله کله داسې کارونه وشي، چې د انسان په خيال کې هم نه يي.

اېمل

ـ صيب! اخر خبره څه ده؟

جميل

ـ ستا د انفکاک اېميل راغلی دی.

اېمل

(لږ له ځايه پورته شي، خو پا نه څېږي او په ډېرې حيرانۍ):

ـ زما؟!

جميل

ـ هو، ستا.

اېمل

ـ صيب! اخر زما ګناه څه ده؟

جميل

ـ په دې خو زه نه پوهېږم.

(اېمل له ځايه پورته شي، په فلش بيک کې يې د عزيز هغه خبره خيال ته راشي):

د عزيز خبره

ـ ته پوهېږې چې زما لاسونه ډېر اوږده دي؟!

(اېمل سر ته لږ ټکان ورکړي او بيا يوه وړه ترخه موسکا وکړي):

اېمل

ـ د څو پورې چې په دې هېواد کې زور واکي يي، نو

د خوارو ښادي حرامه ده.

(جميل له شرمه سترګې ټيټې کړي او اېمل له خپلې ملا نه تومانچه خلاصه کړي

او جميل ته يې چې پر مېز بږدي، نو ورته ووايي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

اېمل

ـ دا واخلې!

(اېمل د خدای پامانۍ لپاره لاس وروړاندې کړي):

جمیل

ـ زه ډېر خپه یم.

اېمل

ـ یوازې په خپگان څه نه کېږي.

یو ښه مشر باید په خپلو کشرانو سر ورکي.

(جمیل لږ خجالته او اېمل له کوټې ووځي).

نوټ: له هغه ځایه چې جمیل اېمل ته د منفکۍ خبره وکړي، نو تر پایه دې ډېره ورو په بیک گراونډ کې غمجنه موسیقي وي.

څوارلسمه صحنه:

ځای: د اېمل کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: وړانگه او اېمل.

(وړانگه په خپله کوټه کې ناسته وي. د دوا خلته یې خوا کې پرته وي، چې له پاکټ نه یوه گولۍ راواخلي او له اوبو سره یې تېره کړي. خلته بېرته په ځای کړي او بیا راشي، د اېمل عکس ته ودرېږي او ورته وگوري. لږه شېبه ورته ولاړه او په مینه ورته گوري، چې پر اوږه یې لاس د شا له لوري کېښودل شي. وړانگه لږه ووېرېږي، مخ وروااړوي او بیا په موسکا ورته ووایي):

وړانگه

ـ ته؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه خو دې زړه بوټ وییسته!

اېمل

ـ نوره دې عکس ته مه ګوره!

(په حیرانۍ وړانګه د اېمل جامو ته وګوري):

وړانګه

(په حیرانۍ)

ـ عکس ته به ولې نه ګورم؟

او ته خو درېشۍ کې تلې وې؟!

(دواړه کېني، وړانګه لړه حیرانه وروګوري او اېمل په لږ غمجن انداز ورته ووایي):

اېمل

ـ وړانګې! نور اېمل د پولیسو افسر نه دی.

(په ژړغونې حیرانۍ):

وړانګه

ـ ولې؟

دسې ولې وشول؟

اېمل

ـ په دې باندې هغه څوک پېرې، چې د دې وطن په سرنوشت لوبې کۍ.

(وړانګه خپل سر په خپلو دواړ څنګلو کې کېږدي او داسې ښکاري لکه د زړه له تله چې پټه ژاړي. لړه شېبه وروسته چې سر پورته کړي، نو په بارخوګانو یې اوښکې پرتې وي).

(اېمل په خواخوږۍ):

اېمل

ـ لېونۍ! ژاړې ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا خو زه په سوکانوم (هم) ساتلی شم.
دا کار خو ما د دې دپاره کولو، چې د خلکو خدمت به کوم.
ګنې همدا اوس چې بازار ته لاړ شم، د تنخاه نه ډېرې ګټم.
وړانګه
(په لږ افسوس):
ـ ښه ته به اوس څه کار کی؟
ایمل
ـ خدای کلکې متې راکړي.
تا دپاره خو به غر په بل مخ واړوم.
وړانګه
ـ زه هېڅم نه غواړم
زما ته په کار یې.
(له دې سره وړانګه د ایمل په اوږه سر کېږدي).
نوټ: له دې صحنو وروسته دې د ایمل په جامو او نورو شیانو کې بدلون راشي، تر څو بېوزلی ښکاره شي.
پنځلسمه صحنه:
ځای: ښار.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: ایمل، یو پولیس او ګڼ نور ترکاري پلورونکي.
(لومړی دې په لانګ شاټ کې د ښار د ترکارۍ پلورونکو کراچۍ وښودل شي، بیا دې ایمل وښودل شي، چې په خپلې کراچۍ یې رومیان اچولي وي. لږ وروسته د کراچۍ والا په منډو شي. ایمل حیران وګوري، خو د نورو په څېر خپله کراچۍ تېزه نه ځغلوي. پولیس سره چې لرګی هم وي، لومړی په کراچیو ګوزارونه وکړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چې اېمل ته ورشي، نو د هغه کراچۍ په بل مخ چپه کړي. اېمل په غوسه وروګوري، زړه یې وي، چې ویې وهي، خو لږ وروسته په خپګان د پښو پر سر کېني، په سرک پرتو رومیانو ته په خپګان وګوري او په بیک ګراونډ کې یې غمجنه موسیقي وي).

شپاړسمه صحنه:
ځای: د ښار بله برخه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: اېمل.
(لومړی دې د ګڼې ګوڼې یو سرک وښودل شي، وروسته اېمل د هزاره ګانو هغه لویه کراچۍ، چې د موټر لوی ټایرونه لري، ډېره درنه بار کړي وي او خولې خولې روان وي).

اولسمه صحنه:
ځای: د پولیسو هغه پخوانی امریت.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: د پولیسو لومړی او دویم پولیس (رحیم او افسر):
(په خواشینۍ او له یوه واړه اسوېلي سره):
رحیم
ـ یاره ډېر ښه ځوان و.
بد کار وشو.
افسر
ـ او خبر یې چې هغه غریب اوس څه کېږي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

(رحیم په سوالیه انداز وروګوري):

افسر

ـ په دومره ښې ځوانۍ اوس کراچۍ چلې!

یاره ډېر بد ورسره وشو.

رحیم

ـ بس زه خو ورته د یو کار کوشش کوم.

(په سنجیده انداز):

ګوره چې خدای څه کې؟!

اتلسمه صحنه:

ځای: هماغه پخوانی درملتون.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل او د درملتون والا.

(اېمل د غریبۍ په جامو کې له درملتونه دوا واخلي او روان شي).

نولسمه صحنه:

ځای: د اېمل کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: وړانګه او اېمل.

(وړانګه د حوېلۍ په یوه کټ کې داسې پرته وي، چې پرته له سر یې ټول بدن په څادر پټ وي او شا یې وي. ځان سره په ورو دا سندره وایي):

وړانګه

ـ غړیږي لکه خوب مې انتظار په سترګو سترګو کې

(دې وخت کې دې اېمل وښودل شي، چې خلته په لاس راروان وي او کله چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

راورسېږي، نو وړانګه دا نیم بیتی هم ووايي او اېمل يې شا ته غلی ودرېږي):
وړانګه
ـ بیا دې د راتلو څارمه لار په سترګو سترګو کې.
(وړانګه چې غلې شي، نو اېمل يې پښو ته غلی کښني او په ترنم او خواږه غږ کې د استاذ ناشناس په کمپوز کې ورته ووايي):
اېمل
ـ خدای دې بس دا وارې راجوړ که
ناروغه یاره
خلک به وايي بخت يې تور دی یار يې مرینه
ناروغه یاره
بلا دې واخلم
بلا دې واخلم
(وړانګه د سندرې په اوږدو کې راپاڅېږي او داسې ورته ګوري، لکه څوک چې په چا ډېر مین يې. سندره چې خلاصه شي، نو وړانګه ورته په موسکا ووايي):
وړانګه
ـ تا لکه چې رانه رښتیا ناروغه جوړه کړه؟
اېمل
ـ هغه پاتې دوامیم درته راوړه.
(وړانګه خلته لاس کې واخلي):
وړانګه
ـ زه رکه روغه یم.
ما ته نوره دوا مه راوړه.
(په مینه):
اېمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دوا به څنګه نه راوړم؟

زما خو همدا ته یې.

وړانګه

ـ یوه پوښتنه درنه کوم؟

اېمل

ـ یوه نه، سلو ته بنده حاضر دی.

وړانګه

ـ پوښتنه مې دا کوله چې دا ځينې خلک څنګه دومره زر د شتو خاوندان شول؟

اېمل

ـ واه!ډېره ښه پوښتنه دې وکړه.

خو زه به یې لنډه درته وویم.

دلته ډېر کم خلک دي، چې په حلالو د شتو خاوندان شوي.

دغه نور چې ګورې، نو د نورو په وینو او حقونو یې سوداګري کړې.

خپل وجدانونه یې خرڅ کړي.

(د وړانګې د حیرانۍ شاټ):

اېمل

ـ خو یوه خبره ده، چې د ژوند خوشالي په شتو کې نه ده.

دغسې خلکو ته خدای په ژوندیني دسې کړاوونه

پیدا کړي، چې منږ او تاسې تې ډېر ښه یو.

(دې کې اېمل ته زنګ راشي):

اېمل

ـ بلې څوک.

(لږ سکوت او په خوشالۍ):

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښــــــــه! رحیم خانه ته؟
څنګه یې؟
جوړ یې
د خدای فضل دی.
(لږ سنجیده):
مننه! بس دا خو ژوند دی. په ژوند کې په انسان ډېرې لوبې کېږي.
(لږ سنجیده او بیا په حیرانۍ):
دفتر؟
کم دفتر؟
سهي ده زه به ورشم.
خدای دې درسره ښه وکي.
زه به خامخا ورشم.
(ایمل موبایل بند او وړانګه ورته په خوشالۍ ووایي):
وړانګه
ـ څه خبره وه؟
(به لږې موسکا):
ایمل
ـ رشتیا چې بنده حیران
خدای مهربان.
په موسسه کې راته کار پیدا شو.
(په خوشالۍ لاسونه پورته کړي):
وړانګه
ـ خدایه شکر.
خو کار به څه کی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اېمل

(په لړې موسکا):

ـ هر څه چې يي،

د جواليتوب نه خو به ښه يي!!

شلمه صحنه:

ځای: د موسسې يوه ودانۍ.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منيجر او کرشمه جانه.

(لومړی دې د يوې لوکسې ودانۍ پوره شاټ واخيستل شي او بيا دې کمره د منيجر په دفتر فوکس شي، چې په ښکلي اسماني رنګه کميس کې ځوانه کرشمه جانه چې مناسب ميک اپ يې کړی وي، ناسته وي. لږه شېبه وروسته له خپل دستکول نه وړه ايينه راوباسي، خو چې څنګه په کې وګوري، منيجر صيب تشريف راوړي. هغه ايينه ډېره زر په دستکول کې پټه کړي او ځان داسې کړي، لکه له خپل محبوب نه چې مروره وي. منيجر چې د هغې مرورتيا وګوري، نو لږ ورته رانږدې او په مينه ورته ووايي):

منيجر

ـ ګرانې ولې؟

څه خبره ده؟.

(کرشمه ترې مخ وګرځوي):

(منيجر په لږه جدي حيرانۍ):

منيجر

ـ اخر ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه خبره شوې ده؟
دا ته ولې دسې شوې؟
(کرشمه په کرار مخ راوګرځوي او په نازدانه ډول وايي):
کرشمه جانه
ـ تا نن ولې ناوخته که؟
(په موسکا):
منيجر
ـ همدا خبره وه؟
تا خو ما نه زړه ويسته!
(ناز):
کرشمه جانه
ـ ولې دا تا ته وړه خبره ښکاري.
دا دومره وخت په ما د کال غوندې تېر شو.
منيجر
ـ وا! څومره خوږه يې.
خبره دا وه، چې د اپمل په نامه يو نوی کس مې مقرر که.
(د سترګو حيراني):
کرشمه جانه
ـ تا ما نه پوښتنه ونه کړه او دا کار دې وکه؟!
دا ولې؟
منيجر
ـ خير. سړی ښه سړی ښکاري.
کرشمه
ـ خو ګوره په ښو خلکو کې هم مضر خلک يي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دسې نه چې سبا ما او تا ته غم جوړ کي.

منیجر

ـ لوگی دې شم، د نورو غوندې به یې درته پښو ته کېنوم.

ته ولې خپه کېږې؟!

(کرشمه د یو بل نوي ناز اکټ وکړي او له دې سره منیجر د مېز زنگ ووهي او لږه شېبه وروسته اېمل راننوځي):

اېمل

ـ سلام علیکم.

(کرشمه په یو لنډ نظر لاندې باندې اېمل ته وروگوري او منیجر ورته په لږه جدي بڼه ووایي):

منیجر

ـ هلکه ورشه کرشمه جانې ته گرمې سمبوسې او یخ راني جوس راوړه!

اېمل

ـ ښه صیب!

(خو د تگ په وخت کې په داسې حال کې چې د هغوی فکر نه وي، اېمل کرشمې ته د شک په سترگه وگوري).

یویشتمه صحنه:

ځای: د دفتر یوه خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منیجر، اېمل. کرشمه جانه او دولس کسه د دفتر نور کارکوونکي:

(یوه اوږده کوټه وي گڼې چوکۍ په کې وي. مخامخ یوه تخته دېوال پورې نښتې وي. درې کسه په کوټه کې ناست او یو یو کس کوټې ته راننوځي. له ټولو وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

اېمل راشي او په چوکۍ کېني. يو دوه کسه د سترګو لاندې اېمل ته وګوري، دې کې منيجر کوټې ته راننوځي. ټول ورته د احترام لپاره يوه اندازه پورته شي، منيجر په تخته دا وليکي):
ـ د انسانيت ورکشاپ.
د ټولو نه مخکې به زه تاسې نه پوښتنه وکم، چې انسان څه ته وايي.
(يوه ته ګوته ونيسي هغه پاڅېږي، خو هغه شاوخوا ته حيران وګوري):
کس
ـ انسان يانې کوم شی چې موږ او تاسې غوندې دوه پښې ولري
خوله پوزه هر څه ولري او په خبره هم پوه شي، هغه انسان دی.
(منيجر په خوشالۍ):
منيجر
ـ ډېر ښه.
يو بل کس به هم انسان تعريف کړي؟
(يو بل کس ته ووايي):
منيجر
ـ ته پاڅېږه.
کس
ـ زما په نظر څه چې دغه ورور وويل، سهي دي، زه به نور څه ووېم.
(له دې سره کېني او منيجر په خوشالۍ ورته ووايي):
منيجر
ـ ګوډ.
خبره دا ده، چې تر هغې د انسان لپاره فضا جوړه نه شي، نو انسانيت به پخپله په هوا کې ګرځي.
او هر هغه شی چې په هوا کې ګرځي، نو د ځمکې مخ ورته بيا چندان خوند نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکی.
(اېمل ورته حيران وګوري، چې دا لا څه وايي؟!).
زمورِ په ټولنه کې اصلي ستونزه دا ده چې دلته د فضا هېڅ قدر نشته.
دا د هر افغان وظيفه ده، چې په دې باندې په کور، هوجره، دفتر لنډه دا چې هر چېرته فکر وکي.
ورونو! تر هغه چې په فضا کې انسانيت رامنځ ته نه شي، نو ګومان نه کوم، چې افغانان دې په خپټه ماړه شي.
تاسې نن څو ساعته په دې فکر وکی.
نن همدومره بس دی.
(له دې سره منيجر ووځي، لړه شېبه هر يو په کتابچو کې څه ليکي، خو اېمل حيران وي. يو کس ترې وپوښتي):
کس
ـ ته ولې ليکل نه کی.
اېمل
ـ زه خو د دې خبرو په بېخ او سر والله که پوی شوی يم
د فضا هېڅ قدر نشته.
په فضا کې انسانيت؟!
عجيبې او غريبې خبرې دي.
(د ې وخت کې کرشمه جانه اشه دارې ته پټه ولاړه او د اېمل خبرې واوري او له ځانه سره سر وښوروي):
کس
ـ وروره! دلته چې کار کې، نو په دې خبرو سر مه خوږوه.
بس خپلې شپې تېروه، شپې!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(اېمل یو وړوکی اسوېلی او بیا له ځانه سره دافسوس سر وښوروي).

دوه ویشتمه صحنه:
ځای: د منیجر دفتر.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: منیجر او کرشمه جانه.
(منیجر په چوکۍ ناست وي او له ځانه سره په ترنم کې د استاذ ناشناس دا سندره وايي):
سندره
ـ شنه شنه دې خالونه تورې سترګې سور سالو په سر
بیا دې نازنینې ځان سینګار کۍ.
(همدې کې کرشمه راننوځي، منیجر ورته خوشاله شي):
کرشمه
ـ بس تورې سترګې یادوه، نور خو خبر نه یې.
(په حیرانۍ):
منیجر
ـ ولې بیا څه خبره ده؟.
کرشمه
ـ ما ته دا نوی کس سم سړی نه ښکاري.
نه دې دي اورېدلي، چې مار ته په لستوني کې ځی مه ورکوه!
منیجر
ـ ګوره کرشمه جانې! ځینې ماران غټ يې، خو زهر نه لري.
کرشمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ته خو دا وی، خو بیا به یې ارمان وکې!

(لږ سوچ اوبیا په حیرانۍ):

منیجر

ــ تنګ به یې کم، چې وظیفه پرېدي.

څنګه دې خوښه ده؟.

(کرشمه لږه خوشاله شي):

منیجر

ـ ښه اوس خو راته یوه خوږه لنډۍ وویوه!

(په ناز):

کرشمه

ـ که به مې یو ساعت هېرېږې

رانه دې هېر شي په مانځه کې رکعتونه.

منیجر

ـ واه ! همدې لنډیو خو زه وژلی یم.

(پورته خبره دې د یو سهي مین به انداز او حرکت کې وکړي).

درویشتمه صحنه:

ځای: د اېمل کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: وړانګه او اېمل.

(وړانګه بیا د خپل خاوند عکس ته په کوټه کې ولاړه وي، چې اېمل ورشي او په لږې غوسې عکس دېوال ته سرچپه کړي، وړانګه په لږه وېره وروګوري):

اېمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه نه پېږم، چې تا په دې عکس کې څه ليدلي دي؟
(اېمل لږ خواشينی کېني او وړانګه هم لږه وېرېدلې ښکاري):
وړانګه
ـ تا خو هېڅکله مخکې دسې نه و کړي.
لکه چې ډېر خپه يې؟!
(سنجيده انداز):
اېمل
ـ وړانګې! کله کله مجبوريت په انسان د شادو لوبې کی.!
(وړانګه خواشينې وروګوري):
خو څه وکم چاره نشته.
وړانګه
(په لږ غمجن انداز):
ـ خير دی خدای به د صبر اجر درکي.
(لږه ترخه موسکا):
اېمل
(په خواشيني انداز):
ـ د ناچارو په برخه خو همدا صبر دی.

ځلرويشتمه صحنه:
ځای: د موسسې دننه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: منيجر، اېمل او د دفتر يو بل کس.

(کس د موټر د ټايرونو په مينځلو لګيا وي. لږه شېبه دې اېمل وښودل شي، چې لږ لرې ترې په سوچ کې ناست وي. همدې کې يې منيجر وګوري او په يوه اندازه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوسه ورته وواېي):

منیجر

ـ څنګه د پلار غوندې راته ناست یې؟

(د اېمل د حیرانۍ شاټ):

پاڅېږه موټر وینځه!

پاڅې!

(اېمل په افسوس وروګوري او بیا موټر ته ورروان شي. منیجر هغه بل کس ته):

(جدي):

منیجر

ـ پاڅېږه ده ته یې پرېږده!

(اېمل د موټر د ټایرونو په مینځلو شروع وکړي، خو یو ځل مینځل بس او بیا منیجر ته د شا له لوري د مجبوریت په انداز کې وګوري).

پنځه ویشتمه صحنه:

ځای: د مرسته ورکوونکی دفتر خونه چې کمپیوټرې هم په کې پرتې وي.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: دوه دریشي کړي لوکس کسان. (اکبر او غیرت):

(اکبر په کمپیوټر لږ کار وکړي او بیا غیرت ته په سنجیده انداز وواېي):

اکبر

ـ یو خو د هغه دفتر والله که نه راپور سهي یې او نه کم (کوم) فعالیت.

په زرګونو ډالرم هسې بې ځایه ورکړل.

غیرت

(سنجیده)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ما څه نورې خبرې هم اورېدلې دي.
زما خو دا نظر دی، چې نوره يې څه چاره په کار ده.
(سنجيده انداز):
اکبر
ـ سمه خبره دې وکړه.

شپږ ويشتمه صحنه:
ځای: د يوې زړې ودانۍ انګړ.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: اېمل، د موسسې يو بل کس (الهام) او دوه سپين ږيري.
(لومړی دې يوه لوحه وښودل شي، چې په لوی ليک پرې ليکل شوي وي):
د ذهني سوکالۍ د پراختيا ځانګه
(بيا دې سپين ږيري وښودل شي، چې پر چوکيو ناست رنګه پوکنۍ ورته په کافي اندازه پرتې او په سيالۍ يې داسې پړسوي، چې په پای کې وچوي. چې نورې پړسوي، دې کې الهام او اېمل ورته راشي. خلک له چوکيو پاڅېږي):
(اېمل لوحې او بيا سپن ږيرو ته وګوري او ډېر حيران شي):
الهام
ـ دا زموږ نوی کارکوونکی اېمل دی.
يو سپين ږيری
ـ صيب! پوکنۍ خو دې نه دي راوړي؟
(اېمل ورته حيران شي):
الهام
ـ زموږ دا ځانګه د هغو سپين ږيرو دپاره ده، چې کور کې يې زړه تنګ يي، د دې دپاره چې په روحيو ناروغيو اخته نه شي، نو د پوکنيو د پړسولو

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسانتیا مو ورته برابره کړې ده.

(په حیرانۍ):

اېمل

ـ یاره عجیب فعالیتونه دي.

دا خو و الله که دې ملک ته یوه روپۍ ګټه ولري.

دا څه حال دی؟!

الهام

ـ ته پېږې، چې د همدې فعالیت دپاره لس کسه مامورین معاشونه اخلي؟!

اېمل

ـ یاره دې ته خو د فعالیت نوم مه اخله، دا خو هسې دې خلکو پورې خندا ده.

(یو شاټ دې سپین رېږي وښودل شي، چې پوکڼۍ لا هماغسې په سیالۍ پړسوي).

اېمل

(په افسوس غوندې):

دا خو ډېر غټ ریشخند روان دی؟!

الهام

ـ بس کاکا! تاسې خپلې پوکڼۍ پړسوئ!

(له دې سره اېمل او الهام دواړه روان شي).

اوه ویشتمه صحنه:

ځای: د منیجر د فعالیتونو یو بل ځای.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منیجر، کرشمه جانه، الهام، اېمل او ګڼ نور شاګردان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(لومړی دې د دروازې هغه لوحه چې په کاغذ پرې لیکل شوي وي وښودل شي):
د لوحې لیک
ـ د لاسي صنایعو د ټینګښت اساسي مرکز.
(بیا دې شاګردان وښودل شي، چې پرتوګاښونه په لاس جوړوي او د مېزونو پر سر ورته ډېر روغ پرتوګاښونه هم پراته وي. منیجر مخکې، کرشمه جانه ورپسې، بیا الهام او لږ وړاندې ترې اېمل وي):
منیجر شاګردانو ته
ـ مقاومتم څنګه روان دی؟
زده کوونکي په یو غږ
ـ ډېر ښه روان دی.
ـ زه یې نه منم په عمل کې یې راته ثابته کړی!
(شاګردان چمن ته راووځي او دوه یې د سیالۍ دپاره راشي. د پرتوګاښ سرونه ونیسي، یو سر یې یو او بل یې بل کشوي. څه شېبه زور چې وکړي، پرتوګاښ وشکېږي، منیجر خپه، خو اېمل له ځانه سره د حیرانۍ په ډول ورو خاندي):
(منیجر لږ په غوسه):
منیجر
ـ نور دوه راووځۍ!
(دوه کسه راشي، هماغسې کشول وکړي، خو د هغوی پرتوګاښ هم وشکېږي).
(په خپګان غوندې):
منیجر
ـ دې نه مالومېږي، چې تاسې سهي کار نه کوئ.
(شاګردان لږ خجالته، خو یو په کې ووایي):
شاګرد
ـ صیب! دومره سست نه دي، خو...

(c) ketabton.com: The Digital Library

(دې کې منیجر کرشمه جانې ته موسکا وکړي او ورته ووايي):
منیجر
ـ راځه چې زه او ته يې تجربه کو؟
(هغه په ناز سيالۍ ته راشي او منيجر پرتوګاښ راواخلي. ښه شېبه دواړه زوروننه کوي، خو اخر کې کرشمه منيجر کش کړي، منيجر ډېر خوشاله شي):
منيجر
ـ ډېر ښه.
هم پرتوګاښ ونه شکېده او هم دې زه راکش کړم.
وکی، کرشمه جانې ته چکچکې وکئ.
(ټول ورته چکچکې وکي. کرشمه ناز او اېمل ورته له لږ لرې نه حيران او د ريشخند يو حرکت په لاس او لږه خندا وکي، خو منيجر يې وګوري او پوه شي او په غوسه ورته ووايي):
منيجر
ـ ته دلته چا راوستی يې؟
ورکېږه، خدای دې خوار که.
(اېمل ورته حيران وګوري، زړه يې وي، چې ويې وهي، خو په فلش بيک کې يې هغه صحنه سترګو ته ودرېږي، چې ډاکتر ورته ويلي و، چې شپږ مياشتې وروسته به دې مېرمن راولې):
منيجر
ـ درته ويم ورکېږه!
(اېمل له فلش بيکه ووځي او غمجن روان شي او بيګ ګراونډ کې يې غمجنه موسيقي وي).
نوټ: د پرتوګاښونو د راکښلو حالت دې داسې جوړ شي، چې ليدونکي دا فکر ونه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي، چې ګنې پخوا شکېدلي وو. یانې زور دې طبعي ښکاره شي.

اته ویشتمه صحنه:
ځای: هماغه دسیالۍ چمن.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: منیجر، کرشمه جانه او الهام.
(سنجیده انداز):
کرشمه
ـ ودې لیدل؟!
ما خو درته ویلی، چې دا سړی ما ته ښه نه ښکاري.
اوس لا زموږ فعالیتونو پورې خاندي.
(په چاپلوسانه ډول):
منیجر
ـ ته ولې خپه کېږې، دسې لوبې به درته پې وکم، چې چا په چا کړي نه يي.
الهامه! ته د کرشمه جانې دپاره د یوې ښې غونډې د جوړېدو تیاری وکه.
الهام
ـ صیب! په سترګو.
(یو د چاپلوسۍ حرکت منیجر کرشمې ته وکړي. کرشمه یو ناز وکړي او دواړه روان شي).

نهویشتمه صحنه:
ځای: د اېمل کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: اېمل او وړانګه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(وړانګه د کور په کوم کار لګیا وي. روغه ښکاري، چې اېمل کورته راشي، هغه هم د نور کله په پرتله خوښ ښکاري):

وړانګه

ـ راغلې؟

ستړی مه شې.

اېمل

ـ خیر یوسې.

(اېمل کېني):

اېمل

ـ اوس څنګه یې.

وړانګه

ـ زه بېخي ښه یم

او تم راته خوشاله ښکارې.

(ترخه موسکا):

اېمل

ـ لکه سر د پسه په اور غاښونه سپین کا

ما ته نن له ډېره غمه خندا راغله

وړانګه

ـ زه خو پویه نه شوم.

اېمل

ـ دفتر نه دی، بس یو ریشخند روان دی.

هر کار یې چې وګورې، نو توبې به وباسې توبې.

وړانګه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ بس ګوزاره ورسره کوه!
اېمل
ـ خو د ځينو خلکو سره ګوزاره کول، د اوسپنو د نينو چيچل دي.
تر څو به خلک په رښتياو سترګې پټې؟!.
وړانګه
ـ خو څوک چې رښتيا وي، په کلي کې يې ځی نه کېږي.
خير دی خدای به د دې سختو اجر درکي.
(له ځانه سره ورو):
اېمل
ـ سهي ده، خو هره شېبه راباندې کال تېرېږي؟!.

دېرشمه صحنه:
ځای: د منيجر دفتر.
وخت: ورځ.
لوبغاړي. منيجر، کرشمه جانه، الهام، اېمل او نور کارکوونکي.
(لومړی دې د دفتر په حوېلۍ کې دوه کسه کارکوونکي وښودل شي، چې مصروف غونډې ښکاري. ورپسې اېمل دوه چوکۍ ګانې په لاسو کې نيولي وي روان وي.، ورپسې دې په هال کې پر دېوال وښودل شي، چې په لوی ليک په کاغذ ليکل شوي وي):
د کرشمه جانې د ښو خدمتونو په وياړ غونډه.
(يو يو کارکوونکی کوټې ته راننوځي. اېمل هم په وروسته کتار کې کېني. الهام راشي د ټولو مخې ته ودرېږي. لږ وروسته منيجر او کرشمه جانه هم راشي. له دې سره الهام لاسونو ته پړک ورکړي. چکچکې شي، خو د اېمل زړه نه وي، چې چکچکې وکړي. کرشمه ناز او منيجر په سترګو کې ورته چاپلوسي وکړي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

الهام

ـ ننني غونډه د کرشمه جانې په وياړ جوړه شوې. هيله ده چې منيجر صيب خپلې لنډې خبرې او بيا کرشمه جانې ته ستاينليک ورکړي.

(چاپلوسانه موسکا):

منيجر

ـ قسم په خدای که ما سره داسې کليمې يې، چې زه دې د کرشمه جانې ستاينه پې وکم.

دومره به وويم، چې کرشمه جانه زمنږ د دفتر روح دی. کرشمه جانه هغه ساه ده، چې

بې له دې نه منږ په مړو حساب يو. تاسې ته معلومه ده، نن چې کوم فعاليتونه روان دي، نو دا ټول د کرشمه جانې برکت دی. لنډه دا چې کرشمه جانه نه يې، نو نه به منږ يو او نه دا دفتر؟

(کرشمه خوشاله او اېمل له افسوسه تک سور واوړوي):

منيجر

ـ کرشمه جانه نه يوازې دا چې د اخلاقو يوه سمندر دی، تاسې

په خدای باور وکۍ، چې پرون يې زه کش هم کړم.

(کرشمه خوشاله شي):

که زما وس وای، کرشمه جانې ته به مې د سرو زرو زانګو جوړه کړې وی،

خو خير دی اوس دې زما دا عاجزانه ستاينليک ومني.

(له الهام نه ستاينليک واخلي، په چاپلوسانه انداز يې کرشمې ته ورکړي، هغه موسکۍ او اېمل په غوسه غوندې وي):

منيجر

ـ وکۍ، چکچکې ورته وکۍ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ټول چکچکې وکړي. کرشمه د مننې لاس وښوروي او لږه شېبه وروسته کرشمه مخکې، منیجر او الهام ورپسې ووځي).

يودېرشمه صحنه:

ځای او هر څه: د تېرې صحنې.

(اېمل او د دفتر نور کارکوونکي لا ناست وي، خو اېمل ډېر خپه ښکاري. دې کې يو ترې پوښتنه وکړي):

کس

ـ ولې اشنا! ته خو دسې خپه يې، لکه لور چې دې پيدا شوې يي؟

(اېمل لومړی د سترګو لاندې وروګوري او بيا ورته ووايي):

اېمل

ـ زه حيران تاسې تيم (ته يم) چې دا دومره کلونم دلته څنګه تېر کړي؟

کس

ـ ولې نه دي دې اورېدلي، چې د کار پيدا کول اسانه دي، خو وخت تېرول په کې سخت دي.

بل کس

ـ بس وروره! د دوسې شپې دې تېروو يې. ګنې هر څوک په دې پوهېږي، چې غوا توره ده او شوده يې سپين دي.

بل کس

ـ بس دغه يو څو روپو تم سترګې خړې کړي،

څه وکو، چاره نشته؟!

(اېمل ناستو کسانو ته په خپګان وګوري، يو اسوېلی وکړي او پاڅېږي).

دوه دېرشمه صحنه:

ځای: د منيجر کوټه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منیجر، کرشمه جانه او اېمل.

(کرشمه او منیجر ناست وي. منیجر کرشمې ته په پیاله کې چای واچوي او بیا په چاپلوسانه انداز ورته ووایي):

منیجر

ـ څنګه غونډه دې خوښه شوه؟

کرشمه

ـ ښه وه، خو اېمل راته ډېر بد بد کتل.

که ما خوشالی، (خوشالوې) یو وار یې زما په مخ کې ښه سپک که!

منیجر

ـ دا خو وړه خبره ده، همدا اوس بې درته د باد بڼکه کم.

(لږ سکوت او بیا په چاپلوسانه ډول):

منیجر

ـ خو دا راته ووایه، چې کلیزه دې کله ده؟.

(په ناز):

کرشمه

ـ سبا ته.

(په خوشالۍ):

منیجر

ـ څومره ښه.

خو اول به زه د هغه خوښ شم.

(له دې سره د مېز زنګ ووهي. په دویم زنګ اېمل راشي):

اېمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سلام علیکم.
(په سپک انداز):
منیجر
ـ سلام علیکم، سلام علیکم.
څنګه په اول زنګ نه راځې؟.
(په عاجزۍ):
اېمل
ـ صیب! چې څنګه مې واورېده، راغلم.
منیجر
ـ سترګې خو دې ړندې دي، خو د غوږونو نم لکه چې خلاص يې؟!
(اېمل په افسوس وروګوري):
منیجر
(په غوسه):
ـ راشه د کرشمه جانې سینډل موچي ته وېسه!
چټک!
(اېمل له خپګانه داسې شي، لکه ساه چې ترې وتلې وي، پر ځای همداسې ولاړ پاتې شي):
(په کبرجن انداز):
منیجر
ـ تا ته ویم، دلته راشه!
(اېمل په سترګو کې وروګوري او کرشمه له ځانه سره د ریشخند وړه موسکا وکړي، اېمل یو ځل بیا وروګوري، خو دا ځل په مات زړه راشي او سینډل واخلي او چې روان وي، نو د شا له لوري په خپلو کې منیجر او کرشمه وریورې ببغږه خندا وکړي او یو د بل لاس په زوره ووهي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېيم صحنه:
ځای: مرسته ورکوونکی دفتر.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: اکبر او غيرت.
اکبر
ـ څنګه هغه اېميل دې وليکه؟
غيرت
ـ ليکلې مې دې خو لېږلی مې نه دی.
اکبر
ـ دا په کې واضيحه وليکه چې د دې اېمېل په رسېدو به نور منيجر، منيجر نه يي.
غيرت
ـ دا خو ډېر په ځی کار دی.
اکبر
ـ همدومره ريشخند او خيانت بس دی.
اخر خلکم سترګې لري.
د دې وطن خلک خو ړانده نه دي.

څلوردېرشمه صحنه:
ځای: د هماغه ډاکټر کوټه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: ډاکټر، اېمل او وړانګه.
(لومړی دې ډاکټر وښودل شي، چې د ايکسرۍ عکس ته لاندې باندې وګوري او

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا په خوشالۍ ووایي):

ډاکټر

ـ د خور تکلیف باالکل ښه شوی، نه دوا ته ضرورت لري او نه عملیات ته.

داسې ښکاري چې د درېو میاشتو دوا یې پوره خوړلې ده

(اېمل وړانګې ته په خوشالۍ وګوري):

اېمل

ـ ډاکټر صیب! دا خو دې راباندې لوی زېری وکه.

خدای دې درونند لره.

ډاکټر

مبارک دې یي!

(اېمل پاځېږي او لاس ورکړي):

اېمل

ـ ډاکټر صیب! ډېره مننه.

(او له دې سره اېمل او وړانګه دواړه روان شي).

پنځه دېرشمه صحنه:

ځای: د منیجر د دفتر چمن.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منیجر، کرشمه جانه، الهام اېمل، د دفتر ټول کارکوونکي، د هارمونیې، تبلې او رباب والا.

(لومړی دې یو غټ مېز وښودل شي، چې سپینه پرده پرې اچول شوې وي. په یو ګرد لوی غوري کې یو لوی ګرد کېک او خوا کې یې چاقو او کاشوغ پنجې پرتې وي. په بل غوري کې شل شمعې لګېدلې وي. کرشمې یو ډېر ښکلې دامن کمیس اغوستی، موسکۍ وي، منیجر صیب هم په یوه پاکه درېشۍ کې پسې روان وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مېز ته راورسېږي. بیا دې نور خلک وښودل شي، چې مېز ته مخامخ منظم ناست وي، دې کې الهام راشي):

الهام

ـ د ټولو نه مخکې منیجر صیب ته بلنه ورکوم، چې خپله عالمانه وینا پیل کړي.

(منیجر په موسکي انداز):

منیجر

ـ زه د ټولو نه مخکې کرشمه جانې او بیا خپل ځان ته د دې کلیزې مبارکي ویم. ستاسې د ټولو په سر دې زما قسم یې، چې زما د ژوند د ټولو نه لوی ارمان دا و، چې خدای دې کرشمه جانه زر تر زره شل کلنه کي. زه نه یوازې دا مبارکي د کرشمه جانې کورنۍ، بلکې د هغوی ټولو خپلوانو او خدای ښنلیو ته هم ویم. اوس کرشمه جانې ته سوال کوم، چې خپل کېک پرې او موږ خوشاله کي.

(کرشمه په موسکا راشي، اېمل ورته حیران ګوري او کرشمه په ناز لومړی شمعې مړې او بیا کېک پرې کړي. له دې سره منیجر او ټول چکچکې وکړي او پرته له اېمله نور ټول په یوه غږ دوه ځله ووایي):

ـ هیپي برډې ټو یو

هپي برډې ټو یو.

(الهام منیجر ته د ګلو ګېډۍ ورکړي او هغه یې په ډېره مینه کرشمه جانې ته ورکړي او هغه موسکۍ شي او د سر په ښورېدو ترې مننه وکړي).

الهام

ـ منیجر صیب! اېمل هم غواړي، چې کرشمه جانې ته د عقېدت ګلونه وړاندې کي.

(منیجر داسې فکر وکړي، چې اېمل کرشمې ته رښتیا هم په لوړه سترګه ګوري، ځکه نو کرشمې ته په سترګو کې خوشاله او هغې ته په لاس بلنه ورکړي، تر څو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کيني. اېمل هارمونيې ته کښني او دا سندره چې استاذ ايوب ډېره پخوا په راډيو افغانستان کې ويلې پيل کړي):

سندره

ـ تر څو به په چل ول باندې قدم راسره ږدې

لاسونه به د دروغو په قسم راسره ږدې.

اخر به دې د سپينې خولې په تمه تمه مړ شم.

چې شرط د تحمل د درد و غم راسره ږدې

(د سندرې د ويلو په جريان کې پرته له کرشمې نور ټول په مناسب ډول اېمل ته ډېر داد ورکوي. منيجر په مينه کرشمې ته ګوري او فکر کوي، چې ګڼې دا سندره ښځي زما او د کرشمې لپاره ده. په سترګو کې کرشمې ته په مينه ګوري او چاپلوسي ورته کوي، خو کرشمه داسې ښکاري لکه سندرې ته چې يې زړه تنګ وي او بده پرې لګېږي. منيجر ورته په خپله څېره کې چاپلوسي کوي او هم د کرشمې خپګان ته حيران غوندې وي. په نورو سندره ډېره ښه لګېږي او چې کله د سندرې يو بيت پوره شي، ټول ورته واه واه وکړي او لړې چکچکې ورته هم وکړي، خو کرشمه ترې په څېره کې کرکه ښکاره کړي):

کرشمه

(په داسې انداز لکه ضعف کېږي چې):

ـ دا سندره وه، که وير؟!

(اېمل په افسوس وروګوري):

کرشمه

(په ناز):

هله زما زړه ډوبېږي!

(په چاپلوسۍ):

منيجر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هله جوس راوړه!

(ایمل یو ځل په خپګان وروګوري اوبیا پاڅېږي، په خواشینۍ روان شي).

شپږ دېرشمه صحنه:

ځای: د منیجر کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: منیجر، کرشمه، اکبر، غیرت، ایمل.

(منیجر په چاپلوسانه ډول کرشمه چې د هغې یو لاس یې پر خپله اوږه اچولی وي، خپل دفتر ته راننباسي او پر چوکۍ یې کېنوي):

منیجر

ـ تا ته ولې دا تکلیف پیدا شو؟

(مکر او ناز):

کرشمه

ـ زما مستې سندرې خوښېږي.

(همدې کې ایمل د جوس سره راشي. جوس په مېز کېږدي، خو چې روانېږي، نو منیجر ورته ووایي):

(جدي):

منیجر

ـ تا ولې دسې سندره وویله؟

(ایمل حیران وروګوري):

منیجر

ـ تا ته ویم! تا ولې ما ته د تورو جامو یار راولی.

یا څه توکل په خدای جانانه نن یوه وعده کوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاکه یارانه کوو،
دا سندرې دې ولې نه ویلې؟
اېمل
ـ منیجر صیب! زه سندرغاړی نیم، یو د زړه درد و، ښکاره مې که.
(په غوسه غوندې):
او که اوس کرشمه جانه مړه شوې وې، نو بیا؟
اېمل
ـ زه څه خبر وم، چې کرشمه جانه دومره نازک بي بي ده.
(سترګې راوباسي):
منیجر
(په غوسه):
ـ تا کرشمه جانې ته نازک بي بي ووېلې؟!
وځه ورکېږه!!
(هغه په داسې حال کې چې منیجر ته ګوري، کرار کرار روان، بیک ګراونډ کې یې غمجنه موسیقي وي، خو چې څنګه له دروازې نه وځي، همدې کې اکبر او غیرت په لوکسو درېشیو کې چې د یوه تورې عینکې په سترګو وي، راننوځي، خو چې څنګه کرشمه وګوري، سترګې لږې برګې کړي، خو منیجر په چاپلوسانه انداز ورته ووایي):
منیجر
ـ صیب! تاسې؟ ستړي مه شۍ، هر کله راشۍ.
(لاسونه سره ورکړي، هغوی کېني):
منیجر
ـ ډېر په خیر راغلۍ.
اکبر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خیر یوسې.
غیرت
ـ دا څوک ده؟
(په چاپلوسۍ):
منیجر
ـ دا خو کرشمه جانه ده.
اکبر
ـ کرشمه جانه دلته څه کار کوي؟
منیجر
ـ کرشمه جانه خو زما سکه سکرتره ده.
د دې په څنګ کې ډېرې ښې مشورې هم راکوي.
غیرت
ـ منیجر صیب! همدومره زیاتې بس دی، چې تا په دې څو کالو کې د دې ملت د خلکو سره وکه.
(د منیجر څېره پیکه غوندې شي).
اکبر
ـ تا لکه چې اېمیل نه دی لوستی؟
منیجر
ـ نه، تر اوسه والله که د فعالیتونو نه اوزګار شوی یم.
غیرت
ـ ته اېمیل وګوره، پخپله به پوی شې.
(له دې سره دواړه پاځېږي، خو منیجر ورته په چاپلوسۍ ووایي):
منیجر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ صیب! جوس خو وسکۍ!
اکبر
ـ موږ جوسونو ته نه یو راغلي.
(له دې سره دواړه ووځي او منیجر هم ورپسې وي).

اوه دېرشمه صحنه:
ځای: د منیجر دفتر.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: کرشمه جانه او منیجر.
(کرشمه جانه کمپیوټر ته کښني. ایمېل چک کوي. لږه شېبه وروسته یې په څېره کې خپګان پیدا شي. د کمپیوټر نه ګوتې لرې کړي او خپه شي. همدې کې منیجر راشي او د کرشمه جانې خپګان چې وګوري، نو په چاپلوسۍ ورته ووايي):
منیجر
ـ د هیبت په خبرو مه خپه کېږه!
دسې نه چې بیا دربانديې ضعف راشي.
کرشمه
ـ ضعف خو به په تا راځي.
منیجر صیب نور ته نه، ایمل منیجر دی.
(د منیجر څېره داسې شي، لکه ساه چې یې وتلې وي. کمپیوټر ته رانږدې شي، ایمیل ته وګوري، د خپګان یو اسوېلی وکړي او بیا کرشمې ته خړ خړ وګوري):
کرشمه
ـ د خپله لاسه دې پاچاهي په ځان او ما ورانه کړه.

اته دېرشمه صحنه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای: د اېمل کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: اېمل او وړانګه.

(اېمل کوټه کې ايينې ته ولاړ، پاکې جامې يې اغوستې، ښه واسکټ يې په تن، وېښته ږمنځوي او خوشاله ښکاري، چې دې کې ورته د جميل زنګ راشي. په دغه صحنه کې دې جميل هم د خبرو پر وخت ښودل کېږي):

اېمل

ـ بلې. سلام.

جميل

ـ سلام، اېمل خانه جوړ يې، کورته خيريت دی؟

اېمل

ـ مننه. تاسې ته کراري ده.

جميل

ـ نن دربانديې يو زېری کوم.

(اېمل حيران شي).

جميل

ـ تاسې کولای شۍ، چې سر له سبا نه خپلې وظيفې ته راشۍ.

د نورو په ځی، زه درنه ښښنه غواړم.

چا چې تا ته دسيسه جوړه کړې وه، د هغوی سره قانوني چلند وشو.

اېمل

ـ امر صيب! د زړه ښيښه چې يو ځل ما ته شي، بيا پيوند نه اخلي.

جميل

ـ خو زه د دې ټولو سره سره درته په تمه يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اېمل

ـ ګورو به.

(دې کې وړانګه راشي):

وړانګه

ـ څوک و، نن خو خوشاله ښکارې؟!

اېمل

ـ وړانګې! کله کله خوشالۍ یو په بل پسې راځي.

ښه زه اوس لاړم، نن یو مېټېنګ دی.

(اېمل روان او وړانګه ورته یوه شېبه ګوري).

نهه دېرشمه صحنه:

ځای: د ښار یوه برخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اېمل او رحیم (هغه پخوانی پولیس):

(د ښار په یوه کوڅه کې دواړه سره مخامخ شي. رحیم اېمل ته سلام وکړي، اېمل په مینه):

اېمل

ـ اوهو، رحیمه ته؟!

(غاړه سره ورکړي):

رحیم

ـ ښه دی، هېر کړی دې نیم؟

اېمل

ـ رحیمه! یوه هوښیار ویلي دي:

چا چې درسره خندلي يي، کېدای شي، چې هېر دې شي، خو چې چا درسره ژړلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

يي، هغه د چا نه هېرېږي. او بيا ته به زما څنګه هېر شې؟!
رحيم
ـ خبر شوم چې منيجر شوې؟
اېمل
ـ د دې جواب به وروسته درکم، خو ته راته ووايه، چې منيجر خو به دې خپل نه يي؟
رحيم
ـ نه مسلمانه! هېڅميم نه کېږي، خو يو وخت موږ دواړو د پول خشتې جومات مخې ته د سېرلو سرونه خرڅول.
(له دې سره دواړه وخاندي او يو د بل پنجه ووهي).

څلوېښتمه صحنه:
ځای: د دفتر ودانۍ او بيا د منيجر کوټه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: اېمل او د دفتر ټول کارکوونکي.

(لومړی دې د منيجر چوکۍ وښودل شي، چې تشه وي، خو شاوخوا د دفتر پنځلس کسه ناست وي. منيجر بې نوره غوندې ښکاري. ځينې کارکوونکي داسې ښکاري، لکه خپلو کې چې خبرې کوي، همدې کې اېمل په ښه لباس کې دفتر ته راننوځي، سلام واچوي، ټول ورته پاڅېږي، خو منيجر ورته د چاپلوسۍ نه يوه موسکا وکړي. اېمل د منيجر پر چوکۍ کېني. لومړی لږ ټولو ته وګوري، دې کې کرشمه جانه د ګلو ګېډۍ سره کوټې ته رانوځي. منيجر هغې ته هم په چاپلوسانه انداز ورپاڅېږي، زړه يې وي، چې د ګلو ګېډۍ ترې واخلي، خو هغه ورته ووايي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

کرشمه

ـ ته دې په ځی غلې کېنه!

دا مې منیجر صیب ته راوړې ده.

(پخوانی منیجر ډېر خجالته کېني او کرشمه اېمل ته ګېډۍ وړاندې کړي، خو هغه ورته ووايي):

اېمل

ـ ما خو لا داسې څه نه دي کړي، چې ګلان راکی؟

نورې به دلته د ګل او بلبل کېسې نه يي.

(کرشمه بې ځوابه شي، د ګلو د ګېډۍ سره خجالته په چوکۍ کېني. اېمل په سنجیده ډول):

اېمل

ـ بسم الله الرحمن الرحیم.

زما هېڅکله په زړه کې هم دا نه و تېر شوي، چې زه دې ستاسې مشر شم. خو کله کله خدای داسې کارونه کی، چې له یوه نه يې اخلي او بل ته يې ورکی.

(په چاپلوسۍ):

منیجر

ـ صیب! په خدای باور وکه چې د دې پوست لپاره د ټولو نه مناسب همدا ته يې!

(اېمل منیجر ته سرسري وګوري او خپلو خبرو ته دوام ورکړي):

اېمل

ـ په تېرو پسې ناپوهان ګرځي، خو دا به له زړه نه ومنو، چې موږ باید د خپلو خلکو سره نور د ذرې هومره هم خیانت ونه کو.

(خلک وروګوري):

اېمل

ـ له دې وروسته به موږ داسې کارونه کوو، چې هغه د دې ملک خلکو ته ګټه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ولري. نه داسې کارونه چې هم د خلکو وخت ضایع کړي او هم د خندا وړ یې.
(کرشمه ودرېږي):
کرشمه
ـ صیب! زه دومره خرابه جنۍ نه وم، خو ده (په لاس پخواني منیجر ته اشاره) بې لارې کړم.
اېمل
ـ له نن نه وروسته ټول هغه کارونه چې بې له ریشخند نه بله مانا نه لري، لغوه دي او په ځۍ به یې دسې کارونه شروع شي، چې هغه خلکو ته په رښتیا هم ګټه ولري.
(منیجر پاڅېږي، په چاپلوسۍ):
منیجر
ـ صیب! زه به د یو خدمتګار غوندې لاس په نامه درته ولاړ یم.
اېمل
ـ الهامه! ته به سر له نن نه کرشمې ته یوازې دفتر جوړ کې. هر څوک که ورغی، نو بیا یې ګیله له ځانه ده.
(منیجر سترګۍ کښته کړي):
اېمل
ـ ورونو! تاسې هر یو کولای شۍ، چې ما نه د د دې دفتر د یوې یوې پیسې پوښتنه وکۍ.
(په چاپلوسۍ منیجر پاڅېږي):
منیجر
ـ صیب! ښګاه ته خامخا زما مېلمه یې.
(کرشمه منیجر ته په سترګو کې بد بد وروګوري):

(c) ketabton.com: The Digital Library

اېمل

ـ مننه. د دې کارونو تمه دې هم ما نه څوک نه کړي.

منیجر

ـ صیب! که تاسې زما خبره ونه منئ، نو زما وجدان به ټول عمر نا ارام وي.

کرشمه

ـ کاشکې تا وجدان لرلی!

(منیجر حیران وروګوري):

منیجر

ـ خو صیب! که زه تاسې ته یو څه خدمت ونه کم، نو له خپګانه به مړ شم.

(اېمل له ځانه سره لږ موسکې شي):

اېمل

ـ منیجر صیب! درته ومې ویل، چې زما نه دا کارونه خوښ دي او نه ورته څه اړتیا شته.

منیجر

ـ صیب! هېڅ امکان نه لري. که ته زما دا خبره ونه منې، نو زه به ځانوژنه وکم.

(اېمل نورو ته وګوري او حیران شي):

اېمل

ـ منیجر صیب! تا چې مخکې زما کوم عزتونه کړي، زه ویم، همدومره به بس يي.

منیجر

ـ صیب! هوښیاران هغه دي، چې د وخت وخت سره چلېږي. صیب! دا ستاسې خپل حق دی،چې یو امر راباندې وکړي.

(کرشمه بیا بد بد وروګوري):

ـ ښه نو چې نه مې پرېږدې، نو همدا نن زما د مېز لپاره په یوه خطاط د لرګی په لوحه دا شعر ولیکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په چاپلوسۍ):

منیجر

ـ صیب کم شعر؟ زر يې راته ويويوه، چې همدا نن يې راوړم.

اېمل

(په سنجیده ډول):

ـ دا شعر چې:

ـ ديوه غېږ کې پرته وبل ته خاندي.

(يو لنډ شاټ دې کرشمه وښودل شي)،

د يوه غېږ کې پرته وبل ته خاندي

څه لولۍ او بې حيا ده دا دنيا

(او له همدې سره کمره اېمل د هغه د سينې په نيمايي داسې کلوز کړي، چې سترګې يې د دې شعر په باره کې ډېرې خبرې کوي).

۱۳۹۰ـ وزير اکبرخان مينه ـ کابل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې متې

(تلوېزوني ډرامه)

د کرکټرونو پېژندنه:

۱ـ جلال: د ۲۲-۲۵ کلونو پورې په یوه پښه یا لاس معلول وي، چې یو هوښیار او با احساسه کرکټر دی، د هېواد په حالاتو خپه، په حقوقو کې ماسټري لري، داسې یوه خبره لري، چې د خلکو ورسره همدردي هم پیدا کېږي، له خپلو کارونو راضي نه وي، په پای کې خپل کاروبار شروع کوي، د دفتر په لومړیو ورځو کې یې لباس ښه او کله چې بېکاره کېږي، لباس یې هم یو اندازه زوړ وي. نوموړی د ډرامې اتل دی.

۲ـ سبا د ۲۲ کلونو په عمر چې معصومه خبره لري، سنګین کرکټر د جلال مېرمن ده.

۳ـ حمید د جلال پنځه یا شپږ کلن زوی، چې ښایسته وي.

۴ـ د دفتر مشر، عمر یې پنځوس یا تر دې پورته کله هوښیار غوندې او کله احمق وي.

۵ـ ګلنګاره پنځوس کلنه، چاغه وي، خو په نازونو پوهېږي، د خیاطۍ منیجره ده، بد معاشه غوندې ښکاري، د خوراکونو مینه واله ده او په کار نه پوهېږي.

٦ـ کاتب شاه: د دفتر مامور، ۳۰ کلن، یو چالاک کرکټر، د مشر منونکی.

۷ـ اچمل: په دفتر کې یو محافظه کار مامور.

۸ـ شاه جهان یوه کریهه خبره په دفتر کې انضباط، د مشر اوښی وي، وروسته د حاضرۍ مامور شي.

۹ـ ډاکتر داسې کرکټر چې داکتر ښکاره شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۰ـ اسماعیل ساحوي کارکوونکی.
۱۱ـ شیدا ساحوي کارکوونکی.
۱۲ـ نوراني د دویم دفتر مشر، چالاکه او بې سواده غوندې انسان، خو لوکس وي. وروسته یې حالت خرابېږي.
۱۳ـ د نوراني ناپوه خوریي.
۱۴ـ شهزاد د کور مالک.

لومړۍ صحنه:
ځای: یو دفتر.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: جلال.
(د یو څو ثانیو لپاره دې جلال وښودل شي، چې په دفتر کې په یوې چوکۍ غمجن ناست وي).

دویمه صحنه:
ځای: د هماغه دفتر یوه خونه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: کاتب شاه، سلام او محمود.
(کاتب شاه د دفتر مېز د تبلې په څېر وهي، ملګري یې ورته ګډېږي او دا سندره ورته د یوې دقېقې دپاره په هماغه کمپوز کې وایي، لکه څنګه چې همدا سندره پخوا حبیب شریف ږیلې ده، وایي):
سندره
ـ تاو شه تاوېږه دا محفل د خوشالو دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرنګ شرنګ شرنګ، شرنګ دې د بنګړو دی
شرنګ شرنګ شرنګ، شرنګ دې د بنګړو دی.
بنګړي نیم کښته کړه نیم پورته
چې په مړوند باندې دې سر ولګومه
شرنګ شرنګ شرنګ
شرنګ دې د بنګړو دی

(د درې ځله شرنګ سره یې ملګري مناسب حرکتونه کوي، چې دې کې د دفتر مشر راشي، هغوی ووینې، په خوشالۍ وواېي):

د دفتر مشر

ـ واه، دا دي مزې.
یه هلکه دې ته خو مو زما زړه وکه.
خیر، پاتې دنیا ده، په شرنګ او شرونګ یې تېروئ!
خوفعالیتونه څنګه روان دي؟

کاتب شاه

(په لږې چاپلوسۍ)

ـ صیب! هر څه په ترنم کې سم روان دي.

مشر

ـ افرین، ګوره ترنم پرېنږدئ، زموږ هېواد خو ترنم ته ډېره اړتیا لري.

کاتب شاه

ـ صیب! که ته پخپله مترنم انسان نه وی، نو موږ بیا کله ترنم کولی شو؟!

مشر

(لږه موسکا)

ـ خو ګوره لږ لږ د موسسې کارونه هم کوئ.

کاتب شاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب! فکر ونه کئ، ستاسې غونډې هستي چې په مستۍ کې مدهوشه يي، نو هر څه بیا خپله سندریز کېږي.

(په لږه موسکا):

مشر

ـ یره کاتب شاه! ته خو راته په همدې فلسفه ګران يې.

کله کله درنه لوی فیلسوف جوړ شي.

کاتب شاه

ـ دا خو ټول ستا برکت دی، تا غونډې نابغه چې د چا مشر يي، نو بیا يې څه کمی دی؟!

مشر

ـ ګوړ.

(او له دې سره موسکا وکړي او له کمرې اوټ شي).

درېیمه صحنه:

ځای: د هماغه موسسې د دفتر یوه خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال او اچمل.

(دواړه د کمپیوټرونو شا ته ناست وي، جلال کار کوي، خو غمجن ښکاري، چې لږ وروسته ورته اچمل ووايي):

اچمل

ـ یره یو خو تا هر وخت ځان باندې تبه راوستې يي،

دا ولې؟

جلال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه خو په دې نظر یم ، چې دلته باید د احساس خاوند ناروغ وي.
(په حیرانۍ):
اچمل
ـ ناروغ يي، په څه، ولې؟
جلال
ـ ته نه ګورې، چې دلته کومه بې عدالتي روانه نه ده؟!
دسې کارونه کېږي، چې دې هېواد او خلکو ته هېڅ ګټه نه لري.
دا سهي ده، چې موږ معاشونه اخلو، خو لږه د خدای نه ېره هم په کار ده.
اچمل
ـ که ته دسې خبرو ته فکر کې، نو ډېر زر به درنه د میاعلي صیب لېونی جوړ شي.
جلال
(په سنجیده او لږ ورو انداز)
ـ رښتیا دې وویل، خو په دې هېواد کې د احساس د خاوندانو نه د میاعلي صیب لېوني هم ارام ژوند لري.
اچمل
ـ زما ومنه. سپین ته تور او تور ته سپین وایه، چې ژوند دې خوشاله يي.
جلال
(سنجیده او خېره دې لږه کلوز شي)
ـ یاره دا خو د انسانیت لاره والله که يي..

څلورمه صحنه:
ځای: د جلال دوی په منځنۍ کچه یو کور.
وخت: ورځ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: جلال ، سبا ،حمید پنځه یا شپږ کلن ماشوم زوی یې.

(سبا د کور په کار یوه څه شېبه لګیا وي، چې جلال له دندې نه کورته راشي، په کټ کې کېني)

سبا

ـ سلام، ستړی مه شې.

جلال

مننه، خیر یوسې.

(جلال کټ کې کېني)

سبا

ـ دفتر کې خیریت و؟

جلال

ـ هلته خیریت څه کئ؟!

بس یوه ګډوډي ده روانه ده.

سبا

ـ لکه څنګه؟

ـ بس کار مالوم نه دی، یا دسې کارونه دي، چې خلکو ته روپۍ ګټه نه لري، خو لکونه ډالر په کې وهل کېږي.

سبا

ـ ته یې څه کی. پردي غمونه مه تله

ستا خوشکر دی، کار په کې شته. خپلې شپې سبا کوه.

جلال

ـ خو ځینې شپې ډېرې اوږدې یي، نه سبا کېږي.

سبا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ډېر په رشتیاو پسې مه ګرځه، هغه دې نه دي اورېدلي، چې څوک رشتیا وئ، نو د هر چا بدې شي.
(جلال تندی لړ تریو کړي):
سبا
ـ هغه زما د جامو ټوټه دې نن بیا هېره شوه؟!
جلال
ـ سهار ته یې راپه یاد که په موسسه کې به یې درته وګنډم.
سبا
ـ دسې نه چې راته خرابې یې کې.
جلال
ـ ولې به یې خرابئ، لس کاله کېږي، چې زموږ د خیاطۍ د سنټر مشره ده.
سبا
(په خوشالۍ):
زه به ورسره بل کمیس درکم، خو ته به پې ډېره سپارښتنه وکې، دا ټوټه مې ډېره په مینه اخیستې ده.
جلال
ـ سمه ده، همدسې به وکم.

پنځمه صحنه:
ځای: د موسسې دفتر.
وخت: سهار.
لوبغاړي: مشر او د خیاطۍ د سنټر پېړه ښځه.
(مشر په خپله کوټه کې په چوکۍ ناست وي، چې د سنټر مشره یانې ګل نګاره دفتر ته په ناز راننوځي او مشر په مینه وروګوري):

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر

ـ همدا اوس مې په زړه کې ګرځېدې، عمر دې ډېر دی.

ګل نګاره

(په ناز)

ـ دروغ مه ویوه. هسې مې مه خوشالوه.

مشر

ـ تا او خدای په ما کې دې کله دروغ لیدلي؟!

دا دفتر خو ټول په تا ګل ګلزار دی.

(ګل نګاره یوه تاوېدونکي موسکا وکړي):

ګل نګاره

ـ سترګې دې ښیسته دی.

مشر

ـ دې شپو ورځو کې راته دسې خواره غوندې ښکاري، ګل نګاره خو باید پالوانه يي کنه.

ګل نګاره

ـ نن بیا دال پاخه دي.

خنګه به نه خوارېږم؟!

مشر

(په لږ ګوانښ سره)

ـ ته صبر وکه، همدا اوس به دې په کبابونو مړه کم.

(همدې کې زنګ ووهي، کاتب شاه لړه شېبه وروسته په منډه راشي):

کاتب شاه

ـ صیب خیریت دی، دا دی راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه مو ویلې؟
مشر
ـ خبر نه یې چې ګل نګارې وزن د لاسه ورکړی او دا زموږ د موسسې دپاره غټه ناامبدي ده.
(ګل نګاره لږه تاوه راتاوه شي):
کاتب شاه
ـ نو څنګه صیب سېرومونه ورته نه چالانوو؟!
مشر
ـ سېرومونو سره به وروسته ګورو، خو اوس لاړ شه یو څلور کېلو د پسه سیخان راوړه
چې د ګل نګارې سره یې په شریکه وخورو.
کاتب شاه
ـ صیب په سترګو.
په پنځو دقېقو کې به یې راورسوم.
مشر
ـ او هن! د دې ورځې نه وروسته هره ورځ ګل نګارې ته کړایان او سیخان راوړه، تر څو د ښځو حقوق او جنډر مراعات شي.
کاتب شاه
ـ سمه ده.
(کاتب شاه له کمرې اوځ او مشر ګل نګارې ته یوه خوږه موسکا وکړي).

پنځمه صحنه:
ځای: دفتر.
وخت: غرمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: اچمل، جلال، شاه جهان ملازم او څلور کسه نور.

(ټول یوه خیرن دسترخوان ته ناست وي او مخې ته یې د ډېرو خرابو دالو کاسې پرتې وي. تر لږ خوراک وروسته اچمل ووایي):

اچمل

ـ زه خو تږی شوم، خو اوبه د چا نه وغواړو؟

نور خو دې ډېرو دالو رانه دېګ بخار جوړ که.

(دې وخت کې دې شاه جهان وښودل شي، چې په یوې چوکۍ ناست په بلې چوکۍ یې پښې اچولې وي، ویده وي او خرېږي):

جلال

ـ بس خدای ته صبر کوه، ستا خو همدغه عقېده ده.

اچمل

ـ ته پوهېږې، چې په هر ځای کې وخت تېرول هنر غواړي.

جلال

ـ خو ددسې هنر نه بې غیرتي راتاوه وي.

نوټ: د انصباط خرار دې ریکارډ شي.

شپږمه صحنه:

ځای: د مشر دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: مشر، ګلنګاره او کاتب شاه.

(پر دسترخوان د پسه کباب، سلاد او پیپسي پراته وي، ګلنګاره د مشر مخې ته ناسته وي او کاتب شاه په چاپلوسانه انداز کې ګلنګارې ته په ګیلاس کې پیپسي اچوي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلنګاره

(یوه عجیبه موسکا)

ـ رشتیا چې درته وویم، نو د دالو نه مې د پسه غوښه ډېره خوښېږي.

مشر

ـ د با اصولو انسانانو خو یوه نښه همدا ده، چې له دالو نه یې ماهیان، چرګان او پسونه ډېر خوښ یي.

ما ته خو په همدې ګرانه یې چې خراب شی دې هېڅ تېرېږي نه.

کاتب شاه

ـ او بیا د پیپسي یخ بوتل خو ورسره دسې وي، لکه په پروپوزل چې ټاپه ولګېږي.

(له دې سره درې واړه لږ وخاندي):

ګلنګاره

ـ یاره بلا سړی یې، زمونږ خو ستا غوندې خلک ډېر خوښېږي.

(په لږ تریو تندي):

مشر

ـ ولې ما غوندې خلکم بدې شي؟

(په موسکا):

ګلنګاره

ـ ته به یې ولې بدې شې، ته خو زمونږ پاچا یې!!

مشر

ـ څنګه څوک خو درسره په دفتر کې ورانی نه کوئ؟

ګلنګاره

ـ نه ټول رانه یرېږي، خو یو جلال مې دومره پروا نه لري.

مشر

ـ خیر لږه ګوزاره ورسره کوه، د دفتر ټول کارونه په هغه روان دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلنګاره

ـ پرون یې د جامو ټوټه د ګنډلو لپاره راوړې ده.

کاتب شاه

ـ خو دسې نه چې د جامو په ځی ورته بوجۍ وګنډې!

(ګلنګاره تندې لړ تریو، خو ډېر زر کاتب شاه ووایي):

کاتب شاه

ـ مقصد مې دا و، چې د بوجیو غوندې کمیسونه هم شته.

مشر

ـ کاتب شاه! ګلنګاره به پالوانه ښکاري، خو د زړه نه ډېر نرۍ ده.

پام کوه ګوره کسرمعاش به دې کم.

(په لږې چاپلوسۍ):

کاتب شاه

ـ صیب! اول د منیجرې صیبې او بیا تا نه ښښنه غواړم.

اوومه صحنه:

ځای: د پنځمې صحنې.

وخت: ورځ.

لوبغاړي:جلال، اچمل، هماغه د دسترخوان نور کسان او شاه جهان.

(شاه جهان په هماغه ډول خربړي او ناولې کاسې پر دسترخوان پرتې وي):

اچمل

ـ دا کاسې به څوک وړي؟

جلال

ـ همدا ته به یې وړې، هغه ته به یې د چا پلار ووئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچمل

ـ دا خو څه بده خبره نه ده، زه به يې يوسم.

جلال

ـ همدې ته ګډوډي وئ. چې په يوه اداره کې ځوک خپل کار ونه پېژني نو هلته همدا حال يي.

اچمل

ـ بس (شېخ فريده، پته خولې دې بهتري ده).

جلال

ـ ياره زه خو نور د شېخ فريد په لاره نه شم تلی.

(له دې سره جلال په شاه جهان پسې ورپاڅېږي، په اوږه يې لاس کېږدې او په ادب ورته وايي):

جلال

ـ وروره نور خوب به بېګاه ته وکې

دا کاسې يوسه

(هغه خرېږي)

جلال

ـ تا ته ويم وروره پاڅېږه

(هغه له يو وړوکي خر وروسته سترګې رابرګې کړي؟!)

شا ه جهان

غواړې چې دا سترګې دې اوس وباسم؟

جلال

ـ دې کې د سترګو د رايستو څه خبره ده؟

دا دې کار دی، ولې کاسې به نه وړې؟.

شاه جهان

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په لړې غوسه)

- زړه خو مې وئ، چې همدا اوس درنه پیکوړه جوړه کم،

خیر زه به تا سره ګورم.

(شا ه جهان په غوسه روان شي.جلال لږ خپه شي، خو اچمل ورته وایي):

اچمل

- اوس دې ځان ته کار وکته.

زه خو درته ویم چې ګوزاره کوه.

جلال

- یاره دا ګوزاره خو ډېره سخته ده، دلته نه پیاده مالوم دی، نه منیجر

نه هوښیار او نه ناپوه.

اچمل

- ته اوس پوه شوې، دلته خو ټولې ادارې همداسې دي.

که غواړې چئ کار وکې، نو احتیاط به کی.

جلال

- دا وطن خو د همدغسې محافظه کارانو د لاسه نه جوړېږي.

اتمه صحنه:

ځای: د مشر دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: مشر او شاه جهان.

(مشر په خپله کوټه کې پر چوکۍ ناست وي، چې شاه جهان په غوسه راشي او کېني، لږ وروسته مشر د عینکو لاندې وروګوري او په لړې چاپلوسۍ ورته وایي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې خیر کي، دسې پژمرده غوندې راته ښکارې؟
شاه جهان
ـ چې ستا دغه حال یې، پژمرده څه چې اخر کې به رانه فالوده جوړه شې.
(په چاپلوسۍ)
مشر
(په لږ مکر)
ـ خدای دې نه کړي، که ته فالوده شوې، نو خور به دې ما نه ایس کریم جوړ کي
خبره څه ده؟.
شاه جهان
ـ نور نه پېږم، یا به په دې دفتر کې جلال یې، یا به زیم.
مشر
ـ ما خو پوی که چې څه یې درسره کړي؟
شاه جهان
ـ د دې نه غټ بد،
اوده ومه او د خوب نه یې راپاڅولم.
مشر
ـ رشتیا دا خو یې د بشر د حقوقو نه لویه خلاف ورزي کړې ده،
انسان چې اوده یي، باید هېڅوک یې هم کله د خوب نه راپانڅي.
خو خیر دی ته لږه ګوزاره وکه، ټول دفتري کارهغه کړي، هېڅ بانه مې ورته نه
جوړېږي.
شاه جهان
(په لږ ګواښ)
ـ ښه همداسې شوه، ته صبر وکه چې ببګاه ته دې په خپلې خور سموم که نه؟
(دې کې شاه جهان په غوسه پاڅېږي، خو مشر ورته په چاپلوسۍ وواېي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر

ـ ای ای خیر دی ته مه ځه

د حاضرۍ مامور به دې کم، غیرحاضروه یې.

(لږه موسکا):

شاه جهان

ـ اوس دې سمه خبره وکړه.

نهمه صحنه:

ځای: د جلال دوی کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال، سبا او ماشوم زوی یې.

(سبا د هغه ټوټې جامې اغوستې وي، چې ګلنګارې ته یې د ګنډلو لپاره وړې وي، سر یې په زنګنونو کې ایښی وي، چې دې کې جلال کور ته ورننوځي، هغه یې په لیدو لږ حیران شي او چې سبا سترګې له زنګنونو پورته کړي، نو له اوښکو ډکې وي، جلال ورته په لږې خواشینۍ ووایي):

جلال

ـ خیریت دی، ولې، حمید خو به ناروغ نه یي؟

سبا

ـ لږه تبه یې ده، ښه به شي.

جلال

ـ نو بیا ژاړې ولې؟

(له دې سره سبا ودرېږي او په ژړغوني انداز ووایي):

سبا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ تا او خدای جامې همدې ته وئ، په شرمونو یې راته شرمولي دي.
(د سبا پرتوګ او کمیس د ماشومې جنۍ په اندازه وي، یانې همدا جامې یې اغوستې وي، جلال حیران شي):
سبا
ـ په څومره مینه مې اخیستې وه، خدای دې د دې منیجرې کور د کنډۍ جومات کي.
جلال
ـ بس دغه حال دی، لس کاله یې وشو، چې د خیاطۍ مشره ده.
خیر زه به ورسره ګورم.
سبا
ـ ته خیر دی ګوزاره کوه.
زه خو ویم چې د دې هلک تبه ډېره ده، یو ډاکتر ته به یې بوځو.
جلال
ـ سمه ده، خو ایله دومره پیسې راسره دي چې د معاشه پورې د ګور ګوزاره پې وشي.
نوټ: که په پورته صحنه کې سبا ته لکه څنګه چې ویل شوي، جامې وانه غوستل شي، نو صحنه به هېڅ خوند ونه کړي.

لسمه صحنه:
ځای: د منیجرې د دفتر مخه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: یوازې ګلنګاره.
(لومړی دې دا لوحه وښودل شي):
د ټول افغانستان د خیاطۍ مسلکي مرکز

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ګلنګاره د یو څو ثانیو لپاره یوه هندي سندره اوري او بیا یو ناز وکړي، چې پاڅېږي، همدې وخت کې جلال چې په یوې پلاستیکي خلتې کې ورسره جامې وي، لږ په غوسه راشي او ورته ووایي):

جلال

ـ د خلکو کورونه مو وران کړل، خو د اوسه پورې د پرتوګ او کمیس په ګنډلو پوی نه شوئ؟!ته او خدای جامې همدې ته وئ؟

(خلته وروغورځوي)

ګلنګاره

ـ نېغ نېغ کېږه مه، بې ادبه، زه یوه منیجره یم او ته راسره دسې ګړېږې؟

بې کولتوره!.

جلال

ـ کولتور خو تا غوندې ښځو خراب که.

تر اوسه دې بخې یاده نه ده او په ناروا دومره لوی معاش اخلې.

پړسېدلې؟!

ګلنګاره

(سترګې راوباسي)

ـ ته اوس ما ته خبرې کی، ته ما نه پېژنې؟

هغه مشر دې ما ته په یوه پښه ولاړ یي!!

او دا پړسېدلې دې راته څنګه وویل؟!

(د اتل د سترګو د حیرانۍ شاټ)

ګلنګاره

(په غوسه)

ویم د مخې نه مې ورکېږه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

میر سوټا!!

(جلال ورته په سترګو کې لږ وګوري او بیا روان شي).

نوټ: وړه د اوسپنې لوحه دې جوړه شي، تر څو رښتیا ښکاره او خوند په کې پیدا شي، ځکه د مکالمو نه په لوحه کې زور ډېر دی.

یوولسمه صحنه:

ځای: د دفتر یوه کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: مشر، کاتب شاه، شاه جهان، اچمل، جلال او څلور نور نمونه یي کسان.

(ټول په کوټه کې د مېټېنګ دپاره ناست وي، چې جلال هم راشي او کېني.)

کاتب شاه

ـ تاسې به خبر یاست چې نن میاشتنی مېټېنګ دی، ځکه نو ټولو نه مخکې د دې دفتر مشر ته چې د ټول هېواد لپاره ویاړ دی بلنه ورکوم، چې خپلې خبرې پیل کي.

(په دې وخت کې دې د مشر او هم د اچمل د تاثراتو د لږې چاپلوسۍ شاټ واخیستل شي)

مشر

(په لږې موسکا)

ـ کاتب شاه! خدای خو دې د وطني چرګانو په پوستکي کې راتاو که، ته هر وخت ډېرې سهي خبرې کی، خو زه به د نن ورځې مېټېنګ په دې شروع کم، چې د نخودو او لوبیاو خوراک زموږ ټولنه څومره په پښو ودرولی شي؟

(د جلال د حیرانۍ شاټ دې واخیستل شي):

اچمل

ـ صیب، که اجازه یي زه به ځواب درکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په موسکا):
مشر
(په لږ ریشخند انداز)
ـ اجازه څنګه نه ده، دا مېټېنګ د څه دپاره دی؟
اچمل
ـ صیب! لوبیا او نخود هغه ګرد شیان دي، چې دا دېرش کاله زموږ په کولمو کې زموږ د روح په شان رغړي. خو نیا مې دې خدای وبښي هغې به ویلی چې په افغانستان کې دا شیان مخکې دومره ډېر نه و. خیر که تیرې هم وي، زه خو دې ته حاضر یم، چې دلته یې د خپل عمر تر اخره پورې په مېړانه وخورم.
مشر
ـ وکئ، ورته یو ښه چکچک.
ځوک وئ، چې زموږ په هېواد کې کدرونه نشته؟!
ډېر ښه.
کاتب شاه
ـ صیب! د نخودو او لوبیا په برخه کې به زه دومره وویم، چې اوس پې زه دومره عادت شوی یم، چې بې د دې نه ژوند نه شم کولای. زه چې کله اوده شم، نو په خوب کې هم نخود او لوبیا ګورم، مانا دا چې نخود او لوبیا اوس زموږ د ژوند یوه نه بېلېدونکې برخه ده. خو که اجازه یي، یوه خبره درته وکم؟
مشر
ـ چا دې مخه نیولی؟!
وردانګه پې.
(لږ ورو او په موسکا):
کاتب شاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خو صیب که رشتیا درته وویم، نو کله کله مې بیا د پسه کړایي هم ډېر خوښېږي.

(له دې سره ټول وخاندي)

مشر

ـ ډېر ښه.

ـ اوس به د شیدا نه چې د مېټېنګ لپاره د جوزجان نه راغلی دی، پوښتنه وکړو.

ښه د لوبیا په برخه کې ستا نظر څنګه دی؟

شیدا

ـ یاره صیب زه خو ویم، چې لوبیا او نخود په دې ښه شی دی، چې پاکول نه غواړي، راساً یې دېګ بخار ته واچوه او خپله د یو سات پورې سندرې اوره، بس شی پخپله پخېږي.

(په خوشالۍ):

مشر

ـ دې ته وئ استعداد!!

په څومره لږ وخت کې یې د لوبیا او نخودو فواید د اصولو له مخې تشرېح کړل.

مشر

ـ زه چې ګورم، په نننې مېټېنګ کې داسې یو څوک ناست دی، چې بس خاص الخاص د دې مېټېنګ لپاره له هلمند نه راغلی دی، اوس اسماعیل ته بلنه ورکوم، چې دا ووئ چې موږ نخود ولې خورو؟.

اسماعیل

ـ موږ نخود په دې خورو چې نخود باید وخوړل شي، چې موږ نخود ونه خورو نو نخود به څوک خوري. نخود هم لامده خوړل کېږي او هم وچ. خو یو وړاندیز مې دا دی، چې نور ماته د پخو نخودو سره هغه خام نخود هم راکوئ.

(په پای کې د اسماعیل لږه موسکا)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر

ـ ډېر ښه، هلکه کاتب شاه، د ده وړاندیز درسره ولیکه.

ـ دا جلال دسې غلی ناست دی، لکه د چا چې معاش کم شوی يي؟!

ووایه کنه!

جلال

ـ یاره زه همدسې غلی ښه یم.

(په لږ جدت):

ـ ولې ته اصول نه منې؟

جلال

ـ د څه شي اصول؟

مشر

ـ ته چې په مېټېنګ کې نظر نه ورکی، دا د پالیسۍ خلاف کار دی.

جلال

ـ په هغه څه کې به څوک څه نظر ورکي، چې هر څوک په کې نظر ورکولی شي.

یو نظر انسان په هغه څه کې ورکئ، چې فکر پرې کېدی شي.

په لوبیا او نخودو کې به زه څه وویم؟!.

مشر

ـ ولې ته د دې استعداد نه لرې، چې په لوبیاو خبرې وکې.

که زه درته وویم، چې د لوبیا په برخه کې د نورو موسسو کارکوونکو ته ورکشاپ ورکه، بیا به څه کی؟

جلال

ـ یاره رئیس صیب! ما ته دسې څه راوسپاره، چې خلکو ته ګټه ولري، په لوبیاو به زه څه خبرې وکم؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر

ـ ستا د خبرو دا مانا ده چې ته زموږ فعالیتونو ته په سپکه ګورې.

جلال

ـ خدای چې څه سپک پیدا کړي يي، څوک يې نه شي، درنولی.

شاه جهان

ـ رئیس صیب ما درته نه ویل؟!،

اوس ورته ټینګ شه!

(د ریس پټ قهر):

مشر یا رئیس

بس دا خبره نوره پرېدئ، هغه ګل نګاره ولې نه ده راغلې.

شاه جهان

ـ صیب، همدلته ده، خو لکه چې خپه شوې ده.

(په جدت):

مشر

ـ خپه شوې ده، زه به اوس وګورم، چې چا خپه کړې ده؟!

(له دې سره په یوې اندازې غوسې ووځي).

دولسمه صحنه:

ځای: روغتون او بیا خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي:جلال، ډاکتر، سبا او د جلال ماشوم زوی.

(د روغتون یو لنډ شاټ واخیستل شي).

دیارلسمه صحنه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای: د مشر دفتر.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: مشر او ګل نګاره.
(مشر د خپل مېز شا ته ناست او په څه کار ځان مصروف وښيي، چې همدې کې په غوسه ګل نګاره راشي او خپل استعفا لیک ورته په مېز کېږدي، خو مشر ورته په موسکا سره ووايي):
مشر
ـ دا څه شی دی؟
ګل نګاره
ـ ويې لوله خپله به پې شې.
(هغه يې چې ولولې، نو په حیرانۍ او چاپلوسۍ سره ورته ووايي):
مشر
ـ ته او استعفا؟!
ګوره هغه کانه مه کوه کنه، چې یوه شاعر ویلي دي:
که په میوند کې شهید نه شوې
د یار دپاره درمسال جارو کومه
ګل نګاره
ـ هو د نن ورځې نه وروسته ته پوی شه او دا دفتر دی.
ما ته لنډۍ مه وایه، هغه وختونه لاړل چې ما به ستا شاعرۍ ته غوږ نیوه.
(په انداز):
مشر
ګوره اور نازېنګ مه کوه،
ته رشتیا وی او که ټوکې کی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګل نګاره

ـ ما تا سره کله دسې ټوکه نه ده کړې،

رشتیا رشتیا او ټوکه ټوکه یي.

یا به نور په دې دفتر کې جلال یي او یا به زېم.

مشر

ـ خبره دې سمه ده، لکه چې ډېره یې خپه کړې یې

او دا په څه؟

ګل نګاره

ـ په جامو یې د باد بڼکه کړم

په دې دفتر کې خو زه یو حیثیت لرم او چې دسې یي، نو نوره سخته ده.

مشر

ـ حیثیت څه چې ته د دفتر هغه پخه ستنه یې چې بې تا نه دا ټول چت متقابل ښکاري.

خو ګوره لږه ګوزاره وکه، د هغه لرې کول خو ما ته هېڅم نه دي، خو رشتیا خبره دا ده، چې د دې ټول دفتر کارونه هغه کئ، دا نور موږ ټول خو دروغ وایو، والله که په ټکي هم خبر یو.

ګل نګاره

ـ زه به درته سړی پیدا کم دا سخته نه ده، خو اوس ته ووېوه، چې ته ما اخلې او که هغه؟.

مشر

ـ ظالمې ستا دا یو بوی، چې هر سهار درنه روان یي، زه د جلال اباد په ټولو نارنجانو نه ورکوم.

ګل نګاره

ـ ښه یانې بې غمه شم؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر

ـ هو، هر څه به وشي.

خو دا بیت خو خیر دی واوره

ګل نګاره

ـ ارشاد ارشاد

مشر

ـ د جانان دې ظلم ته ګوره

د جانان دې ظلم ته ګوره

په اخرت کې د هر چا بېل دي کورونه

(له دې سره ګل نګاره په موسکا د هغه پر اوږو راټیټه او د شا له لوري یې له اوږو لاسونه راتاو کړي).

نوټ: په پورته صحنه کې د ګلنګارې انداز لږ جدي او د مشر چاپلوسانه دی.

څوارلسمه صحنه:

ځای: د یوه ډاکټر خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال، مېرمن یې، ماشوم زوی یې او ډاکټر.

(ډاکټر په داسې حال کې چې د ایکسرۍ فلم ورسره وي، راشي، کېني او بیا هغوی ته ووايي):

ډاکټر

ـ زه به ورته اوس دوا ولیکم، خو ستاسې ماشوم باید عملیات شي.

هغه د هډوکي تکلیف لري.

(ډاکتر نسخه ولیکي، ور یې کړي):

جلال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ډاکتر صیب په عملیات به یې څومره افغانۍ ولګېږي؟
ډاکتر
ـ تاسې سره به زه مراعات وکم، خو بیا هم پنځوس زره افغانۍ غواړي.
(له دې سره جلال خپل ماشوم ته ورو په غمجن حالت مخ راواړوي)
(غمجنه موسیقي).
پنځلسمه صحنه:
ځای: دفتر.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: شیدا، اسماعیل او کاتب شاه.
(کاتب شاه اسماعیل ته دوه سوه ډالر ونیسي، خو اسماعیل ورته تریو وګوري):
اسماعیل
ـ په دې څه وکم، زما خو درې سوه ډالر لګېدلي دي.
کاتب شاه
ـ خو بس دا هم ډېرې دي، د کمه دې دسې غټ کار کړی دی؟!
اسماعیل
ـ ولې دا تا ته ورکوټې کار ښکاري، چې د هلمند نه د لوبیا او نخودو مېټېنګ ته راغلم.
شیدا
ـ خو رشتیا وئ، ولې یې نه ورکی؟
کاتب شاه
ـ هلکه ته غلې کېنه، ګنې اوس به دې ټول نخود د سپېږمو نه د ساچمو غوندې وباسم.
(له دې سره یې شیدا له ستوني ونیسي او هغه هم راپاڅېږي):
کاتب شاه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هلکه پرېږده بې اصوله دې نیولی یم
پرېږده، مړ دې کړم.
اسماعیل
ـ ته چې د پالیسۍ خلاف کار کی، دا به دې حال یي.
(درې څلور ګوزارونه سره تبادله شي، چې همدې کې جلال راشي، جنګ خلاص کړي او کاتب شاه ته وواییي):
جلال
ـ خو چې ډېرې غواړي، ور یې که کنه.
بې د دې نم پوښتنه نشته.
کاتب شاه
ـ زه چې هر یو ته دسې ډېرې پیسې ورکم،نو د لوبیاو په مېټېنګ رانه همدا اوس دوه زره ډالر ځي.
جلال
ـ نو تا او خدای په لوبیاو او نخودو چا مېټېنګونه کړي، دا څه حال دې ملک کې روان دی؟!
کاتب شاه
ـ ته لا په دې نه پوهېږې، ماشوم یې، ته خبر یې چې میلیونونه ډالر په هوایي مېټېنګونو ځي، دلته خو لا ښه ده لوبیا او نخود به سترګو وینې!!.
جلال
ـ بس همدې مېټېنګونو ته تکړه شئ، نور خو څه نشته.
کاتب شاه
ـ هلکه وځه، ګنې تا نه خو همدا اوس پرزېنټېشن جوړوم.
ورکېږه!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال

(له ځانه سره ورو)

ـ یاره تاسې نه ګیله نه ده په کار.؟!

(له دې سره غمجن ووځي).

شپاړسمه صحنه:

ځای: د دفتر دهلېز.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: شاه جهان او جلال.

(لومړی دې شاه جهان وښودل شي، چې په کلانکارۍ پر چوکۍ ناست او په مېز یې مخې ته حاضري پرته وي، لږه شېبه وروسته جلال راشي او حاضري پرانیزي، چې وګوري خانه یې په سره قلم قیده شوې وي):

جلال

ـ دا ولې، زه خو حاضر یم.

شاه جهان

ـ که حاضر وی، خو حاضري به دې امضا کړې وه.

جلال

ـ ما خو هلته جنګ خلاص که، دا څه حال دی؟!

شاه جهان

ـ جنګ مهم دی که حاضري؟

جلال

ـ یانې که څوک یو بل مړ کي دا مهمه نه ده.

شاه جهان

ـ نه، د مرګ او هر څه نه حاضري مهمه ده، خو ته یې نوره کور کې امضا کوه، دا د

(c) ketabton.com: The Digital Library

منفکۍ مکتوب دې اول واخله! د ګل نګارې سره د جنګ په زور به اوس پوی شې!!

جلال

ـ او زما نور امتیازات، ما خو دلته کلونه کار وکه.

شاه جهان

ـ ولې د دې نه لوی امتیاز شته، چې اوسه پورې ژوندی یې.

جلال

(په خپګان)

ـ ظالمانو زما خوم ځواني وخوړه او اخره کې د لارې کرا هم نه راکوئ!

(مکتوب واخلي، جلال لږ خپه شي او بیا یي د ډاکتر خبره سترګو ته ودرېږي)

اولسمه صحنه:

ځای: د جلال کور.

وحت: ورځ.

لوبغاړي: جلال، سبا او ناروغ زوی یې.

(سبا د خپل ماشوم زوی چې پروت وي، سر کېمنډي، غمجنه غوندې وي، ښه شېبه وروسته جلال هم کورته خپه راشي، کېني):

جلال

لکه چې تبه یې ښه نه ده؟

دوا دې ورکړې ده؟

سبا

ـ هو دوا مې ورکړې، خو تبه یې هېڅ نه شکېږي.

او ته څنګه دسې خپه غوندې ښکارې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال

ـ خپګان خو د ژوند برخه ده.

(د خپګان اسوېلی)

که روپۍ مې لرلې، د حمید عملیات به مې کړی وی.

سبا

ـ يو خو زمورږ ورځ په کار کې هم ښه نه شوه.

ګنې تا خو ډېر کلونه کار وکه.

جلال

ـ بس د موسسو همدسې کار يي، دومره څه درکئ، چې نه مرې او نه پې رغېږې.

خو ښه دی نور تې خلاص شوم.

(په حيرانۍ):

سبا

ـ تې خلاص شوې، دا څنګه؟

ولې؟

جلال

ـ بس نور مې کار پرېښوده.

(خپګان):

ـ په دسې وخت کې، چې حميد په دې حال دی، اوس به څه کوو؟!

دا خو ډېر بد کار وشو.

جلال

ـ مه خپه کېږه، يوې بلې موسسې ته مې سي وي ورکړې ده.

خدای مهربانه دی. همدا نن مې انټروي ده.

سبا

ـ دسې نه شي کېدی، چې يو خپل کار شروع کې،سبا به بيا موسسې په نيمۍ لار

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې پرېښې یې.

جلال

ـ خبره دې سمه ده،خو د اوس وخت دپاره به په موسسه کې کار وکم.

که راروانې میاشتې پورې د حمید عملیات وشي، نو زړه به مې ډاډه شي.

بیا خدای مهربانه دی.

(اسوېلی)

سبا

ـ ښه دې وویلې، خدای مې دې د حمید د غمه وساتي.

اتلسمه صحنه:

ځای: د یوې موسسې دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: انضباط،، یو بل کس او جلال.

(لومړی دې د موسسې لوحه وښودل شي، چې پرې لیکل شوې وي):

ـ د افغانستان د بیا فعالولو او چالانولو دفتر.

(لویه فلزي لوحه دې جوړه شي)

(انضباط پر چوکۍ ناست وي، یو کس له دفتر نه راووځي، لږه شېبه وروسته جلال راشي، لومړی لوحې ته وګوري او بیا ووایي):

جلال

ـ وروره اجازه ده چې دننه ورشم؟

انضباط

ـ د څه دپاره؟

جلال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه دلته د انېروی دپاره شاټ لېست شوی یم.

انضباط

ـ یوه پوښتنه درنه وکم؟

جلال

ـ مهرباني وکه

انضباط

ـ دلته دې په کوم غټ پوست کې ځوک خپل شته؟

جلال

ـ نه، خو زه پخپله په ځان باور لرم، لوړې زده کړې لرم، تجربه لرم، همدا بس دی کنه.

انضباط

ـ چې د اور لمبه شې او له خولې دې مرغلرې راووري، چې یا دې مشر خپل نه یي او یا هم په کې کوم زورور سړی ونه لرې، په خدای که چوکیداري هم درته پیدا شي.

جلال

ـ دا سهي ده، خو اوس زه شاټ لېست شوی یم، که اجازه دې وي، وربه شم.

انضباط

ـ خوښه دې، ورشه، ما خو درته وویلې،

هسې به ځان سترې کې!

(انضباط یې لنډه تالاشي واخلي او هغه ننوځي).

نولسمه صحنه:

ځای: د دویمې موسسې د دفتر خونه.

وخت: ورځ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: جلال، د موسسې مشر نوراني او یو بل کس چې هغه هم انټروی ته راغلی وي.

(نوراني په چوکۍ ناست وي، چې هغه بل کس مخکې او جلال ورپسې ورننوځي):

نوراني

ـ راځئ، راځئ، مه یرېږئ.

(هغوی په ورو سلام واچوي او کېني):

نوراني

ـ تاسې ډېر بختور انسانان استئ، چې دلته راغلئ.

اصل کې دا موږ او تاسې چې ناست یو، نو دا ټول د پروژو برکت دی.

(هغه بل کس ورته سر ښوروي او جلال لږ حیران وي):

نوراني

ـ دسې به وکو، چې انټروي به شروع کو.

ښه ته ووایه، چې پروژه څه شي ته وئ؟

ګوره خورېږ مې یې، خو ځواب به سهي راکی.

(له دې سره په وارخطایي جلال ته ووایي):

نوراني

ـ هسې خوله مې غلطه شوه.

خورېږ مې نه دی، ستا زړه کې څه تېر نه شي.

جلال

ـ چې هر څوک یي، پروا نه لري، خو چې د چا حق ونه خوړل شي.

نوراني

ـ یاره سم د ټوپک ډزه دې وکه.

(نوراني خپل خوریي ته)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه ته راته پروژه تشرېح که.
دا راته ووايه چې پروژه څه ته وئ؟
خورېې
ـ زه خو ويم چې پروژه، وزه، دروازه، موزه او حتى خربوزه، دا ټول په خوله کې يو شان ويل کېږي.
پروژه يانې ډېر ښه شی، هر هغه شی چې انسان ته ډېره ګټه ولري، هغه پروژه ده.
نوراني
ـ ډېر ښه روان يې.
خورېې يې
ـ د پروژې نه انسان قسم قسم کار اخلي، خوښه دې دروازه په کې ږدې، بل چا ته يې ورکی، لنډه دا چې پروژه يانې ډېر ښه شی..
نوراني
ـ ډېر ښه
ښه وروره ته رشتيا په حقوقو کې ماسټري لرې؟
جلال
ـ هو صيب. دا سهي ده.
نوراني
ـ ښه اوس ته ووايه، چې پروژه څه ته وئ؟
او ته څنګه کولای شې چې د پروژې خاوند شې؟
جلال
ـ دسې بله کومه سهي پوښتنه نشته چې ويې کې.
نوراني
ـ ولې دا درته سمه پوښتنه نه ښکاري؟
دا زه چې دلته ناست يم، د پروژې برکت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې پروژه نه يي، نو نه دسې وګڼه چې هر څه تباه او برباد دي.

جلال

ـ دا خو ده. پروژې ته په انګليسې که پراجېکټ وئ.

د پروژې نوم مخکې په افغانستان کې دومره رواج نه و، خو دا څو کاله کېږي، چې د هر چا د ژبې په سر دی او د ډېرو خلکو ژوند ورپورې تړلی دی.

نوراني

ـ ياره دا خو دې رشتيا وويل، دا زه پخپله په خدای باور وکه چې يو پروژيي انسان يم.

جلال

ـ پروژه د يوه مالوم کار په برخه کې د مالوم وخت دپاره ورکول کېږي.

په يوه پروژه کې مختلف کسان مقررېږي، چې ځينې يې مسلکي او ځينې يې عادي کارکوونکي يي. همدارنګه ځينې پروژې اوږدې او ځينې لنډې وي.

ريس صيب همدومره به بس وي؟

نوراني

ـ ياره بس وشوه.

د نبنې منځ دې ويشته.

خو دا دې ونه ويل چې پروژه څنګه پيدا کېږي؟

جلال

ـ پروژې نه ته پيدا کولی شې او نه زه.

د ډونر چې کومه پروژه خوښه وه، هغه يې پخپله ورکئ.

نوراني

ـ نو دا مونږ ته يې څنګه نه راکئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دوه کاله وشو، چې په تمه ورته ناست یو.

جلال

ـ زه نه پوهېږم، دې وخت کې چې څوک دفتر ولري، که ړوند هم يي، پروژه ورکئ، خو یو اندازه منډې تر ړې او یو د بل خوشالول هم غواړي.

نوراني

ـ یاره رشتیا چې د هانګ کانګ نشپاتۍ دې خوړلي دي.

ښه اوس تاسې نور تلی شئ، نتيجه سبا ته اعلانېږي.

(هغوی چې څنګه پاڅېږي، نوراني خپل خوريي ته سترګک ووهي).

شلمه صحنه:

ځای: د ښار یوه برخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال او اچمل.

(لومړی دې اچمل وښودل شي، چې راروان وي، لږ وروسته د جلال سره مخامخ شي):

اچمل

ـ او هو، په خير په خير، څه حال دی؟

جلال

ـ جوړ يې خيريت دی؟

اچمل

ـ یاره په زوره دې ځان بېکاره که، خپلې شپې به دې تېرولی.

جلال

ـ خو زه خپه نه يم، د خلکو روزي يوازې په موسسو کې نه ده.

اچمل

ـ خو کمې مزې چې په موسسو کې دي، هغه په نورو ځايونو کې چېرته دي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

جلال

ـ مزې يوازې په معاشونو کې نه دي، د زړه سکون بېل شی دی.

ډېر غريبانان شته، چې خوشاله ژوند لري، خو ډېر ماړه بيا دسې نه دي.

اچمل

ـ ښه زه اوس ځم راباندې ناوخته کېږي.

(لاس ورکړي او روان شي).

يويشتمه صحنه:

ځای: دويمه موسسه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نوراني او خوريې يې.

(نوراني په دفتر کې ناست وي، خوريې يې کوټې ته راننوځي):

نوراني

ـ ګوره ته خو په ټکي نه پېدی، خو منيجر مې کړې.

هغه بل درنه ډېر زيات لايقه و.

خوريې

ـ ما ما مننه، بس تا ته مالومه ده، چې په اصل کې زه ډرېور يم.

نوراني

ـ خپه کېږه مه، چې واسطه دې يي، نو د باغوان او ډرېور نه منيجر جوړېږي ، خو يوه خبره ده، چې ستا معاش به هغه وخت شروع کېږي، چې پروژه وشي.

دا يو کال وشو، چې د پروژو په تمه مې لکونه روپۍ قرض کړي.

خوريې

ـ ماما ګټه په تاوان کېږي، خپه کېږه مه، خدای به پروژې وکي.

نوراني

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه ته نو اوس دسې وکه، چې د راپور لیکل د حافظ غونډې په یادو یاد که.

خورېې

ـ ماما زه به د همدا نن نه د راپور ګردان شروع کم.

ته بې غمه شه.

نوراني

ـ او هغه د پیسټ او کاپي کولو چل هم یاد که.

خورېې

ـ ماما هر څه به د توتي غونډې یاد کم.

دوه ویشتمه صحنه:

ځای: د دویمې موسسې د دفتر مخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال او هغه انضباط:

(جلال لومړی هغه لېست ته وګوري، چې د کامیابانو لپاره لیکل شوی وي، خو په څېره کې یې خپګان پیدا شي):

انضباط

ـ لکه چې نوم دې په کې نشته؟

(په خپګان):

جلال

ـ نه والله نشته.

انضباط

ـ ما خو درته د اول نه وویل، چې هسې به ځان ستړی کې.

ستا په ځای یې خپل خورېې نیولی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(جلال په خپګان وروګوري او روان شي)
(غمجنه موسيقي)
درويشتمه صحنه:
ځای: هغه لومړنۍ موسسه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: شاه جهان او اچمل.
(اچمل راشي او حاضري امضا کوي، چې شاه جهان ورته په امرانه توګه ووايي):
شاه جهان
ـ هلکه نن دې خاطر، نوره حاضري په خپل وخت امضا کوه.
(اچمل ورته په سترګو کې بد بد وګوري):
شاه جهان
ـ رډ رډ راته مه ګوره. ګنې دا سترګې به دې وباسم!
اچمل
ـ انضباط سړی يې او دومره ګواښونه؟!.
(شاه جهان په ګواښ ورپورته شي)
شاه جهان
ـ دا راباندې کی، چې د غوږ نه دې ونيسم او ودې شړم؟!
ته ما نه پېژنې، چې زه د مشر صيب څه کېږم؟!
(اچمل په بېوزلۍ وروګوري او ورو روان شي).

څلرويشتمه صحنه:
ځای: د ښار يوه کوڅه.
وخت: ورځ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: جلال او ګڼ ماشومان.

(د جلال نه ګڼ ماشومان تاو وي، د ایس کریم له ګاډي نه ایس کریم راوباسي او خرڅوي يې.):

پنځه ويشتمه صحنه:

ځای: دويمه موسسه.

وخت: ورځ

لوبغاړي: نوراني او شهزاد د کور مالک.

(نوراني او شهزاد ناست وی، چې شهزاد ورته په لړې غوسې ووايي):

شهزاد

ـ وروره نه در سره زه نوره پروژه منم او نه نورې بانې.

زه درنه همدا نن د کور کرا غواړم.

نوراني

ـ ګوره دا شپږ میاشتې دې صبر وکه، یو څو ورځې نور هم وګوره، خدای مهربانه دی، پروژه کېږي.

شهزاد

ـ د دې پروژې نه زما نوره توبه ده، پروژه نه ده، بس سم د بسوګۍ واده دی.

نوراني

ـ خامخا به دا بسوګۍ راواده کېږي.

ګوره دې پروژې ته یوازې ته نه، ډېر خلک په تمه دي.

شهزاد

ـ که په لنډو ورځو کې ونه شوه، نو دا د دفتر سامان به درنه ستنوم!

نوراني

ـ بس، وشوه، دا مې وعده ده، چې ټولې بسترې او مېزونه ستا شول.

(شهزاد پاڅېږي او چې لږ روان شي، نو نوراني ورته ووايي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوراني

ـ خیر دی ته هم ډونر ته لږه دعا کوه.

(شهزاد په سترګو کې لږ بد وروګوري او بیا لاړ شي).

شهزاد

(په لږې غوسې)

ـ په ما څه سخته ده، چې ډونر ته دعا کوم.

شپږویشتمه صحنه:

ځای: د جلال دوی کور.

وخت: ورځ

لوبغاړي: سبا، جلال او زوی یې.

(جلال د واسکټ دواړو جیبونو نه ډېرې ماتې او نورې روپۍ راوباسي):

جلال

ـ ته وګوره په موسسه کې مې دومره نه ګټلې.

(سبا په پیسو کې ګوتې وهي):

سبا

ـ خو دا د ایس کریم مزدوري مې درباندې نه ده پېرزو.

جلال

ـ سبا! خپل کار خو خپل کار یې. خدای په کې برکت اچئ.

د دفتر کارونه خو غلامي ده.

سبا

ـ ته به تر اخره دا کار کې؟

جلال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ تر یو وخته پورې یې کوم، خو وروسته راسره یو فکر دی.
زړه مې دی چې یو شخصي کار شروع کم.
سبا
لکه څنګه کار؟
جلال
ـ غواړم چې یو دوکان جوړ کم.
دا پرېده، یاسین څنګه دی.
سبا
ـ ښېخي ښه دی، نه یې تبه شته او نه هغه بل تکلیف.
(جلال، خپل زوی په غېږ کې ونیسي):
جلال
ـ ډېرو خلکو ته خدای روزي د هغوی د ماشومانو د برکته ورکړې.
زړه مې راته وئ، چې په موږ رڼا راروانه ده.

اوه ویشتمه صحنه:
ځای: د مشر د دفتر یوه برخه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: کاتب شاه او اچمل.
(کاتب شاه خپه ناست وي، چې اچمل راشي):
کاتب شاه
ـ څه خبره ده، چې دسې پړسېدلی ناست یې.
(اچمل په خپګان وروګوري):
کاتب شاه
ـ تا ته ویم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اچمل

ـ یاره تاسې سره نوره ګوزاره نه کېږي، هغه هوښیار یې په کې ته یې.

کاتب شاه

ـ چا دې مخه نیولې، همدا اوس ولې نه ځې؟!

اچمل

ـ جلال ډېر هوښیار و،

خو زه نه پېدم.

کاتب شاه

ـ اوس به چېرته شور نخود خرڅئ.

اچمل

ـ د دې سپکاوي نه خو شورنخود ښه دي.

او ته خبر یې چې اوس هغه څه کئ؟

(د کاتب شاه کتل)

اچمل

ـ په ښار کې یې دوکان جوړ کړی دی، بله ورځ به وړه فابریکه جوړه کي.

کاتب شاه

ـ بیا ورځې ولې نه، یو منشیتوب خو به درکي.

اچمل

ـ که نن نه يي، سبا به ورځم.

اته ویشتمه صحنه:

ځای: د ښار د چپلو دوکان.

وخت: ورځ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: جلال.

(جلال دې وښودل شي، چې د چپلکو بوجۍ ګانې پورته او کښته کړي او بیا دوکان کې کېني.)

نهه ویشتمه صحنه:

ځای: د مشر دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: مشر، ګلنګاره او اچمل.

(مشر او ګلنګاره، په دفتر کې ناست وي، چې مشر ورته ووایي):

مشر

ـ لږه خو رانږدې شه، بې د دې د دفتر حالات خراب دي.

(په ناز)

ګل نګاره

ـ په خراب وخت کې دې زړه ښنګه مینه غواړي؟

مینه خو د خوشالۍ په وخت کې کېږي.

مشر

خو ما ته د خپګان په وخت کې مینه خوند راکئ،

هله لږه رانږدې شه!

ګل نګاره

ځوک رانه شي

مشر

ـ دلته بې تا نه هېڅوک بې اجازې نه شي راتلای

هله راوړاندې شه کنه!

ګل نګاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ډېر بې صبره يې!

(هغه چې څنګه ورننېږدې شي، همدې وخت کې اچمل دروازه خلاصه کړي، دواړه ويني، مشر او ګلنګاره وارخطا شي، خو اچمل دروازه بنده کړي):

ګل نګاره

ـ ما درته نه ويلې؟

ښه ده چې خدای راباندې پرده واچوله.

مشر

ـ زه به دې احمق سره ګورم، دې خو زموږ د مينې ټول پروپوزل خراب که.

دېرشمه صحنه:

ځای: روغتون.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جلال او زوی يې حميد.

(حميد دې وښودل شي، چې په ښه لباس کې له پلار سره يو ځای د روغتون له دروازې راووځي).

يو دېرشمه صحنه:

ځای: دويمه موسسه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نوراني او د کور خاوند شهزاد.

(د دفتر مخې ته نوراني په يوه لوکس موټر کې راروان وي، چې شهزاد د موټر مخې ته ودرېږي، بيا يې د موټر دروازه خلاصه کړي، له لاسه يې ونيسي او ورته ووايي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

شهزاد

(په غوسه)

ـ راکته شه!

(هغه راکښته کړي):

بس نن به کرایه کې دا موټر دلته پرېدې.

زه خو دې نور تباه او برباد کړم.

نوراني

ـ ګوره زما ټوله شو شا په همدې موټر جوړه ده.

ولې مې خلکو ته سپکی؟!

شهزاد

ـ ویم والله که نور د دې ځې نه رانه قدم واخلې.

کال وشو، چې نه دې د روپۍ درک لګېږي او نه د پروژې.

اخر دا کور خو ما تا ته نه دی جوړ کړی.

نوراني

ـ ګوره ډونر راروان دی، دسې مه کوه.

شهزاد

ـ ته پې شه او ډونر، ویم والله که نوره د یوې نه درسره دوه وکم.

(شهزاد ترې د لاسه کېلې ګانې واخلي او موټر روان کړي.).

ـ راکه.

دوه دېرشمه صحنه:

ځای: لومړنی دفتر.

وخت: ورځ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: اچمل او مشر.

(په زارۍ):

اچمل

ـ صیب! اخر په یوې وړې غلطۍ تاسې ما د موسسې نه شړئ؟!

مشر

ـ دا وړه غلطي ده، چې بې د اجازې زما دفتر ته راننوتې؟!

نن خو خدای خیر که،سبا به په یوه خطرناک وخت کې راشي، بیا به څه کېږي؟!

اچمل

ـ ګوره دا دومره وخت کې ما ستاسې هره روا او ناروا منلې، خیر دی یوه غلطي وه، رانه وشوه.

مشر

ـ دا نه بښوونکې جرم دی.

تا یو ډېر سبک کار وکه.

اچمل

ـ ګوره لس کاله مې درسره تېر کړل، اوس مې دسې وخت کې شړئ، چې د لارې کرایه هم راسره نشته.

دا ظلم دی.

مشر

ـ دا فکر به دې مخکې کړی وی، لس کاله چې دې پیکوړې خرڅې کړې وی، اوس به دسې سپېره نه وی.

دا دې خپله ګناه ده چې سهي ځای دې نه وپېژندلی، نور مې وخت مه ضایع کوه، نور څه.

واخله دا کاغذ دې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په پاکټ کې کاغذ ورکړي او اچمل غمجن پاځېږي او په خپګان روان شي).

دري دېرشمه صحنه:
ځای: د جلال دوی د کور مخه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: جلال او زوی يې.
(جلال خپل زوی چې ډېر پاک وي په خپل لوکس موټر کې کېنوي او روان شي).

څلوردېرشمه صحنه:
ځای:د لومړي دفتر خونه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: ګلنګاره، مشر،، د دوی دواړو سرونه لږ سپين شوي وي، کاتب شاه، شاه جهان، اوه اته کسه نور.
(په خپګان سره):
مشر
ـ تاسې مې نن د دې دپاره راوغوښتئ، چې دفتر نور په اقتصادي زکام اخته دی.
شپږ مياشتې وشوې چې د يوې روپۍ درک نشته.
شاه جهان
ـ صيب د زکام ګولۍ خو ما سره شته، دريې کم؟.
مشر
ـ زه زکام نه يم، دفتر زکام دی.
له دې وروسته به ستاسې معاشونه نه يې.
ګلنګاره
ـ او زما به هم نه يي؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشر

ـ ستا به یي، خو د مخکې نه به کم یي.

ګلنګاره

ـ په خدای چې د زرو ډالرو نه زما معاش یوه روپۍ کم یي، چې زه دې خوښه شم.

مشر

ـ ګوره چې امکانات و، هر څه ستا مخکې وو.

چې پروژه نه یې، نو زه یې د کم ځی نه درکم؟؟

ګلنګاره

ـ د ایډمین کاسټ نه یې راکوه.

ـ په زرو کالو کې به درسره دا ونه منم.

زړه دې کړم او مړه دې نه کړم.

مشر

ـ ګلنګارې! ما خو د دې دفتر هر څه تا نه لوګی کړي، د دې پورې چې اوس مې کور کې خپله ښځه هم نه پرېدي. په شته ښځه کې طلاقي غوندې یم.

ګلنګاره

ـ دا ستا مجبوریت و، چې د کوکري غوندې به راپسې وې

په خدای چې زما معاش د زرو ډالرو نه یوه روپۍ کم یي، چې میاشتینی رېپوټ درنه جوړ کم..

کاتب شاه

ـ او ډوډۍ به څنګه کو؟

مشر

ـ بس، د دې نه وروسته څوک د کور نه الوګان او څوک سابه راوړئ، په شریکه به یې خورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلنګاره
ـ او زه به هم سابه خورم؟
مشر
(په لږ ریشخند)
ـ نه، ته به ولې سابه خورې.
ته به له دې نه وروسته پیل مرغان خورې!!
ګل نګاره
ـ اوس دې سهي خبره وکړه، د سبو نه ما ته پیل مرغان ډېره ګټه لري.
مشر
ـ نوره مو خوښه، چې دلته په ګېډه پاتې کېږئ او که د پروژې په تمه سرونه سپینوئ!
(ټول په شریکه):
ـ موږ د بل کار د ښې نه یو
بې د پروژو نه موږ بل کار نه شو کولی.
موږ په پروژه ژوندی یو.

څلور دېرشمه صحنه:
ځای: یو سرک.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: جلال او اچمل.

(لومړی دې اچمل وښودل شي، چې په زړو جامو کې خپه راروان وي، جلال په لوکس موټر کې له یو ګوټ راتاو شي، دوه خله یې په اچمل سترګې ولګېږي، هغه یې وپېژني، موټر ودروي او راکښته شي):
جلال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هلکه اچمل نه يې؟
اچمل
ـ او هو جلاله ته او دا موټر ، ستړی مه شې
جلال
ـ جوړ تکړه، څه حال دی؟
اچمل
ـ حال ته پخپله ينې، بس په نيمه لار کې يې پرېښودم.
جلال
ـ نه دي دې اورېدلي، چې پردی کټ تر نيمو شپو يي
دا خلک تر هغه دوستي کوي، چې څو پورې ګټه يې درکې يي.
اچمل
ـ ستا څه حال دی او دا موټر دې خپل دی؟
جلال
ـ هو موټر مې خپل دی او ژوند مې هم ښه روان دی.
اچمل
ـ څه کار روزګار؟
(فلش بيک کې دې جلال وښودل شي، چې د مرمرو په فابريکه او بل ځای کې درانه کارونه کوي)
خو اوس خبر شوی يم چې فابريکه دې جوړه کړې ده؟
جلال
ـ خبره دې سمه ده د چپلکو يوه وړه فابريکه لرم، خپله هم په کې کار کوم
او نورو خلکو ته مې هم خير رسېږي.
اچمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ما ته به په کې کوم کار نه وي، لکه منشيتوب.

جلال

ـ کار به درکم، خو اوس خو به محافظه کاري نه کنه؟

(خجالته غونډې):

اچمل

ـ په دې خبره دې بې ځوابه کړم.

پنځه دېرشمه صحنه:

ځای: د جلال لوکس دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نوراني، خوريي يې او جلال.

(نوراني او خوريې په ښار کې روان وي، د خوريي چپلکې يې ډېرې زړې وي):

خوريي

ـ ياره ماما دې پروژو خو نور ډېر سپک سپاند کړو

ته ګوره د چپلکو نه په کې خلاص شو، خو پروژه ونه شوه.

نوراني

ـ يو خو ته د خدای هغه سپېره وې، چې زه دې هم د ځان سره سپېره کړم.

رشتيا چې خربوزه د خربوزې نه رنګ اخلي.

خوريي

ـ ماما يو جوړ چپلکې راته واخله، نور ته پوه شه پروژه او خربوزه دې.

که دا هم نه شې اخيستی؟!

نوراني

ـ ياره راځه دا به درته واخلم، خو چې تا نه خلاص شم.

(دواړه چې دوکان ته وځېږي، نو په جلال يې سترګې ولګېږي، چې دخل ته ناست وي، نوراني داسې حيران وروګوري):

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوراني
ـ ته هغه د حقوقو والا نه يې؟
جلال
ـ زه هماغه د حقوقو والا يم.
نوراني
ـ ستا په حق کې ما ډېر ظلم کړی دی.
جلال
ـ د څه شي ظلم، تا خو راسره ډېر ښه کړي دي.
نوراني
ـ دا ظلم نه و، چې ستا په ځی مې يو ډرېور منيجر که.
زه ډېره بښنه غواړم.
جلال
ـ ته ما نه بښنه مه غواړه، زه تا نه مننه کوم
ستا دې کور اباد يي، چې زه دې مقرر نه کړم.
نوراني
ـ زه خو دې والله حيران کړم.
جلال
ـ مقصد مې دا دی، که زه دې مقرر کړی وای، اوس به زه هم تا غوندې يو پروژيي انسان وای.
نوراني
ـ والله عجيبه خبره دې وکړه، خو دا هر څه تا څنګه پيدا کړل؟
جلال
ـ څوک چې په خپلو متو باور ولري، کله به هم نورو ته اړ نه شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوراني

ـ دا خو دې سمه خبره وکړه.

جلال

ـ بدبختي دا ده چې دلته ستا غوندې په زرګونو خلک د پروژو په ژوند عادت شول.

حال دا چې نه یې خپل ژوند ښه شو او نه یې د بل ښه که.

دا هېواد چې په خپلو متو ودان نه کو، نو تل به نورو ته احتیاج یو.

(په ورو):

نوراني

ـ رښتیا دې وویل، پخه خبره دې وکړه.

جلال

ـ نه دي دې اورېدلي، چې:

(چې په تمه د سپرو شي، هغه پاتې په مېرو شي):

ـ څوک چې لږ عقل هم ولري، نو په دې پوهېږي، چې خپل هېواد پخپله جوړ نه کو، نو بل څوک یې راته نه شي جوړولی..

نوراني

ـ وروره ته خو ډېر سهي لګیا یې.

جلال

ـ زموږ تېروتنه دا ده، چې موږ په سوال عادت شو، نورو ته زارۍ کوو،

ته به ځان ته خوشاله یې، خو باور وکه، ما ته یو سوالګر او پروژه یي انسان ښکارې.

نوراني

ـ دا خو دې سمه خبره وکړه، زه بې د پروژې نه ژوند نه شم کولی.

جلال

ـ خو زما په خپلو متو باور دی او په خپل ځآن باور د درانه ژوند اصلي راز دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوراني

ـ خو اوس ما ته هم لار راوښایه!

زما خو د ټولو اولادونو ژوند هم د خیراتخورو په څېر دی.

جلال

ـ وروره خپل یو کار شروع که، هم به د نورو له بندګۍ خلاص شې او هم به دې ورځ ښه شي.

ګوره د دنیا ویښ ملتونه له چا نه خیرات نه اخلي.

که موږ وغواړو چې د نورو له احتیاج او چاپلوسیو نه خلاص شو، نو په کار ده چې په خپلو متو باوري شو. بې له خپلو متو موږ د نېکمرغۍ څرک نه شو لیدی، په کار ده چې د ویښو ملتونو غوندې نور موږ او تاسې خپلې متې له هر څه لوړې وګڼو. !

(په ښه انداز کې دې وویل شي او کمره دې جلال لږ کلوز کړي او هم دې د نوراني د حیرانۍ اضافي شاټونه واخیستل شي).

۲۰۱۴ مارچ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

محاکمه

(تلوېزوني ډرامه)

د کرکټرونو پېژندنه

احمد (د ډرامې اتل): د اتلسو نه تر شلو کلونو پورې عمر ولري. بېوزلی ژوند لري، خو جامې يې پاکې وي. ډېره هيله لري، چې پوهنځی ولولي، له دولسم نه اولنومره فارغ شوی وي. ښه غږ او اغېزناکې سترګې لري، دډرامې په اخرو صحنو کې نري تاو کړي برېتونه لري. (دوه کرکټره دي، ماشوم او لوی احمد).

ملاله: د شلو کالو په عمر ښکلې جنۍ چې چاغه نه وي، معصومه څېره ولري او پښتو سهي ويلای شي.

(دوه کرکټره دي ماشومه او لويه).

د احمد پلار: د پاخه عمر سړی چې ناروغه څېره ولري.

د ملالې پلار (نبي): د پاخه عمر سړی، چې يو اندازه چالاکه وي.

د سليم پلار: (مدير حسن) د پاخه عمر خاوند.

د ملالې مور (رابعه): پخه ښځه، چې ارام خوی لري.

سليم: د احمد همصنفي، داسې څېره چې ښه نه لګېږي، خو چالاک وي. (دوه کرکټره دي، ماشوم او لوی).

قاضي: (نعمت) د پاخه عمر سړی، چې سپينه پټکۍ هر وخت پر سروي. رشوتخور وي. شيطانې سترګې ولري.

څارنوال (جمعه ګل): چالاکه او پاک لباس ولري.

جنايي امر (عبدالرحيم): دېرش کلن چوتار او چالاکه وي.

د حوزې امر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قربان شاه (د کانکور د کومېټې مشر): پاک او صحتمند انسان خو پوزه یې لږه پیته وي.
سپین ګل (د کومېټې د رئیس همکار): ځوان او چاپلوس کرکټر.
پشم ګل (د رئیس همکار): ځوان او چاپلوس کرکټر.
یما (ډاکټر): یوه داسې څېره چې په انسان ښه نه لګېږي، خاینې او ټګې سترګې او پوخ عمر ولرې.
اناهیته (نرسه): ځوانه جنۍ چې په اخلاقي لحاظ کمزورې وي.
حیدر: د ډاکټر چاپلوس همکار.
نورمحمد صراف: چالاک کرکټر د پاخه عمر خاوند.
نری ګل (ژورنالېست): د برابر عمر خاوند وړه کمره یاټیپ او بکسګی ورسره شپو خولې یې پر سر یو حرامي او چاپلوس انسان.
کتابون والا: په خبره یو پوه سړی.
د بازار مشر: د پاخه عمر خاوند.
صمد (د ماشومانو ښوونکی).
دادو: د څارنوال د دفتر چاپلوس.
د قاضي د دفتر نوکر: د پاخه عمر ښه سړی.
په مختلفو ځایونو کې شپږ پولیس.
ریاض: د احمد یو همصنفي.
یونس: د احمد ملګری همصنفي چې نره څېره ولري.
فرعي کرکټرونه: لسګونه.

لومړۍ صحنه:
ځای: د احمد او ملالۍ دوی کورونه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: سهار.

لوبغاړي: احمد، ملالۍ او سلیم.

(احمد اوملالۍ یو له بله لږ په وقفوي ډول له بېلابېلو کورونو نه راووځي. د احمد دوی کور زوړ او د ملالۍ ښه وي. د ملالۍ لباس ښه او د احمد لږ زوړ وي. دواړه په داسې حال کې چې د ښوونځي بکسې یې په شا وي، روان شي. تر یو څه مزله وروسته ورسره سلیم هم ملګری شي، خو هغه په لاره کې شیطانی کوي، کله د احمد او کله د ملالۍ بکسې ته لاس اچوي.)

دویمه صحنه:

ځای: د ښوونځي مخه.

وخت: سهار.

لوبغاړي: احمد، ملالۍ او سلیم.

(ملالۍ چې خپل ښوونځي ته ستنه شي، نو احمد ورته ولاړ وي. تر یو څه مزله وروسته ملالۍ ودرېږي، احمد ته مخ ورواړوي، احمد ورته د خدای پامانۍ لاس وښوروي، خو سلیم ورپورې خاندي).

درېیمه صحنه:

ځای: ټولګی.

وخت: سهار.

لوبغاړي: احمد اور ټولګیوال یې.

(لومړی دې تخته وښودل شي، چې استاذ په لوی لیک پرې لیکلي وي):

زموږ هېواد

افغانستان زموږ هېواد دی. افغانستان لرغونی تاریخ لري.

افغانانو تل په سوله کې ژوند کړی دی.

استاذ درې ځله پورته جملې ووایي او زده کوونکي یې ورسره تکرار کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاذ

پوی شوئ ماشومانو؟

ماشومان

ـ هو.

(احمد پورته شي):

احمد

استاذه!

زموږ هېواد کې غریبانان ولې ډېر دي؟

استاذ

ـ احمده! تا خو له خپله عمره ډېره لویه پوښتنه وکړه.

خو زه به یې لنډ جواب درکم.

دلته غریبانان ځکه ډېر دي، چې عدل نشته.

د دې هېواد ټوله شتمني د یو څو کسو په لاس کې ده.

او تر څو چې اوسنی پسات همدسې روان یي،

غریبانان به ورځ په ورځ ډېرېږي.

(احمد دې دوه ځله وښودل شي، چې خپه شي):

استاذ

ـ پوه شوې؟

احمد

ـ هو صیب.

څلورمه صحنه:

ځای: د ملالۍ دوی کور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: مازیګر.
لوبغاړي: د ملالۍ مور او پلار یې.
(د ملالۍ پلار کټ کې بالښت ته ډډه وهلې وي، شین چای ورته ګیلاس کې پروت وي، چې له خپلې ښځې پوښتنه وکړي):
د ملالۍ پلار
ـ ښځې ملالۍ څنګه ده، څه یې زده کېږي که نه؟
د ملالۍ مور
ـ ډېره تکړه شوې ده. که رشتیا درته ووېم، نو هغه احمد ورسره ډېره خواري کړې.
(لږ تندی تریو کړي):
د ملالۍ پلار
ـ کم احمد؟
د ملالۍ مور
ـ د افضل کاکا زوی درته یادوم.
د ملالۍ پلار
ـ ښه دا زموږ ګاونډي؟
د ملالۍ مور
ـ هو، دا زموږ ګاونډيدرته یادوم.
ډېر لایق هلک دی.
د ملالۍ پلار
(سنجیده):
ـ رښتیا چې پوهه په دولت نه ده،
ګنې د غریبانانو له جونګړو یې څه غوښتل؟!

پنځمه صحنه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای: یوه کوټه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: لومړی کوچني او بیا لوی احمد او ملالۍ.

(لومړی دې د هغوی کوچني لاسونه وښودل شي، چې احمد ورته په کتابچه کې داسې لیکل کوي):

ـ زه افغان یم.
افغانان ننګيالي او باتور خلک دي.
افغانانو هر یرغلګر ته ماتې ورکړې ده.

(همدا لیکل دې په ژبه هم وایي، همدې کې دواړه دې لوی وښودل شي):
(لږ په وېره):

ملالۍ
ـ ښه زه اوس ځم چې پلار مې رانه شي.

احمد
ـ او زم نور نه راځم.

ملالۍ
ـ ولې به نه راځې؟

احمد
ـ اوس لویه شوې
ما ته په کار نه ده چې نور راشم.

ملالۍ
ولې؟

(احمد لکه چې خوښه یې وي او هم ډېر شرمېږي):

احمد

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بس دی.
اوس لویه شوې.
یو هلک باید پردۍ جنۍ سره کېنني.
(په معصومیت):
ملالۍ
- ولې ته ما پردۍ ګڼې؟
(احمد څه ونه وایي، د دواړو سترګې د لږې شېبې لپاره له اوښکو ډکې شي).
احمد
ما اوس هم تېرى کړی، چې دلته راغلم.
ملالۍ
- ښه یوه خبره درته کوم.
احمد
د څه حبره؟
ملالۍ
- ته نوره چوکیداري مه کوه.
دا پیسې به زه درکوم.
(لږه موسکا):
احمد
- خیر یوسې،
نر له ښځې نه په پیسو اخیستو ډېر بد ښکاري.
ملاله
- ژوند خو د یو بل په مرستو کېږي.
احمد
- سهي ده، خو د بازار سپي دې نه دي لیدلي، چې څومره غټ يي، خو چې د هر

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا خوري، نو غيرت نه لري.

ملاله

ـ تا خبره ډېره جدي کړه.

احمد

ـ رښتيا هم په دې ځای کې راته نه وه په کار، خو زما مقصد عام و.

(احمدورته لږ بيا وګوري،خو له دې سره په چټکۍ له خونې ووځي).

يادونه: له دې وروسته دې د ملالۍ د پلار او مور په څېرو کې د لس کاله ډېرېدو حالت وښودل شي.

شپږمه صحنه:

ځای: د بازار يوه جاده.

وخت:

\ شپه.

لوبغاړي: احمد.

(لومړی دې څو ثانيې بازار وښودل شي او بيا احمد چې د دولسم ټولګي د الجبر کتاب يې لاس کې وي، په بل لاس کې يې يو لرګی وي، په بازار کې روان وي او د يو څو دوکانونو قلفونه په لاس چيک کړي. بيا د ګروپ رڼا ته کيني، يو ځل د دوکانونو بر سر ته وګوري او بيا خپل کتاب پرانيزي. يوه شېبه کتاب ته وګوري او بيا په داسې سوچ کې شي، لکه درس چې په يادو يادوي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوومه صحنه:
ځای: د احمد دوی زوړ کور.
وخت: د شپې ناوخته:
لوبغاړي: د احمد ناروغ پلار.
(د احمد پلار په داسې یو زاړه کټ کې پروت وي، لکه ماتېدو ته چې نږدې وي. لږه شېبه وروسته دوه درې ژور ژور ټوخي وکړي، په کټ کې کېني. یو ټوخی بل هم وکړي، شربت راواخلي، خو چې سر یې خلاص کړي او راوایې ړوي، نو شربت په کې خلاص وي. لږ خواشیني غوندې شي او چې کله غونج څملي، نو یو دوه ژور ټوخي وکړي).

اتمه صحنه:
ځای: یو درملتون.
وخت: سهار وختي.
لوبغاړي: احمد، حیدر چې لهیوه ډاکتر سره کارکوي او د درملتون والا.
(احمد یوه درملتون ته ودرېږي، خو چې وروړسېږي، هغه د ډاکټر سړی (حیدر) ولاړ وي):
حیدر
ـ هن! دا واخله!
(د درملتون والا ته یوه پیچکاري ورکړي):
حیدر
ـ نهه شوې. ډاکټر صیب ویلې، چې پیسې هم راکه.
(د درملتون والا ډېره لږه شېبه په خپل مخ کې یو خفیف افسوس څرګند کړي، دخل نه افغانۍ راوباسي، اتلس زره افغانۍ وشماري او ور یې کړي، سړی لاړ

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي):
(په افسوس):
درملتون والا
ـ د پرون راهیسې دا پیچکاري، نهه ځل په ما خرڅه شوه.
(حیراني):
احمد
ـ نهه ځله؟!
پیچکارۍ خو ته باید خرڅې کړې، هغه درباندې څنګه خرڅې کړې؟
درملتون والا
ـ دې خبرو پسې مه ګرځه، چې دا حال يې، دا وطن په خدای که جوړ شي.
(د احمد د سترګو حیراني):
احمد
ـ خو زه سم پوی نه شوم.
درملتون والا
ـ دلته هوښيار هغه دی چې پوی نه شي.
احمد
ـ که بده يې نه ګڼې، لږ مې پوه که.
(سنجیده):
درملتون والا
ـ د دې پیچکارۍ بیه دوه زره افغانۍ ده،
ډاکټر يې هر ناروغ ته لیکي.
خو بیا ورته د دې په ځای یوه بله ارزانه پیچکاري کېږ.
دا بېرته مازیګر راوړي، په ما يې په اتلس سوه افغانۍ خرڅوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یانې چې کمې وي، یوازې د دې پیچکارۍ د برکت نه ډاکټر صیب د ورځې اتلس یا شل زره افغانۍ ګټي.

اوس ته پخپله فکر وکه، چې دې وطن کې کمه داسې لوبه نه ده، چې نه کېږي؟!

(تر دغه ځایه دې د دواړو مختلف تاثرات واخیستل شي).

(په افسوس سره):

احمد

ـ دا خو لوی جنایت دی، ډېرلوی.

(احمد لږه شېبه غلی شي او بیا لږ په ورو ووایي):

احمد

ـ یو وینټولین شربت خو راکړئ!

(په پوښتونکي انداز):

(شربت راواخلي او ور یې کړي):

احمد

ـ څو پیسې شوې؟

درملتون والا

ـ پنځوس افغانۍ!

(احمد د سلو لوټ ورکړي او هغه چې بېرته پنځوس افغانۍ ورکړي، نو احمد ورته ووایي):

احمد

ـ مننه.

(او یو اندازه په خپګان ترې روان شي).

نهمه صحنه:

ځای: د کتابونو یو دوکان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: سهار.

لوبغاړي: احمد او د دوکان خاوند:

(لومړی دې دوکاندار وښودل شي، چې یو کتاب الماری کې ځای پر ځای کړي،بیا دې ځان لږ مصروف وښیي او بیا دې احمد ورشي):

احمد

ـ سلام علیکم.

دوکاندار

وعلیکم

احمد

ـ د کانکور د تیارۍ کتاب لرئ؟

دوکاندار

ـ هو شته.

(دوکاندار کتاب راواخلي، احمد ته یې ورکړي، هغه یې لږ وګوري او بیا ورته ووایي):

احمد

ـ بیه یې څو ده؟

دوکاندار

ـ دري سوه.

احمد

ـ په دوه سوه اتیا به ونه شي؟

دوکاندار

ـ همدا شل روپۍ په کې ما ته پاتې کېږي؟

(موسکا):

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد

ـ تاسې کتاب پلورونکي خو ډېرې روپۍ ګټئ.

خیر دې په دوه سوه اتیا یې راکه!

(دوکاندار په سترګو کې وخاندي):

دوکاندار

ـ د چا نه خوښېږي، چې ډېرې روپۍ ونه ګټي؟!

احمد

ـ که داسې شي، نو انصاف به ورک شي.

دوکاندار

ـ خو که انصاف وکې، بېګاه ته به له لوږې مړ شې!!

(د سترګو حیراني او لړه چوپتیا):

احمد

ـ عجیبه خبره دې وکړه ؟!

دوکاندار

ـ زلمیه د ژوندانه دا اوسنی سېستم داسې جوړ شوې، چې دلته هر یو د بل په مرۍ چاړه ږدي.

(د احمد د سترګوحیراني):

دوکاندار

ـ مقصد مې دا دی، چې پوښتنه نشته.

دلته یو انسان له بل انسان نه پوستکی وباسي،

لنډه دا چې لاس د بري کار دی.

احمد

ـ خو دا هم نه ده په کار چې ټول بې انصافه شو.

مقصد مې دا دی، چې ته دا کار مه کوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتابونو والا
ـ زلمیه! (چې اوسي، په خوی به د هغو سې).
زموږ په ټولنه کې اوس پاک انسان له لوږې مري.
(له ځانه سره لږ ورو):
احمد
ـ څه وویم؟!
(احمد چې له جېبه پیسې راوباسي، ټولې ورسره دوه سوه اویا افغانۍ وي، په څېره کې یې خپګان پیدا شي. په ملامته انداز وایي):
احمد
ـ زه خو درته په دې کې هم پاتې راغلم.
دوکاندار
ـ راکه،
لس شل روپۍ پروا نه لري.
(په موسکا):
احمد
ـ مننه، خوښ مې شوې.
(دوکاندار ته د خدای پامانۍ لاس ورکړي او له دې سره احمد له کتاب سره روان شي).

لسمه صحنه:
ځای: د احمد دوی کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: احمد او پلار یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(لومړی دې د احمد پلار وښودل شي، چې یوه شېبه په څه کار ځان مشغول کړي
او بیا احمد راشي):
احمد
ـ سلام علیکم پلاره!
(لږ د ناروغۍ په انداز):
پلار
ـ وعلیکم
راغلې؟
احمد
ـ هو، شربت میم درته راوړ.
پلار
ـ دا خو دې ښه وکړه. بېګاه شپه مې ډېره سخته وه.
(شربت ورته خلاص کړي، په سرپوښ کې يې ورکړي اوبيا احمد هغه اخيستل
شوی کتاب لږ ګوري):
پلار
ـ يو خو ته په کتاب ډېر مين يې!
احمد
ـ پلاره! کانکور ته لږې ورځې پاتې دي.
دا کتاب مې نوی واخيسته.
پلار
ـ د کتابونو نه تېر شه.
سم کار شروع که، کار!
د دې نه هېڅم نه جوړېږي.
(حيراني):

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد
ـ پلاره کتاب نه څنګه څه نه جوړېږي؟
دا دنیا خو په کتابونو ولاړه ده.
(د سنجیدګۍ یو حرکت):
پلار
ـ خبره دې سمه ده،
خو دلته کتاب، اوپوهه هېڅ ارزښت نه لري.
او بیا غریب خو که دلته افلاطون هم شي،
نصیب یې خوار دی.
احمد
ـ پلاره! په دنیا کې چې څه لوی خلک تېر شوي،
د بیوزلو زامن وو. که د غریب سړي زوی همت وکي
نو هغه هم لوړ ځی ته رسېدلی شي.
پلار
ـ درته ومې ویل، چې غریبانان دلته د وچو ډکو غوندې دي،
چې د شتمنو د کبابونو اور بلولو ته په کارېږي.
که زما منې سم کار شروع که، چې خدای م ورځ سمه کي.
(دوه ځله په وقفوي ډول ورته احمد په لړې مایوسۍ وګوري):
احمد
ـ پلاره! زه خو اوسم د شپې چوکیداري کوم.
اولنومره فارغ شوم.غواړم چې لوړې زده کړې وکم.
(وړوکی ټوخی او لږه موسکا):
پلار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ درته ومې ويل، چې هغه پخواني وختونه لاړل.
دلته اوس غريبانان تعليم نه شي کولی.
(په حيرانۍ):
احمد
ـ ځنګه يې نه شي کولی؟
چې زه امتحان کې کامياب نه شم، نو څوک به کامياب شي؟!
پلار
ـ ګوره بچيه! دلته د هر پوهنځي بيه معلومه ده.
هر يو په ډالرو خرڅېږي.
که غواړې، چې کامياب شې، نو يا به غټه واسطه لرې او يا به ډالر ورکې.
احمد
ـ دا خو ډېر ظلم دی.
(لږه موسکا):
پلار
ـ وايي، چې کامه ورانه شوه، خو...
احمد
(په لږ جدت او اوږده انداز):
ـ خو پلاره !
زه به چاتم دا اجازه ورنه کم چې زما حق وخوري.
(د احمد د سرو سترګو په کلوز صحنه ختمه شي).

يوولسمه صحنه:
ځای: يوه شنه پوله، چې ونې هم ولري.
وخت: ورځ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: احمد او سليم.

(سليم په لوچک انداز راروان وي او له ځانه سره د دې سندرې بيتونه دوه ځلهووايي):

سليم

سندره

ـ ته راغلې په ځوانۍ يې، زه خو هم نوی زلمی يم

ته که مسته لېونۍ يې، ګلې زه هم لېونی يم

(سليم چې نوموړې سندره په مستۍ وايي، نو نابېره يې سترګې په احمد ولګېږي، چې څادر يې غوړولی او ناست وي، درس وايي، هماغه کتاب او څه کاغذونه يې مخې ته هم پراته وي):

(په لږ ريشخند انداز):

سليم

ـ دا دی کنه د کانکور والا!

(احمد په سنجيده ګۍ وروګوري):

سليم

ـ پرېده هلکه دا درسونه دې،

هسې هم رانه والله که کامياب شې.

(سليم د احمد کتاب بند کړي):

احمد

ـ بې اجازې د چا په کارونو کې ګوتې مه وهه!

سليم

ـ اشناهسې ځان مه سترې کوه!

هسې بې ځايه لګيا يې!!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(حيراني):
احمد
ـ ولې؟
سليم
ـ زه به کامياب شم، خو ته رانه والله که پوهنځی وګورې!
احمد
ـ ته لکه چې ناروغ يې.
(د سليم د پوښتونکو سترګو کتل):
احمد
که ناروغ نه وی، داسې به دې نه ويل
په دوو مضامينو کې مشروط يې
او ځان کامياب ګڼې.
سليم
ـ اولنومره ګۍ ته دې مه خوشالېږه.
(احمد خپل کتاب ته وګوري):
سليم
ـ او رشتيا هغه انډيواله دې څنګه ده؟
(په حيرانۍ):
احمد
ـ کمه انډيواله؟
سليم
ـ استاذي مه کوه.
(د احمد د سترګو حيراني):
سليم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ملالۍ درته يادوم!

احمد

ـ ته نه پېږې، چې زه په دې پستو کارونو نه پېږم؟!.

تر اوسه خو هغه ما ته د خور غوندې ښکاري

(لږه بې غږه خندا):

سليم

ـ که دسې يې نو خوښه دې نه ده، چې اوښی دې شم؟

(د سترګو په سوروالي او جدت سره):

احمد

ـ پاڅېږه، چټک!

درته ويم پاڅېږه!

احمقه!

(سليم ورته داسې وګوري، لکه چې وېرېږي، کرار پاڅېږي):

احمد

ـ شا ته ونه ګورې!

(احمد هم پاڅېږي، سليم روان شي، خو چې لږ لاړشي):

سليم

ـ ګورو به!

احمد

ـ ته ودرېږه!

(خو احمد چې ځنګه ورروان شي، سليم ګامونه چټک کړي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

دولسمه صحنه:
ځای: د صرافۍ یو دوکان.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: حمید د سلیم ماما او نبي ګل صراف.
(لومړی دې یو لنډ شاټ بازار وښودل شي او بیا دې کمره پر صراف فوکس شي، چې په شد او مد سره ووایي):
نبي ګل
ـ درته ومې ویل، چې د هر پوهنځي بیه مالومه ده.
طب په لس زره ډالر،
انجینري، په اته زره،
د کابل حقوق په شپږ زره ډالر،
اوس ووایه چې د خوریې دپاره دې کوم پوهنځی خوښ دی؟
حمید
ـ څنګه لږ به راټیټ نه شې؟
نبي ګل
ـ دا فیکس رېټونه دي.
دې کې چې ډېرې ما ته پاتې شي، پنځه سوه.
نوره هلته د کانکور کومېټه ده، ټولې پیسې هغې ته ورکوم.
(لږ فکر):
حمید
ـ او دا د خارج د برسونو رېټونه څنګه دي؟
نبي ګل
ـ دغه اولنومره ګان چې ورته ځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید

ـ هو همدا یادوم.

نبي ګل

ـ ترکیې ته شپږ زره ډالر،

هندوستان ته څلور زره ډالر

او د دې نورو ځایونو رېټونه رانه اوس هېر دي.

حمید

ـ یاره دا خوم ډېر جیګ دي.

نبي ګل

ـ ولې دا تا ته اسانه ښکاري، چې د اولنومره ګانو په ځی دې یو څوک مشروطان ولېږي؟!

حمید

یاره خبره خو دې سهي ده.

ښه دسې به وکو، چې زما یو خوریې دی،

د سلیم په نامه، د هغه د انجینرۍ خبره به وکو.

نبي ګل

ـ سمه ده. خو د ازموینې د پارچې نومره به یې راوړې.

حمید

ـ خو دسې نه چې روپیم په سین لاهو شي؟!

نبي ګل

ـ اشنا! دلته هره خبره د ګرنټۍ ده.

څه ټوکې خو نه دي.

حمید

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سمه ده، وشوه، زه به سبا ډالر راوړم.
(له دې سره پاڅېږي).

دیارلسمه صحنه:
ځای: پوهنتون.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: احمد، سلیم او ګڼ شمېر نور هلکان.
(لومړی دې د پوهنتون یو شاټ واخیستل شي، بیا هلکان چې په درېو لاینونو کې ناست او درې کسه دریشي کړي استاذان په لاینونو کې ځي، راځي. احمد دې وښودل شي، چې سوالونه حلوي، خو سلیم همداسې ناست وي. لږه شېبه وروسته پرچې راټولېږي، خو احمد یې له ټولو مخکې پخپله ورکړي).

څوارلسمه صحنه:
ځای: یو لوکس دفتر، چې مخامخ مېز ولري او شا ته یې لویه چوکۍ وي. په کوټه کې نورې هم پنځه چوکۍ پرتې وي.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: د کانکور د کومېټې مشر او څلور نور غړي.
(پنځو واړو درېشۍ اغوستې وي. څلور ناست وي، چې مشر (قربان شاه) کوټې ته راشي، ټول ورته پاڅېږي. چې کېني، لږ وروسته ورته وایي):
قربان شاه
ـ ښه! کارونه څنګه روان دي؟
سپین ګل
ـ صیب! ما سره خو سږکال، ډېرش د طب او ینځه ویشت د انجینرۍ د پوهنځي هلکان دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قربان شاه

ـ څنګه خبره دې کړې ده؟.

سپين ګل

ـ هو صيب! ځينو خو لا له مخکې پيسې راکړي دي.

(له دې سره د ډالرو يو بنډل ورته مخکې کېږدي).

پشم ګل

ـ ما خو صيب! په اتيا کسو سوالونه خرڅ کړي دي.

نن مازيګر به صراف ټولې روپۍ راکي.

قربان شاه

ـ ګوره چې نرخ راټيټ نه کړې.

(مشر هغو نورو دوو ته):

قربان شاه

ـ او تاسې خدای ښنلي؟

درېيم غړی

ـ صيب! خړيم د برګي نه کم نه دی،

زموږ د دواړو توره به سبا وګورې.

قربان شاه

ـ ډېر ښه.

خو يو شی تاسې ته زه ويم، چې ګوره دا ټولې روپۍ زما نه دي.

په دې کې راسره ډېر عزتمن خلک شريک دي.

(ټول په شريکه):

غړي

ـ صيب! موږ خو ړانده نه يو، ټول بوهېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپین ګل

ـ اوس دې هم تاسو ته افرین وي، څومره مېلمانه لرئ؟!

قربان شاه

ـ رشتیا چې ډېر هوښیار یې.

تاسې باور وکړئ، چې د میاشتې دېرش زره ډالر مې د کور نه بس کېږي.

(غړي یو بل ته په اشارو د مشر خبره تایید کړي):

پشم ګل

ـ رئیس صیب!

خدای خپل نازولي نه بدرنګئ!

قربان شاه

ـ دا ټول ستاسې برکت دی.

چې خان یې په یاران یې.

(په شریکه):

ټول غړي

مننه، صیب مننه.

نوټ: په پورته صحنه کې دې هر غړی یوه اندازه په چاپلوسانه انداز خپله خبره کوي.

پنځلسمه صحنه:

ځای: د روغتون یوه خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: هماغه داکټر، حیدر چپړاسې یې او نرسه.

داکټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه نن درته څه شی واخلم.
(په مکېز):
اناهیته
ـ هېڅم نه، ته ما ته هر څه یې کنه.
(په مینه):
ډاکټر
ـ ته خو زما د ژوند واکداره یې
هله ووایه نن درته څه واخلم؟
اناهیته
ـ دومره په مینه راته مه وایه بیا خرابېږم.
ډاکټر
ـالله! دې خبرې خو دې زم ډېر خراب کړم.
ستا مېنې خو رانه کور هېر کړی دی.
اناهیته
ـ خیر دی کور دېم دربانديې حق لري.
ډاکټر
ـ د هغه شاعر دې کور اباد یې، ډېر ښه یې فرمایلي، چې:
ـ یه مینتوب کې سړیتوب نشته
په سړیتوب کې مینتوب نشته.
(او له دې سره چې څنګه یې سر په ورانه کېږدي، چپړاسي یې راننوځي. ډاکتر راپورته او چپړاسي هم د حیرانۍ یو اکټ وکړي):
حیدر
ـ ښښنه غواړم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مېټېنګ په وخت کې زه راننوتم.

داکټر

ـ راځه، راځه، تا نه خو به پرده بې غیرته سړی کړ!

(په چاپلوسۍ):

حیدر

ـ هن! صیب! دا دې اتلس زره روپۍ؟

(په مینه):

ډاکټر

ـ خیر یوسې.

څنګه ناروغان راغلي دي؟

حیدر

ـ یو سپین ږیری شته.

ډاکټر

ـ ورته ووایه چې مېټېنګ کې مصروف دی.

حیدر

ـ ښه صیب.

(حیدر لاړشي او ډاکټ بیا نرسې ته موسکی شي).

شپاړسمه صحنه:

ځای: د روغتون عاجله خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، پلار یې او چپړاسي (حیدر).

(د احمد پلار فریاد او ټوخي کوي، احمد یې پښې کېمنډي، چې دې کې چپړاسي کوټې ته راننوځي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد

ـ ورورہ! دا ډاکتر صیب چېرته دی؟

حیدر

ـ غلې کېنه. ډاکټر صیب چېرته دی؟

(حیراني):

احمد

ته لکه چې په خبره نه پېږې، که څنګه؟

حیدر

ـ هلکه سم ګرېږه، هغه تا غوندې اوزګار نه دی

مېټېنګ کې دی.

پوی شوې؟

احمد

ـ دا څنګه مېټېنګ دی؟

یو ساړ وشو، چې راغلی یم.

دلته کم مسوول نشته؟

د خدای دپاره دا څه حال دی؟

حیدر

صبر وکه.

احمد

ـ زه نور صبر کوی نه شم.

(احمد راپاڅېږي، چې ځي، چپړاسي یې مخې ته ودرېږي، خو احمد یې ټېل وهي او ولوېږي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوولسمه صحنه:

ځای: د ډاکټر خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، نرسه، ډاکټر، چپړاسي او د روغتون دوه نور پیاده ګان.

(احمد په بیړه د ډاکتر خونې ته ورشي، لوحه وګوري او له دې سره دروازه په زوره خلاصه کړي، سترګې یې په ډاکټر ولګېږي، چېې له نرسې سره مینه کوي، د احمد او ډاکټر دواړو تاثرات دې وښودل شي):

(په برابره غوسه):

احمد

ته نه شرمېږې.

پست انسانه!

(د ډاکټر سترګې لږې خړې شي، خو احمد بیا په جدت سره ووایي):

احمد

ـ بې وجدانه!

هلته خلک له دردونو مري او تا دا پست کارونه شروع کړي دي؟

ډاکتر

وباسئ، دا بې اصوله انسان.

ده ما ته سپکاوی وکه؟!

احمد

ـ ته خدای سپک پیدا کړی یې؟

(دې کې چپړاسي یانې حیدر او دوه تنه نور پیاده ګان راشي، احمد د شا له لوري ونیسي، په ټېلو ټېلو یې له روغتونه وباسي، خو احمد څو ځله هغوی ته ووایي):

احمد

ـ تاسې ټول د وژلو استئ، پرېمېدئ، ما ورته پرېدئ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

اتلسمه صحنه:
ځای: د ښار یوه برخه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: سلیم او د ملالۍ پلار.

(د ملالۍ پلار سره په لاسونو کې څه سودا وي، راروان وي، چې لږ وروسته یې سلیم ووینې. هغه ورته خپل موټر ودروي او په خوشالۍ ورته ووایه):

سلیم

ـ کاکا راځه موټر کې کېنه!

(هغه هم په خوشالۍ وروخېژي، کېنې او موټر له کمرې اوټ شي).

نولسمه صحنه:
ځای: د احمد دوی کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: احمد او پلار یې.

(لومړی دې د احمد د پلار کټ وښودل شي، چې مات وي. احمد د پلار لاس په خپله اوږه اچولی وي، چې وګوري کټ مات وي. پلار ته په ځمکه توشک وغوړوي. پلار یې څملي، دوه درې ټوځي وکړي، خو احمد یوه شېبه غمجن مات شوي کټ ته وګوري).

شلمه صحنه:
ځای: د ملالۍ کور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: ورځ.

لوبغاړي: د ملالۍ پلار، د ملالۍ مور او ملالۍ.

(لومړی دې د ملالۍ مور وښودل شي، چې د کور په کوم کار لګیا وي، همدې کې د ملالۍ پلار له سودا سره کور ته راننوځي. ښځه یې مخې ته ورشي):

(په لړې خواخوږۍ):

د ملالۍ مور

ـ راکه ما ته. ته خو به ډېر ستړی شوی یې؟

(سودا ترې واخلي):

د ملالۍ پلار

ـ نه.

(د ملالۍ پلار کېني):

سلیم د کوره پورې خپل موټر کې راورسولم.

(ښځه یې ورته وګوري):

د ملالۍ پلار

ـ څومره ښه ځواني خدای ورکړې ده؟

(د ملالۍ د خپل پلار خبرې خوښې نه شي).

د ملالۍ مور

ـ خدای دې ورسره ښه وکي.

دا دنیا خو په ځوانانو ودانه ده.

یویشتمه صحنه:

ځای: د احمد د چوکیدارۍ بازار.

وخت: شپه.

لوبغاړي: احمد او سلیمان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(احمد سره لرګی وي، په مات زړه د بازار تر پایه لاړ شي، دوکانونو ته وګوري او بیا یوه دوکان ته غمجنه ډډه ولګوي. سر چې په زنګنونو کېږدي، نو د پلار مات کټ یې په فلش بیک کې سترګو ته ودرېږي. سره یې په زنګنونو کې ایښې وي، چې په لږ لوړ غږ دا واوري او لږ ټوپ کړي):

سلېمان

ـ پاڅېږه!

افرین، ښه چوګیداري کې؟!

احمد

ـ هسې مې سر په زنګانه ایښی و.

سلېمان

ـ چوکېداري دسې نه کېږي، چې کله درسونه وی او کله وده یې!

احمد

ـ زه د خپل کار ضامن یم.

دا دومره کلونو کې د دې بازار نه چا غلا کړې ده؟

سلېمان

ـ منګی هره ورځ نه ماتېږي.

بس نور څه.

احمد

ـ ګوره ناروا مه کوه. ته زیاتی کې.

(په لږې غوسه):

سلېمان

ـ ویم، نورم نه یې په کار څه.

(احمد ورته لږ غمجن وګوري او روان شي. په بیګ ګراونډ کې غمجن میوزیک

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي).

دوه ویشتمه صحنه:
ځای: د ښار یو سرک.
وخت: سهار.
لوبغاړي: احمد، نرې ګل ژورنالیست، یو د کراچۍ والا او د کانکور د کمپټې مشر قربان شاه.

(لومړی دې د سهار یو اضافي شاټ واخیستل شي، بیا دې یو بېوزلی وښودل شي، چې له سرکه خپله کراچۍ اړوي، موټر دې وښودل شي، چې په بیړه راروان وي، چې کله د کراچۍ والا له سرکه تېر شي، نو همدې وخت کې یې د قربان شاه موټر ووهي، احمد یې له لرې ویني، د کراچۍ والا ولوېږي، له وښکي یې وینه راروانه شي. د موټر والا په بیړه له موټره راکښته شي، د کراچۍ والا له ځمکې راپورته کړي او یوه کلکه څپېړه یې ووهي او په غوسه ورته ووایي):
قربان شاه
ـ ته ړوند یې؟
سترګې نه لرې؟
(په وېره او عاجزۍ):
د کراچۍ والا
ـ صیب! زه خو د سرک نه تېر شوی وم، چې تا ووهلم
(احمد بیا دغه حالت ویني، خو چارواکی ورته په غوسه ووایي):
قربان شاه
ـ ویم، چې بله خبره ونه کې.
اوس به دې دا ساه په ګوتو وباسم.
(کراچۍ والا له وېرې غلی شي، خو همدې کې ژورنالیست ورشي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژورنالېست

ـ رشتیا وئ، کنه، پام ولې نه کی؟

(قربان شاه لږ موسکی او ژورنالېست، ته پټ د زر افغانیو نوټ په لاس کې کېږدي، خو احمد یې وګوري، قربان شاه چې کله موټر روان کړي، نو احمد راشي):

احمد

ـ ولې پسته؟

په ډالري معاش لکه چې نه مړېږې؟

ژورنالېست

ـ هلکه سم ګړېږه!

ته ما نه پېژنې؟ په یو سات کې به دې بندي کم!!

احمد

ـ ورکه هغه پیسې دې غریب ته ورکه؟

ژورنالېست

ـ کمې پیسې؟

احمد

ـ دا د خیانت پیسې.

ژورنالېست

ـ او که ور یې نه کم نو؟

(له دې سره یې احمد یوه کلکه څپېړه ووهي، هغه وغورځېږي، پیسې ترې واخلي، ژورنالېست چې پاڅېږي او څنګه لغته ورکوي، نو سره له بیګه وتښتي، احمد پیسې غریب ته ورکړي او چې څنګه یو درې ګامه روان شي، د ریاض زنګ ورته راشي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد

ـ سلام، رياضه جوړ یې؟

رياض

ـ خیر یوسې، ګوره خبره مې واوره؟

احمد

ـ وايه څه خبره ده؟

رياض

ـ ګوره همدا نن درته ډېر په تمه یم.

راشه، د کانکور د احواله بم خبر شو.

احمد

ـ یاره پلار مې ډېر ناروغ دی، څه وویم؟!

رياض

ـ راځه خدای به هېڅم نه کئ.

چې تلې، یو جوړ بازوګان بم درکم.

راځه زړه مې ډېر تنګ دی.

(د احمد سترګو ته لږه شېبه د کور مات کټ ودرېږي):

احمد

ـ بس همدا اوس درروان شوم.

دروېشتمه صحنه:

ځای: د نېټ یو کلب.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: د احمد لس کسه همصنفيان او یونس.

(کمپیوټر ته ټول هلکان ډېر په تلوسه کې ناست وي، لږه شېبه پرې یو کس کار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکړي، خو په خواشینۍ یو کس ووایي):
یونس
ـ دا دریېمه ورځ ده، چې نېټ کار نه کئ.
بل کس
ـ د ټولو ځایونو نتیجې اعلان شوي، خو دلته یې لکه چې د کسته سایټونه خراب کړي؟!
یاره خو ډېر ظالم خلک دي!!

څلرویشتمه صحنه:
ځای: د ګلالۍ کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: ګلالۍ او مور یې.
(ګلالۍ راشي او د مور د کټ پښو ته کېني. لومړی د خبرې کولو یو حرکت وکړي او بیا ووایي):
ګلالۍ
ـ مورې دا پلار د سلیم ډېر صفتونه کئ.
(مور یې وروګوري):
ګلالۍ
ـ مورې د اوس نه درته ویم، چې ګوره هغه ته مې ورنه کې!!
مور
ـ د علامو نه خو رشتیا دسې ښکاري، چې هلک یې خوښ دی.
ګلالۍ
ـ خو زما بدې شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور
ـ خو لورې! خور او لور څوک په کور کې نه ساتي.
ګلالۍ
ـ خو مورې د ځینو ورکړو نه په کور کېناستل ښه دي.
(په مانادارو سترګو او ورو انداز):
مور
ـ دا خو دې رشتیا وویل.

پنځه ویشتمه صحنه:
ځای: د احمد دوی کور.
وخت: شپه.
لوبغاړي: د احمد پلار.
(د احمد پلار له درده به ورو ډېر دردمن زګېروي کوي).

شپږویشتمه صحنه:
ځای: د چغه سرای بازار.
وخت: سهار.
لوبغاړي: احمد او ریاض.
(لومړی دې د سهار یو شاټ واچول شي او بیا دې د لسو ثانیو لپاره د چغه سرای د بازار چارتراش وښودل شي. د احمد نوی پکول په سر وي، په ډاټسن کې یې دوه جوړه د کټ بازوګان اچولي وي، نور خلک هم ناست وي، ډاټسن روان او ریاض ورته د خدای پامانۍ لاس وښوروي).

اوه ویشتمه صحنه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای: د ملالۍ کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: ملالۍ او مور یې.
(ملالۍ د کور په جارو لګیا وي، چې مور ته ووایي):
ملالۍ
ـ مورې که بده یې نه ګڼې، یوه خبره درته وکم؟
مور
ـ وکه، څه خبره ده؟
ملالۍ
ـ مورې! دا د احمد پلار سخت ناروغه دی.
دسې ښکاري، چې د پرون راسې یې کور کې څوک نشته.
زه ویم، که د خدای د رضا دپاره ورته څه یوسو،
ستا څنګه خوښه ده؟
مور
ـ دا خو دې ښه خبره وکړه، خو دسې نه چې پلار دې خپه شي.
ملالۍ
ـ د خیر په کار ولې څوک خپه کېږي.
مور
ـ سمه ده لورې، څه به ورته پاځه کم.
خو چې پلار دې خبر نه شي.
ملالۍ
ـ سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اته ويشتمه صحنه:

ځای: د کونړ سرک او يو پاټک.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، د جنايي امر (عبدالرحيم) او نور کسان.

(لومړی دې د لنډ وخت لپاره د کونړ يوه ښکلې منظره وښودل شي او بيا دې له لږ لرې نه يوه د چارتراشو لارۍ وښودل شي، چې يو کس د جنايي امر ته رشوت ورکړي او هغه يې په خوشالۍ پربېږدي، همدې کې د احمد دوی ډاټسن راورسېږي او د جنايي امر يې ودروي او چې کله بازوګان وګوري، نو په داسې انداز لکه چې يو خطرناک شي يې نيولی وي ووايي):

جنايي امر

ـ اوهو، دا دي کنه.

هلکه دا د چا دي؟

احمد

ـ زما دي .

امر

ـ راکته شه، چټک!

(هغه راکښته شي):

امر

ـ دا ولې وړې؟

احمد

ـ خلک لارۍ وړي، دا خو بازوګان دي.

امر

ـ د لاريو والا خو زور لري،

ته زور لرې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد

ـ د یو جوړ بازوګانو وړلو ته به د زور اړتیا نه يې.

امر

ـ روپۍ ورکې که نه؟

احمد

ـ د څه شي روپۍ؟

امر

ـ ته نه پېږې، چې د دې اجازه نشته؟

دا عامه شتمني ده!

احمد

ـ شتمني خو ټوله لوټ شوه، اوس خو په دې غرونو کې څه نه دي پاتې!

(امر په غوسه او غواړي چې ګوزار وکړي، خو احمد يې لاس کلک ونيسي):

احمد

ـ که ګوزار دې وکه ګوره خوښ به دې شم!

(امر نورو ته):

امر

ـ ونيسئ، دا د قانون دښمن.

دا ما ته لاپې کئ،

اوس بې خوښ شم.

(دوه کسه په چټکۍ احمد له لاسونو ونيسي، احمد يو ځل شا ته وګوري، خو موټر روان او بازوګان هم په ځمکه پاتې شي).

نهویشتمه صحنه:

ځای: د احمد دوی کور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: ورځ.
لوبغاړي: ملالۍ، مور یې او د احمد پلار.
(ملالۍ او مور یې په داسې حال کې چې په ډېش کې د خوراک څه ورسره وي، ورو د احمد دوی کور ته ورننوځي، خو لږ وروسته چې یې د احمد په پلار سترګې ولګېږي، نو هغه مړ شوی وي. دواړه یو بل ته وګوري او بیا په وېره له کوره ووځي).

دېرشمه صحنه:
ځای: د پولیسو ماموریت:
وخت: ورځ.
لوبغاړي: احمد، د حوزې امر او دوه نور پولیسان.
(د حوزې امر ځان لږ بوخت وښیي او بیا ووایي):
د حوزې امر
ـ ته په دې نه پوهېدې، چې قانون ته سپکاوی څومره لوی جرم دی؟
احمد
ـ دا پوښتنه له هغه چا نه په کار ده، چې دا کار یې کړی یي.
د حوزې امر
ـ چې بدمعاشي کې، نو اوس ورته ټینګ شه.
احمد
ـ دا خو تاسې سراسر ظلم کوئ.
ګوره امر صیب! کوږ بار تر منزله نه رسېږي.
(امر سترګې سرې کړي):
امر
ـ بوځئ، هلکه دا څارنوالۍ ته زر بوځئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پولیس یې دوسیه واخلي، احمد لږ وروګوري او د هغه دوکاندار هغه خبره یې په فلش بیک کې وریاده شي، چې دلته یو انسان د بل پوستکی وباسي، بیا یې پولیس روان کړي).

یودېرشمه صحنه:
ځای: د نېټ کلب.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: یونس او د احمد ګڼ همصنفیان.
(ټول کمپیوټر ته ګوري، چې د کانکور نتیجه وګوري.):
یونس
ـ هلکه دا څنګه چل دی؟
دا خو یوم په کې کامیاب نشته.
(لږه چوپتیا او بیا حیراني):
بل هلک
ـ هلکه سلیم کامیاب شوی دی؟
بل هلک
ـ څه شي ته ؟
هلک
ـ انجینرۍ ته، دا څنګه چل دی؟
یونس
ـ هغه خو دوو مضامینو کې مشروط و او احمد چې اولنومره و، بې نتیجې دی؟!
بل هلک
ـ دا خو ډېر لوی خیانت شوی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په افسوس):

یونس

ـ خیانت څه چې ملي خیانت شوی.

دا خو نه بښوونکی جرم دی.

(ټول خپه شي):

بل هلک

ـ د هغه احمد خو به د خپګانه زړه وچوي.

ډېره خواري یې کړې وه!

یونس

ـ دغو ملي خاینانو اخر د معصومو شاګردانو په ژوند هم لوبې شروع کړې؟!

د دې خیانت پوښتنه باید وشي،

رشتیا چې حق ورکول کېږي نه، اخیستل کېږي.

دوه دېرشمه صحنه:

ځای: ښارنوالي.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، یو پولیس، ښارنوال او د ښارنوال یو چاپلوس کارکوونکی.

(لومړی دې د ښارنوالۍ د دفتر لوحه وښودل شي، وروسته په داسې حال کې چې د احمد لاسونو کې ولچک وي، د پولیس سره وښودل شي، چې راوستل شي. چاپلوس پر چوکۍ ناست وي، د خوشالۍ لږه موسکا وکړي. پولیس یې چاپلوس ته وسپاري):

پولیس

ـ ښارنوال صیب شته؟

چاپلوس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هو، شته، هر کله راشئ.

(ځارنوال دې وښودل شي، چې په کار مصروف وي، احمد یوې اوږدې چوکۍ باندې کېني):

پولیس

ـ دا مجرم مې تا ته وسپاره، زه راځم.

(پولیس چاپلوس ته دوسیه ورکړي).

چاپلوس

ـ ېږغمه شه، ځه ته تلی شې!

(پولیس له کمرې اوت شي، چاپلوس دوسیه ځارنوال ته په مېز کېږدي. د احمد د تاثر یو شاټ دې واخیستل شي.، چاپلوس بېرته راشي)

چاپلوس

ـ ځوانه ګوره چې زړه کته پورته نه کې.

ما ته دعا کوه، همدا نن به دې خلاص کم.

احمد

ـ خدای دې خیر درکي.

پلار مې ډېر ناروغ دی.

چاپلوس

ـ درته ومې ویل، چې ری ونه وهی.

ورور دې دلته د بمونو والا خلاص کړي،

ستا خو لا وړه خبره ده.

احمد

ـ د بمونو والا دې څنګه پرېښي؟

(په لړه چینګه خوله):

(c) ketabton.com: The Digital Library

چاپلوس

ـ ولې ته نه پېږې، چې دلته پیسې د هر څه نه زورورې دي؟!.

(حیرانتیا):

احمد

ـ پیسې څنګه زورورې دي؟

چاپلوس

ـ دا خبرې پرېده، دا راته ووایه چې دېرش زره افغانۍ درسره شته؟

احمد

ـ په افغانیو څه کی؟

چاپلوس

ـ زلمیه ډېر ساده راته ښکارې؟!

حیران یم چې ولې نه پېږې؟!

احمد

ـ زه والله که په دې خبره پې شوی یم.

چاپلوس

ـ روکیه! دې حکومت کې چې په یو دفتر کې هسې ساه هم اخلې، نو پیسې به ورکی.

تا سره اوس څومره روپۍ دي؟

احمد

ـ یاره ما سره خو هېڅ هم نشته.

(لږ په استاذۍ):

چاپلوس

ـ د بل چا نه یې راواخله.

قرض یې که، زه به وخت درته د څارنوال صیب نه واخلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد

ـ ورورہ! ما نه کم جرم کړی او نه را سره پیسې شته.

چاپلوس

ـ ګوره همدا اوسم سري وخت دی، بیا به ارمان کی.

احمد

ـ درته ومې ویل چې ما سره نه روپۍ شته او نه به یوه روپۍ ورکم.

ما د چا پلار وژلی دی، چې چا ته روپۍ ورکم؟!

چاپلوس

ـ ښه همدا خبره ده؟

احمد

ـ خود همدا خبره ده.

(دې کې څارنوال غږ کړي):

څارنوال

ـ دادو دلته راشه.

(دادو یانې چاپلوس ورشي):

څارنوال

ـ سړی څو روپۍ ورکئ؟

چاپلوس

ـ صیب! لکه چې یوه روپۍ تې هم بود نه شي، سړی دلایل وئ.

(تریو تندي او جدت باندې څارنوال ووایي):

څارنوال

ـ راویې غواړه.

(هغه یې په اشاره کوټې ته دننه کړي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

څارنوال

ـ هلکه قانون ته دې ولې په سپکه کتلي دي؟

ته پېږې چې څومره لوی جرم دې کړی؟!

احمد

ـ صیب! تاسې به بل څوک لیدلی یې. زه خو لا تر اوسه جرم نه پېژنم.

(د سترګو په کتلو او بیا په یوه اندازه غوسه):

څارنوال

ـ یو پولیس باندې ګواښ کول تا ته جرم نه ښکاري؟

د وطن د خدمتګارانو سره څوک دسې کئ؟

احمد

ـ د وطن خدمتګاران غله نه یې.

هغۍ خو چور ته ناست دي.

څارنوال

ـ په دې خبره تا خپل جرم نور هم درووند که.

احمد

ـ څارنوال صیب! زه له هېڅ ډول سزا نه یرېږم.

خو دا زور راکئ، چې ما هېڅ ګناه نه ده کړې.

یو جوړ د کټ بازوګان مې کورته وړل،

خلک په رڼا ورځ چارتراش وړي، هغوی ته دې کله هم مجرمین ونه ویل؟!

څارنوال

ـ نور بس که.

نوره دې خبره په قضا کې خلاصوه.

هلکه دا بوځئ!

(پولیس له څارنوال نه دوسیه واخلي احمد روان کړي، خو احمد یو ځل په ځپګان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تګ په وخت کې څارنوال ته مخ ورواړوي):

درې دېرشمه صحنه:

ځای: د سین غاړه:

وخت: ورځ.

لوبغاړي: یونس او د هغه اته کسه همصنفیان.

(یونس لږ خپه ناست وي، یو کاڼی سین ته ورو ګوزار کړي او بیا نورو ته مخ ورواړوي):

یونس

ـ رشتیا چې له عادل کافر سره ژوند کېدای شي، خو د ظالم مسلمان سره نه.

(نور لږ په فکر وروګوري):

یونس

ـ سهي خبره خو دا ده، چې نور دې ملک کې ظلم اسمان ته رسېدلی دی.

بل کس

ـ یاره سمه خبره دې وکړه. ته هغه احمد ته وګوره.

څومره زیاتی ورسره وشو.

یونس

ـ اوس لا بې ګناه او بې خطا بندي هم دی.

خو دا ټوله زموږ ګناه ده.

(په حیرانی):

بل کس

ـ زموږ ګناه څنګه ده؟

یونس

ـ ګناه مو ځکه ده، چې کله په چا ظلم کېږي، نو موږ یې سیل کوو،

(c) ketabton.com: The Digital Library

حال دا چې دا سهي کار نه دی.
د هر هېواد سرنوشت د هغوی ځوانان ټاکي، خو موږ غلي ناست یو.
بل کس
ـ یاره چې داسې یې موږ خو باید ځان ته ځوانان ونه وایو.
یونس
ـ زه خو ویم، چې نوره څه چاره په کار ده.
خو لومړی باید احمد له دې ظلم نه خلاص کو.
څنګه تاسې یې منئ؟
(ټول په یوه غږ):
موږ تر مرګه در سره یو!!
څلوردېر شمه صحنه:
ځای: د قاضي دفتر.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: احمد، پولیس، قاضي او د قاضي یو نوکر.
(د قاضي نوکر په مهربانۍ سره احمد ته ووایي):
نوکر
ـ ځوانه زه چې څه درته ویمه، په هغې کې دې خیر دی.
دا هغه ځی دی، چې ستا د دوسیې فیصله په کې کېږي.
ښه به دا یې چې زما خبره ومنې!
(احمد وروګوري):
نوکر
ـ که ته همدا اوسم (اوس هم)، قاضي صیب ته یو څه په لاس کې کېدې، نو جاله لا دې غاړې ده.
احمد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ کاکا! زه پېږم، چې ته راته دا خبره د همدردۍ نه کې.
خو دا قاضي صیب! د خدای نه نه یرېږي، چې بې ګناه بې خطا زما نه رشوت اخلي؟!
نوکر
ـ زلمیه! که د دوی خدای په یاد وی، نو د غریبانانو به داحال نه و، ته ورشه، زندانونو کې وګوره چې څوک په کې بندیان دي. مړې یوه کړی یې او بندي په کې یو بې ګناه غریب شي.
احمد
ـ کاکا! د دې نه مالومېږي، چې قاضي صیب وجدان نه لري، شرم نه لري.
خو کاکا زه یوه روپۍ نه لرم.
بس دی، چې دومره ظلم راسره وشو.
(لږ ورو):
نوکر
ـ نوره دې خوښه. ما خو غوښتل، چې د لېوه د خولې نه دې خلاص کم.
(همدې کې د قاضي د دفتر نه یو سړی ووځي او احمد ورشي):
احمد
ـ سلام علیکم.
(قاضي سلام وانخلي، یوازې په کبر سترګو کې وروګوري):
قاضي
ـ همدا ته احمد یې؟
احمد
ـ هو، همدا زه احمد یم.
قاضي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ستا له دوسیې نه معلومېږي، چې تا اساسي قانون ته په سپکه کتلي دي.
او د دې جزا پوهېږې، چې څه ده؟
احمد
قاضي صیب! قانون ته هغه څوک په سپکه ګوري، چې د خلکو حقوق او ملي شتمني خپل حق ګڼي.
او ما کوم داسې کار نه دی کړی.
قاضي
ـ زه دې خبرو ته وخت نه لرم. زه یوازې جزا درته ټاکلی شم.
احمد
ـ د قاضي دا وظیفه ده، چې حق له باطل نه بېل کړي.
جزا خو ډېر واړه خلک هم ورکولی شي.
(په غوسه):
قاضي
چپ! چې بله خبره ونه کې.
بې تهذیبه!
ته نه پېږې چې د عدالت مخې ته ولاړ یې؟!
احمد
ـ خو قاضي صیب ستا عدالت را ته په دواړو سترګو ړوند ښکاري، لومړی د دې علاج په کار دی.
(په غوسه):
قاضي
ـ دا دی اوس به درته زه علاج وښیم.
(قاضي د احمد په دوسیه کې په سره لیک ولیکي، چې احمد په شپږ کاله حبس محکوم شو. لاسلیک یې هم کړي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاضي

ـ اوس به پوره شپږ کاله عدالت وګورې،

(په جدت):

قاضي

ـ بوېې ځئ.

(پولیس احمد روان کړي).

نوټ: د قاضي په دفتر کې باید د احمد په لاسونو کې ولچک نه وي.

پنځه دېرشمه صحنه:

ځای: یو باغ یا چاردېوالي.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: یونس او نور ملګري یې.

یونس

ـ ورونو! نن پولیس احمد زندان ته وړي.

همدا نن چې ورسره توره ونه کو، نو بل وخت یې نه شو کولای.

بل هلک

ـ سمه خبره دې وکړه، همدا نن یې باید خلاص کو.

بل هلک

ـ د دې ظلم مخه باید زر تر زره ونیسو.

خو څنګه به کوو؟

یونس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ما پلان جوړ کړی دی، خو دا هر څه به په ډېره چالاکۍ کوو.
ګوره چې وارخطا نه شئ!
ټول په یوه غږ
ـ سمه ده.

شپږ دېرشمه صحنه:
ځای: د ملالۍ کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: د ملالۍ پلار او سلیم.
(سلیم په لوکسو جامو کې په داسې حال کې چې له یوه لوکس موټر نه راکښته شي او د موټر له ډالې د تازه مېوې دوه لویې خلتې راباسي، د ملالۍ پلار یې ویني. دواړه سترې مه شي وکړي):
د ملالۍ پلار
ـ دې ته څه اړتیا وه؟
هسې دې ځان په تکلیف کړی دی.
سلیم
ـ هېڅ خبره نه ده. مشران په کشرانو ډېر حق لري.
د ملالۍ پلار
ـ په کار خو دا وه، چې زه دې مبارکۍ ته درغلی وی،
خیر اوس دې مبارک وي. انجینرۍ ته کامیاب شوی یې؟.
سلیم
ـ هو ستاسې د دعاګانو برکت دی.
د ملالۍ پلار
ـ یوازې دعاګانې وې، که خواري دې هم کړې وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سليم

ـ کاکا لمر په دووګوتو نه پټېږي.

د ملالۍ پلار

(موسکا):

ـ دا خو ده.

اوه دېرشمه صحنه:

ځای: يو داسې سرک چې شاوخوا يې ونې وي.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، دوه پوليسان، يونس او ملګري يې.

(لومړی دې د پوليسو موټر له لرې وښودل شي، چې راروان وي. احمد يې په باډۍ کې کېنولی وي او دوه پوليس يې شا وخوا ناست وي. بيا دې يونس دوی وښودل شي، چې مخونه يې پټ کړي او دوه يا درې تومانچې ورسره وي، په داسې حال کې دې وښودل شي، چې د بوټو له پاڼو موټر ته ګوري او کله چې موټر راورسېږي، نو يونس د موټر مخې ته يو چټک ټوپ کړي، تومانچه ورته ونيسي، موټر ودروي او نور ملګري يې په پوره چټکۍ باډۍ ته وخېژي، يو يو بوکس پوليس ووهي، کلاشينکوف ترې واخلي، احمد له موټره کښته او ونو ته په بيړه لاړ شي).

اته دېرشمه صحنه:

ځای: د ملالۍ کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: ملالۍ او مور يې.

(د ملالۍ سترګې له اوښکو ډنډ وي. مور يې يو ځل په خپګان وروګوري، په دويم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځل کتو سره یې مور ورته په مهربانۍ ووایي):

د ملالۍ مور

- بې اجله ځان وژنې.

په زوره دې ځان ته زندۍ اچولې ده.

لورې! د قسمت لیکلي څوک نه شي بدلولی.

(ملالۍ اوښکې وچې کړي):

ملالۍ

- وئ (وایي) چې نصیب کته کړی خر دی.

مورې دسې نه ده، ځینې قسمتونه خو د انسان خپل لاس کې یې.

(اسوېلی):

د ملالۍ مور

- لوري څه وویم، پلار دې وئ، چې هلک د انجینرۍ پوهنځي ته کامیاب شوی دی.

ملالۍ

- که د ستورو او اسمان پوهنځي ته هم په خیانت کامیاب شي،

زه د دسې خلکو کوژدنې ته تیاره نیم.

زه د دسې غدارانو نه کرکه کوم.

د ملالۍ مور

- لورې پلار دې پې ډېر کلک ولاړ دی، هغه وئ چې سلیم شتمن هم دی او راتلونکې یې هم ښه ده.

ملالۍ

(جدت):

- دا زما اخرنی ځل دی.

درته ومې ویل، چې زما نر خوښېږي، نه هغه څوک چې یو څوک ګیدړ یې خو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوستکی یې د زمري اغوستی یې.
بس په اخري ځل مې درته وویل.
نهه دېرشمه صحنه:
ځای: د احمد کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: احمد.
(احمد د پلار تازه قبر ته ورشي او بیا یې په فلش بیک کې د پلار هغه خبره سترگو ته ودرېږي (غریبانان دلته د وچو ډکو غوندې دي) له دې سره احمد لږه شېبه کېني او یوه اوښکه یې له سترگو تویه شي، بیک گراونډ کې غمجنه موسیقي وي).

څلوېښتمه صحنه:
ځای: یوه لوکسه خونه.
وخت: مازیگر.
لوبغاړي: د کانکور د ازموینې د کومېټې مشر، ورسره غړي یې یانې پشم گل او ژورنالېست
(لومړی مشر په گیلاس کې پروت جوس وڅښي او بیا دې نورو ته مخ ورواړوي):
د کانکور د کومېټې مشر
(قربان شاه):
ـ ښه ویوئ کنه! څه کیسې دي؟
(پشم گل د واسکټ له جېبه د ډالرو یو بنډل راوباسي):
پشم گل
ـ صیب! ما خو چې کوم سوالونه په خلکو خرڅ کړي وو، نو روپۍ یې دا دي!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(مشر ته روپۍ ورکړي، هغه يې چې واخلي، نو موسکی شي):
قربان شاه
ـ رشتيا چې دا هېواد تا غوندې فعالو خلکو ته اړتيا لري.
(په لږې چاپلوسۍ):
پشم ګل
ـ صيب مننه.
مشر
ـ څنګه تا تې خپله برخه اخيستې ده؟
پشم ګل
ـ هو صيب! هغه کار شوی دی.
(بيا دې نورو ته مشر ووايي):
قربان شاه
ـ تاسې خو حساب صفا کړی دی، که څنګه؟
(ټول په يوه غږ):
پاتې درې کسان
ـ موږ خو هر څه صيب بېګاه درکړل.
قربان شاه
ـ ډېر ښه. اوس به له ژورنالېست صيب نه پوښتنه وکو.
ـ نرې ګله څنګه خلک خو څه نه وئ، د ازموينې له نتيجې راضي دي که نه؟
ژورنالېست
ـ صيب! خلک دومره په خپلو خولو کې ډوب دي، چې خبره نه شي کولای.
چې يو څوک ځان ته حيران يې نو منګ ته به څنګه اوزګار شي؟!
قربان شاه
ـ ډېر ښه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژورنالېست

ـ او بیا زه د څه دپاره یم؟

که چغې وهي، نو وهي دې کنه.

خپله ژړا به پخپله اوري، ویم والله که رانه دویم کسم خبر شي.

قربان شاه

ـ یاره د کار سړی یې. راشه چې لږ خو دې ونازوم.

(ژورنالېست په چاپلوسۍ ورباخښېږي، مشر ورته دوه زره ډالر وشماري):

قربان شاه

ـ هې! واخله، دا دوه زره ډالر ستا انعام شو.

ژورنالېست

ـ صیب! خدای دې د ولس خدمت ته تل ژوندی لره!

(قربان شاه وړه موسکا وکړي):

پشم ګل

ـ صیب! ژورنالېست صیب! سبا شپې ته ستاسې په ویاړ د موسیقۍ یو پروګرام جوړ کړی دی.

له تاسې نه هیله کوي چې برخه په کې واخلئ.

مشر

ـ و الله بده خو نه ده. د خیر په کار کې سستي نه ده په کار.

(لږ سکوت):

ـ هې، خو یوه خبره ده، چې قاضي او څارنوال صیب هم درسره راولې.

ژورنالېست

ـ صیب! زما د زړه خبره دې وکړه، خو قاضي صیب به راشي که نه؟

مشر

(c) ketabton.com: The Digital Library

عجیب سړی یې قاضي صیب به څنګه نه راځي؟
هغه خو خرابات او مناجات دی .
ژورنالیست
او که ستاسې اجازه یې،
امر صاحب جنابي به هم راوغواړم.
مشر
ـ په توده کې سړه نه ده په کار.
باالکل یې راوغواړه.
ښه نور نو ځئ.
(په یوه اندازه چاپلوسي ټول ووځي).

یوڅلوېښتمه صحنه:
ځای: یوه اوږده خونه، چې سرتا سري لوی مېز او چوکۍ ګانې ورته پرتې وي.
وخت: شپه.
لوبغاړي: احمد، یونس او لس کسه نور ځوانان ټولګیوال یې.
(احمد په داسې حال کې چې یوه تور رنګه داسې درېشي یې اغوستې وي، چې له جیمي ټوټې نه جوړه شوې وي. کورتۍ ونه لري، خو کمیس یې د عسکري کمیس غوندې جوړ وي، چې د ولو دپاسه یې لکه د پخوانۍ رتبو د ځای ټوټې وي. مخامخ دوه بند جېبونه ولري او څاقداره بوټان یې په پښو وي. برېتونه یې نري کونډه دار وي، پاک ښکاري او وېښته یې پورته اړولي وي. یانې په پوره توګه یو تکړه او بدل اخیستونکی ځوان ښکاري، ملګري یې هم داسې ښکاري، لکه د یوه جنګي ګروپ غړي چې وي):
احمد
ـ ګرانو ملګرو السلام علیکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لومړی تاسې نه مننه کوم، چې زما مرسته مو وکړه او زه مو د فاسدانو له منګولو خلاص کړم.
رښتیا خبره خو دا ده، چې نور زموږ په هېواد کې ظلم، خیانت او رشوت اخري حد ته رسېدلی دی.
یونس
ـ خو اوس یې یوه داسې چاره په کار ده، چې ډېره اغېزمنه او لنډه وي.
که څنګه ملګرو؟
ټول په یوه غږ
ټول
ـ سمه خبره دې وکړه.
احمد
د هېواد د دې پنځه فیصده خلکو د ظلم، خیانت او وحشت له امله پاتې خلک د هغوی عذاب ګالي.
دا هغه خلک دي، چې نه قانون پېژني او نه انسانیت.
تر هغه چې د دغو مفسدینو چاره ونه شي، نو مظلوم به ورځ تر بلې بدترېږي.
دلته شتمني او واک داسې خلکو نیولی چې نه رحم لري او نه د هېواد ملي ګټو ته ژمن دي.
وایي چې کږې خولې په سوک سمېږي.
تر څو چې د هېواد او خلکو دښمنان د خپلو اعمالو په سزا ونه رسوو، بې له دې موږ بله لار نه لرو. دا کار هغه ځوانان کولای شي، چې خپل هېواد او خلکو سره مینه ولري او په رښتیا هم ځوان وي.
ټول په شریکه:
ـ ډېره سمه خبره دې وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مورِ تر مرګه درسره یو.
احمد
د دې کار لپاره ما یوه قسمپاڼه لیکلې ده. تاسې ټول په شریکه راسره د ا وواياست.
(ټول متوجه شي):
احمد
ـ د لوی خدای په نامه قسم کوم چې
د هېواد او خلکو دښمنان، رشوت خواره، ملي خاینان،
جنایتکاران او ګوډاګیان به د خپلو اعمالو په سزا رسوم.
همدا رنګه قسم کوم، چې د ځان لپاره به هېڅ ډول ګټه په پام کې نه نیسم.
د خپلې وینې تر اخري څاڅکی پورې به د مظلومو افغانانو نه دفاع کوم.
که مې د ځان لپاره څه وغوښتل، نو د سختې سزا وړ به یم.
(احمد پورته جملې یوه یوه وايي او ملګري یې په یوه غږ تکراروي)
احمد
ـ مننه. ډېر زر به په دې کار پیل وکړو.
ټول
ـ سمه ده.

دوه څلوېښتمه صحنه:
ځای: د یوه لوکس کور چمن.
وخت: شپه.
لوبغاړي: هنرمندان، د کانکور د کومېټې مشر او ملګري یې، ژورنالېست، قاضي، څارنوال، جنايي امر ، احمد، یونس او نور ملګري یې.
(هنرمندان د موسیقۍ الات سر کوي، چې د کومېټې مشر قاضي ته چې سپین

(c) ketabton.com: The Digital Library

پټکی یې تړلی وي، ووايي):
قربان شاه
ـ قاضي صيب! که خوښه دې وي شروع به وکو.
قاضي
ـ ډېره ښه ده بسم الله کئ!
(همدې وخت کې دې احمد وښودل شي، چې د کور په دېوال په احتياط را اوړي او لاندې دوه کسه پيره کوي، له دې وروسته ژورنالېست د هنرمندانو ځای ته ورشي او په چاپلوسانه انداز ووايي):
ژورنالېست
ـ زه په دې وياړم چې د کانکور پروسه په پوره برياليتوب او عدالت سره د رئيس صيب په زيار پای ته ورسېده،
(رئيس موسکی شي):
ژورنالېست
نو له استاذ نه هيله کوم، چې لومړی يوه مسته نغمه شروع کي، تر څو د خپلو احساساتو تنده د رئيس صيب په وياړستاسې په مخ کې ما ته کم. زړه خو مې ډېر غواړي، چې خپله خوشالي تاسې ته په نڅا کې وړاندې کم، خو څه وکم، د ډېرو ګرځېدو د لاسه مې ښپې خوږېږي.
پشم ګل
ـ ولې منګ درته سړي نه ښکارو؟!
(رئيس د تائيد سر وښوروي او هنرمندان د نڅا يوه نغمه پيل او پشم ګل ډېره مسلکي نڅا پيل وکړي، خو همدې کې احمد راکښته او هغه دوه پيره داران يويو بوکس ووهي او يونس ترې کلاشينکوفونه واخلي. ژورنالېست ناڅي، چې د کومېټې دوه کسه غړي سپين ګل هم راشي او نڅا پيل کړي او ژورنالېست ورته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ناسته چکچکې کوي، یوه دقیقه ډېره په زړه پورې نڅا روانه وي، قاضي صیب او د کومېټې مشر ورته لاسونه پړکوي، چې همدې کې احمد او ملګري یې په یوه منډه د سیل ځای ته راشي. د احمد لاس کې کلاشینکوف وي، چې په کلک غږ ووایي):

احمد

ـ له ځایه ونه ښورئ، ټول لاسونه پورته کئ!

(سیل بند او ټول ډېر ووېرېږي):

احمد

ـ که چا حرکت وکه، چاڼ چاڼ به یې کم.

(ټول ودرېږي، لاسونه پورته کړي، یونس او نور ورشي، د ټولو لاسونه د شا له لوري وتړي):

احمد

ـ شا ته ونه ګورئ! چټک!

یونس

ـ مخکې شئ!

(یونس ژورنالېست ته د شا له لوري یوه دیکه ورکړي او هنرمندان خپل سامانونه غونډوي).

دري څلوېښتمه صحنه:

ځای: د رهنما یو دفتر غوندې.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، دوه ملګري یې، نورمحمد صراف او د رهنما والا.

(لومړی دې د سهار یو اضافي شاټ وښودل شي، بیا د رهنما والا د ډالرو یو بنډل وشماري، خو تر دې وروسته ووایي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

رهنما والا

ـ په دې کې خو پنځه زره ډالر کم دي.

نور محمد

ـ بس نورې اوس نشته، اوس همدا واخله.

رهنما والا

ـ دا کور مې اوسم تا ته لس زره ډالر ارزانه درکه..

ته پېږې چې د دوه لکو ډالرو کور دی.

نورمحمد

ـ یاره اوس همدا واخله، کال ته به دې دا کمی پوره کم.

(په داسې حال کې چې د احمد مخ پټ وي، د تومانچې میل یې د شا له لوري غوږ ته ونیسي):

احمد

ـ زه به یې درته همدا اوس پوره کم.

(نورمحمد په وېره مخ ورواړوي، ورو ورو پاڅېږي، رهنما والا هم ووېرېږي):

احمد

ـ چې شا ته ونه ګورې.

روان شه.

چټک.

(او له دې سره صراف روان کړي).

څلورڅلوېښتمه صحنه:

ځای: د ملالۍ کور. (کوټه).

وخت: ورځ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: د ملالۍ پلار، د ملالۍ مور، سليم، د سليم پلار او ور سره درې د پاخه عمر خلک.

(سليم په پاکو جامو کې خوشاله ښکاري، د ملالۍ پلار د چايو د پتنوس سره راشي، په پيالو کې چاى اچوي، چېسليم يې لاس ونيسي):

د سليم پلار

(مدير حسن):

ـ تاسې تکليف مه کوئ، سليم به يې واچوي.

(سليم د چايو په اچولو پيل وکړي).

پنځه ځلوېښتمه صحنه:

ځاى: د ډاکټر خونه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: اناهيته او يما ډاکتر.

(اناهيته کوټه کې په چوکۍ ناسته وي، چې ډاکټر راشي):

(د مينې په انداز):

ډاکټر

ـ ګرانې تر څو به د هجر په لمبو سوځم؟!

راځه نن خو مې د مينې دا تنده خړوب که!

(اناهيته د سترګو لاندې وروګوري):

ډاکټر

ـ نور صبر کولی نه شم.

که نن راسره لاړه نه شوې، نو زما او ستا د مينې ډرامه به همدلته اور واخلي.

اوس ووايه ځې که نه؟

اناهيته

ـ سهي ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په خوشالۍ):

ډاکټر

ـ اول به زه لاړ شم، موټر کې به ناست یم، ته دسې ورو ورو راووځه!

اناهیته

ـ سمه ده.

(هغه چې کله ووځي، نو د اناهیتې له سترګو د مجبورۍ اوښکه تویه شي).

شپږڅلوېښتمه صحنه:

ځای: د روغتون نه بهر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، یونس او ډاکټر.

(ډاکټر چې کله خپل موټر کې کېني، نو احمد او یونس دې وښودل شي، چې ډاکټر ویني، هغه موټر کې کېني، لږه شېبه وروسته خپل ساعت ته وګوري، بیا سر په اشترېنګ کېږدي، بیا چې کله ساعت ته وګوري، نو همدې کې احمد او یونس د موټر د شا له دروازې نه موټر کې کېني او تومانچه د ډاکټر سره ته ونیسي):

احمد

ـ مخکې ځه.

که شا ته دې وکتل، دا کوپړۍ به دې باد باد کم.

(ډاکټر په وېره روان شي).

اوه څلوېښتمه صحنه:

ځای: یو داسې کور چې د برنډې ډېرې پایې ولري او یا هم داسې یوه ډېره چې کتار ونې په کې وي.

وخت: ورځ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: احمد، يونس، د دوی ملګري، قاضي، د کانکور د کومېټې مشر، سپين ګل او پشم ګل ، جنايي امر، څارنوال، صراف، ژورنالېست، ډاکټر او يو څو کسه نور چې د دې خلکو ننداري ته راغلي وي.

(لومړی دې يوه لويه لوحه وښودل شي، چې پرې ليکل شوې وي: د هېواد د خاينانو نندارتون. يو څه خلک هم لوحې ته په حيرانۍ ګوري، احمدهماغه درېشي اغوستې وي، يو تور نوی پکول يې پرسر او تومانچه يې لاس کې وي، نور ملګري يې هم وسله وال وي. هر يو مجرم د ونې يا پايې پورې تړل شوی وي. احمد لومړی د کانکور د کومېټې مشر ته ورشي):

احمد

ـ ولې خاينه!

دومره لوی خيانت دې ولې وکه؟

ووايه ولې؟

(له ګرېوانه يې ونيسي يو دوه ټکه ورکړي):

احمد

ـ په رښتيا چې ته ملي خاين يې.

بلډېنګونه، غلاوې او نور خيانتونه خو مو دربښلي وو،

خو د معصومو شاګردانو سره خيانت د بښلو نه دی.

ووايه څنګه سزا درکم؟

(رئيس سترګې ټيټې کړي او احمد څارنوال ته ورشي).

احمد

ـ څارنوال صيب ته نه شرمېدې، چې د يوه بېګناه انسان نه دی رشوت غوښته؟

تاسې خو دومره خاينان ياست چې حد نه لري. څارنوالي يانې د خيانت مرکز.

ستا خو به پوستکی وباسم.

(احمد جنايي امر ته ورشي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد

ـ جنایتکاره اوس ستا وار دی.

ستا ضمیر دا څنګه مني، چې ملي شتمني لوټ کې.

په لږ وخت کې په چارتراشو د کویټ امیر شوې.

کلونه وشول، چې په لوټ او تالان دې شروع کړې ده.

قیمتي کاڼي او چارتراش دې تالا کړل، خو مظلومانو ته د کور دپاره یو لرګی نه پرېدې.

(هغه سترګې تیتې کړي):

احمد

ـ تا خو به د چارتراش په سر کې ځوړندوم.

(احمد ژورنالېست ته ورشي):

احمد

ـ دا دی د خدمتګار په جامه کې د دربار تالي څټی.

ژورنالېست صیب! په لږ وخت کې د څو کورونو خاوند شوې.

د دربار په چاپلوسۍ خو ونه شرمېدې، خو اوس لا ورته ګډېږې هم.

په ډېرو حقایقو دې سترګې پټې کړې.

ووایه تا سره څه وکم؟

(هغه سترګې کښته کړي):

احمد

ـ تا نه وژنم خو یو ځل به د ښار په چوک کې دوه ساعته په مینه ناڅې.

خلک به دې اصلي څېره وګوري.

(احمد صراف ته ورشي):

احمد

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ملګرو! زموږ په هېواد کې اوس د دې ډول خلکو حکومت دی.
همدې خلکو وطن لوټ که.
په رښتیا چې دا لوی غدار دی.
دې خلکو رشوت هر ځی ته ورسوه.
(احمد هغو نورو دوو ته چې نڅلي یې وو ورشي.):
احمد
ـ تاسې نه شرمېږئ، چې په پردو ودونو کې ناڅئ؟
رشتیا چې تاسې غوندې خلک وجدان نه لري.
تاسې چې ناڅئ، ښځې به څه کئ؟
تاسې انسانان نه د شرم ګوډي استئ!
(احمد داکټر ته):
احمد
ـ ملګرو! که تاسې پوښتنه وکئ، چې په دنیا کې پست او رذیل انسان څوک دی، نو زه به درته وویم، چې هغه دغه خاین ډاکټر دی.
احمد
ـ ولې بې پته! د پردو ناموسونو سره لوبې کی؟
ایا تا د همدې دپاره قسم کړی و، چې خپل وجدان به وژنې؟
د بېوزلو ناروغانو دوا به خرڅې.
ته د خدمتګار په جامه کې ابلیس یې.
ته هغه څوک یې چې د ښځو د مجبورۍ نه ناوړه ګټه اخلې.
تا ته خو اور اچوم.
(احمد قاضي ته ورشي):
احمد
ـ دا دی د عدالت په چوکۍ ناست قاضي صیب!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا دی د اسلام په جامه کې د مسلمان دشمن.
ملګرو دا هغه څوک دی، چې زموږ ټولنه یې فاسده کړې.
په سلګونو بې ګناه انسانان یې بندیان کړي، خو
لویو خاینانو او قاتلانو ته یې ملا ماته ده.
قاضي صیب ولې؟
(قاضي سترګې ټیټې کړي):
احمد
ـ دا ځکه چې قاضي صیب ډالرو ته د ټینګې نه دی.
دا هغه څوک دی، چې د پیسو لپاره خپل ایمان خرڅې.
څنګه همدسې نه ده؟
(قاضي په ورو د تائید سترګې وښوروي):
احمد
ـ ووایه قاضي صیب! ته پخپله ځان ته سزا وټاکه.
تا ته باید کوم ډول سزا درکړل شي.
ایا ستا د لاسه دا ټول هېواد په اور کې نه سوځي؟!
(په ورو):
قاضي
ـ همدسې ده.
احمد
ـ چې دسې ده، نو ځان ته خپله سزا وټاکه.
(د زارۍ غوندې حالت):
قاضي
ـ که ته وخت راکې، زه به ځان او ټولو ته مناسبې سزاګانې ورکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

احمد

ـ ډېر ښه. خو مخکې دې دا کار ولې نه کو؟

قاضي

ـ مخکې ړوند وم. انسان ته خدای پاک کله کله هدایت کئ.

ما ته وخت راکه!

احمد

څنګه وخت درکم؟.

قاضي

ـ اجازه راکه چې دا هر څه زه په محکمه کې وکم.

(احمد لږ فکرمن شي):

احمد

ـ خو په دې کې دې څه چل نه یې؟

قاضي

ـ زه قسم خورم چې ځان او ټول به دسې محاکمه کم، چې ټول ملت راباندې افرین ووئ.

احمد

ـ قاضي صیب! په خبرو کې دې راته رشتیا ښکاري.

په تا خو ټول عمر کې چا باور نه دی کړی، خو زه یې نن درباندې کوم.

قاضي

ـ مطمئن اوسه.

احمد

ـ هلکه ټول د قاضي صیب په حکم خلاص کئ!

او د دوی د جنایتونو دوسیې چې ما جوړې کړي، هم ورکئ!

یونس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه صیب.
(ملګري یې ټول خلاص کي).
نوټ: په پورته صحنه کې دې مناسب اضافي شاټونه واخیستل شي. یانې مناسب تاثرات.
اته څلوېښتمه صحنه:
ځای او هر څه د څلور څلوېښتمې صحنې، خو ملاله او مور یې هم وي.
(لومړی ملاله د خپل کور له دروازې وتښتي، ورپسې په هماغه کوټه کې په ګیلاسونو کې لا لږ چای پروت وي، چې د سلیم پلار د ملالې پلار ته ووایي):
مدیر حسن
ـ که اجازه یي، اوس به اصلي خبرې ته راشو.
د ملالې پلار
ـ مهرباني وکئ!
مدیر حسن
ـ کله کله ډېرې ښې خبرې د انسان په زړه کې ګرځي، خو څوک یې د ویلو جرئت یې نه لري.
د ملالې پلار
ـ خبره دې سمه ده، خو زه پوی نه شوم.
مدیر حسن
ـ مقصد مې دا و، چې ښېې هم هغه ځی ته خي، چې چېرته زړه غواړي.
مورِ چې نن راغلي یو، نو مقصد مو دا دی، چې د سلیم جان د پاره راغلي یو.
ماشا الله اوس خو پوهنځي ته هم بریالی شو، د هر مور و پلار دا هیله یي، چې د خپل اولاد خوشالي په ژوندیني وګوري.
(همدې وخت کې د ملالې پلار ته زنګ راشي، هغه موبایل ته وګوري):

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملالې پلار

ـ ښښنه غواړم، یو ځل دننه ځم.

مدیر حسن

مهرباني وکړئ.

(هغه ووځي، چې کور ته لاړ شي، نو ښځه یې وارخطا ګرځي):

د ملالې پلار

ـ څه خبره ده، چې په دسې وخت کې دې راته زنګ وواهه؟!

د ملالې مور

ـ ملاله نشته، ټول کور مې ورپسې چاڼ که.

د ملالې پلار

ـ ملاله نشته، ولې چېرته ده.

د ملالې مور

ـ راته ښکارې چې د مرکې نه تښتېدلې ده.

(په حیرانۍ):

ـ تښتېدلې ده؟!

دا به زه ژوندۍ پرېندم!!

زه خو یې په شرمونو وشرمولوم.

زه به ورسره ګورم!!

نهه څلوېښتمه صحنه:

ځای: د محکمې ودانۍ.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: احمد، د احمد ملګري، قاضي، څارنوال، د کانکور د کومېټې مشر، د هغه ملګري، جنايي آمر، صراف، ژورنالېست،، ډاکټرسلیم، ملاله، د ملالې پلار، د کتابخانې والا، د درملتون والا، د هتکړیو سره ولاړ پولیس او په تالار کې نور خلک.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(لومړی دې د محکمې بهر برخه وښودل شي، چې يو څو کسه يې مخې ته ولاړ وي او يو پوليس پيرهدار وي، بيا دې د محکمې دننه برخه وښودل شي، چې قاضي راشي، پر چوکۍ کېني، له دې وروسته درې کسه وسله وال پوليس چې هتکړۍ ورسره وي، د ستېج په يوه برخه کې ودرېږي، بيا دې لاندې خلک وښودل شي، چې په لومړي کتار کې احمد سره له ملګرو ناست او ورپسې ټول مجرمين کتار ناست وي او بيا نور خلک ناست وي):

قاضي

ـ بسم الله الرحمن الرحيم.

ښاغلو حاضرينو!

نن د څو داسې خلکو محاکمه پيلېږي، چې د غلا، خيانت، رشوت او بې کفايتۍ مثال يې نشته.

همدارنګه نننۍ محاکمه زما په ژوند کې داسې يوه محاکمه ده، چې د عدالت له مخې به ساری ونه لري.

د ټولو نه مخکې دې عبدالرحيم راشي، تر څو د خپلې دوسيې څرنګوالی واوري.

(جنايي آمر يانې عبدالرحيم ورشي او پورته ودرېږي):

قاضي

ـ دا هغه څوک دی، چې د څو کلونو په اوږدو کې يې زرګونه لارۍ چارتراش په غير قانوني توګه پرېښي دي.

عبدالرحيم د ملي شتمنۍ په تالان کې هغه فعال غړی دی، چې تر اوسه يې په لکونو ډالر جمع کړي او په ښار کې يې درې ځلورمنزله کورونه جوړ کړي، حال دا چې پخوا يې د يوه وخت ډوډۍ نه درلوده.

عبدالرحيم

ـ صيب دا ما خپله خواري کړې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

قاضي
ـ غلا او خواري فرق لري.
ځکه نو عبدالرحیم د پاینده زوی زما له خوا په شل کاله بند محکوم او درې واړه کورونه به يې وپلورل شي او پیسې به يې پر بېوزلو ووېشل شي.
عبدالرحيم
ـ صیب! دا ظلم دی، دا روپۍ يوازې ما نه دي اخيستي، دې کې راسره نور چارواکي هم شریک وو.
قاضي
ـ ويې نيسئ.
(پولیس هتکړۍ ورواچوي).
قاضي
ـ جمعه ګل د عوض زوی دې راشي.
(څارنوال ورشي):
قاضي
ـ له هغه نېټې نه چې جمعه ګل د عوض زوی څارنوال شوی،
نو یوه ورځ يې هم بې رشوته نه ده تېره کړې.
پنځه کاله مخکې په یوه سرای کې چوکیدار و، خو اوس
د دېرش جريبو ځمکې خاوند دی.
جمعه ګل د خپلو بې شمېره خیانتونو په لړ کې په یوې وینې ځنبوونکې بلا بدل شوی.
ځکه نو د دې په بدل کې ورته قضا دا فیصله اوروي، چې ځمکه به يې په بې کورو ووېشل شي او پخپله په شپاړس نیم کاله بند محکوم شو.
(لاندې خلک يو بل ته خوشاله وګوري او پولیس څارنوال ته هتکړۍ واچوي).
قاضي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دربېیم کس چې باید دلته راشي، یو داسې ملي خاین دی، چې ساری نه لري.
نوموړي بې شمېره ناپوهه او تنبل زده کوونکي د اولنومره ګانو په بدل کې کامیاب کړي.
هغه په دې سلسله کې د میلیونونو ډالرو خاوند شوی او په دوبۍ کې یې سوداګري پیل کړی.
دا کس قربان شاه د آفرین شاه زوی نومېږي، چې دوه کسه چاپلوسان هر یو سپین ګل او پشم ګل هم ورسره دي، درې واړه دې راشي.
(د کانکور د کومېټې مشر او هغه دوه ملګري چې نڅا یې کړې وه ورشي):
قربان شاه
ـ قاضي صیب! تاسې تومت لګوئ، په ما څه ثبوت لرئ؟
قاضي
ـ عیان ته د بیان ضرورت نشته.
اصلاً ستا خیانتونه ثبوت ته هېڅ اړتیا نه لري.
زما پرېکړه دا ده چې ته په شپږ وپشت کاله بند محکوم او نهه لکه ډالر جریمه شوې.
او دغه دواړه ملګري دې چې په پردو ودونو کې ناڅي او شرم نه لري، په درې درې کاله بند محکوم
او زر زر لښتې وهل باید وخوري.
همدارنګه به په زندان کې هر پنجشنبه بندیانو ته دوه دوه ساعته ښوکې کوي.
(له دې سره لاندې خلک چکچکې وکړي او پولیس درې واړو ته هتکړې واچوي).
قاضي
ـ د دې لپاره چې وخت ضایع نه شي.
نو نورمحمد صراف او نرې ګل ژورنالېست دې حاضر شي.
(دا دواړه چې څنګه روان شي، نو همدې وخت کې ملاله تروره د محکمې هال ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانغوځي، یوازې سترګې یې ښکاري او پر یوې چوکۍ کېني):
قاضي
ـ د مالوماتو له مخې نور محمد د رشوت او خیانت په ګڼو جرمونونو ککړ دی.
دا هغه دلال دی، چې له خلکو ډالر ټولوي او د رشوت په توګه یې چارواکو ته ورکوي او په بدل کې یې هغه شاګردان چې په ټکي نه پوهېږي، بهر ته د بورسونو له لارې لېږي.
ځکه نو د پرېکړې له مخې نورمحمد په لس کاله بند محکوم او پنځه لکه ډالر جریمه شو.
(پولیس چې ځنګه هتکړۍ ورواچوي، نو همدې وخت کې سلیم هال ته رانغوځي او مخکې چوکي کې کېني).
قاضي
ـ نری ګل هغه ځوک دی، چې ټول عمر یې په دربار کې تېر شوی.
نري ګل کله هم د حقایقو راپور نه دی خپور کړی، بلکې ټول عمر یې د جنایتکارانو د جرمونو د پټولو په بدل کې پیسې اخیستي. نري ګل تر اوسه درې پاخه کورونه جوړ کړي. هغه په هېڅ ډول چاپلوسۍ نه دی شرمېدلی، ځکه نو نری ګل په پنځه کاله بند محکوم، کورونه یې سرکاري او د تل لپاره پرې د نڅا بندیز ولګېده.
(پولیس ده ته هم هتکړۍ ورواچوي).
قاضي
ـ اخرنی کس د پرښتې په جامه کې هغه شیطان دی، چې باید سنګسار شي.
دا کس ډاکټر یما د جمشید زوی دی. له ناروغانو قیمتي پیچکارۍ پټوي او د هغې په بدل کې ورته هسې اوبه پېچکاري کوي.
دا خاین په اخلاقي جرمونو هم ککړ دی. د یوې نرسې له بېوزلۍ نه ناوړه ګټه اخلي.
یما په دولس کاله بند محکوم او تر بند وروسته باید یوې ښځې ته هم په سپکه ونه ګوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ده ته هم هتکړۍ واچول شي).
اوس وار زما دی.
(سلیم پورته شي):
سلیم
ـ قاضي صیب صبر وکه.
تا خو د احمد په خوښه د خلکو محاکمه شروع کړې، خو دا هغه څوک دی چې زما ښځه یې تښتولې ده.
(احمد، قاضي او ټول هغه ته وګوري، چې دې کې ملالۍ پاس ورشي):
ملالۍ
ـ قاضي صیب! دا دروغ وايي، زه مې همدا نن پلار ده ته ورکولم، خو زه هېڅکله له داسې یو چا سره ګوژدنې ته تیاره نه یم، چې په رشوت پوهنځي ته بریالی شوی وي. زه له داسې بې غیرتو کرکه لرم. زه که کوژدن کوم، نو یوازې له احمد سره به وي، چې د خاینانو، ظالمانو او جنایتکارانو دشمن دی.
(له دې سره سلیم خړ سترګی شي او احمد لږ ویاړمن شي او ناست خلک چکچې وکړي):
قاضي
ـ ښه دی چې خدای پخپله راوستې.
ته سر له همدا نن په پنځه کاله بند محکوم شوې.
(پولیس دا هم ونیسي).
قاضي
ـ لکه څنګه چې مې وویل اوس زما د محاکمې وار دی.
زه چې خپلو خیانتونو ته ګورم، نو باید پوستکی رانه وویستل شي.
خو د اوس لپاره دې زما ټوله هغه پانګه چې په رشوت مې تر لاسه کړې مصادره شي.
همدارنګه زه خپل ځان د دایمي بند په سزا محکومومم. هیله ده چې زما اولادونه له هغه حرام مال نه چې ما هغوی ته ګټلی ګټه وانخلي، تر څو په دنیا او اخرت کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په عذاب اخته نه شي.
زه له ټولو هغو بې ګناه خلکو نه چې زما د لاسه بندیان شوي بښنه غواړم.
او له احمد نه مننه کوم چې ما ته یې د خدای او رسول لار راوښوده.
(له دې سره قاضي پاڅېږي، پولیس ته لاسونه ونیسي او چې کله هتکړۍ وراچوي، نو همدې وخت کې احمد پاس ولاړ شي):
احمد
ـ زه لومړی له قاضي صیب نه مننه کوم، چې نن یې د اسلام او عدالت سره سمې پرېکړې وکړې.
رشتیاهم تر هغه چې د هېواد ټول جنایتکاران، رشوت خواره او ملي خاینان په همدې ډول محاکمه نه شي، نو په هېواد کې هېڅ ډول سوله نه شي راتلای. زما له خپلو ملګرو نه هیله ده چې دلته راشي.
(ټول ورشي):
احمد
ـ موږ ټولو دا قسم کړی، چې د هېواد هر خاین، غل او رشوت خور به ستاسې په مرسته د محاکمې مېز ته راکاږو. تاسې ټول په یوه غږ راسره دا بدرګه کړئ:
ـ مرګ پر جنایتکارانو.
(ټول ووایي مرګ):
مړه دې وي ملي خاینان
(مړه دې وي):
مخ پرمختللی ...

خلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

پښتنه

کرکټرونه

افضل:یو ناروغ زلمی.
پرخه: د افضل ښکلې مېرمن.
جابر: د افضل مشر چرسي ورور، چې د خپلې ښځې خبره مني.
سکینه: د افضل مېرمن، چې شکمنه او ظالمه ښځه وي.
پښتنه: د سکینې پنځه کلنه لور.
نجیب: د پرخې شپږ کلن زوی، چې معصومه څېره ولري.
اسلم خان: یو پښتون خان.
شېرې: د جابر یو چرسي دوست.
یاسین او ګلو: دوه کلیوال.
فرعي کرکټرونه: ګڼ.

لومړۍ صحنه:
ځای: یو پراخه کلیوالي کور.
وخت: سهار.
لوبغاړي: افضل، د افضل مېرمن پرخه، پنځه یا شپږ کلن نجیب، جابر، د جابر مېرمن سکینه، د جابر پنځه کلنه لور پښتنه.
(افضل په یوه زوړ کټ کې پروت وي، فریاد کوي، سترګې یې پټې وي، په مېز ورته څه شربتونه پراته وي، پښو ته یې پرخه په خپګان ناسته وي، هغه یې پښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زور کوي. افضل فریاد کوي. پرخه په خپل ځادر خپلې اوښکې پاکې کړي. د افضل فریاد وار په وار ډېرېږي. بیا پرخې ته په تکلیف ووایي):

افضل

ـ ما تا ته هېڅم ونه کړل. زه تا ته ملامته یم.

(په ژړغوني انداز):

پرخه

ـ دسې مه وایه، خدای دې تا لري. ته ما ته هر څه یې!

افضل

ـ پرخې! دسې ښکاري، چې د دنیا سختو ته مې ته یوازې پرېښودې.

(په ډېر دردمن او نیم ژړانده انداز):

پرخه

ـ افضله! دا ته څه وی (وایې)؟!

ته خو رک روغ یې. خدای به دې ښه کي.

افضل

ـ په نجیب ډېر پام کوه.

(د پرخې له سترګو لپه لپه اوښکې تویې شي):

افضل

ـ نجیب څه شو؟.

(نجیب هم خپه ولاړ وي، راشي، له پلار سره په کټ کې کېني،افضل نجیب ته په دردمن انداز وګوري، له سترګو یې اوښکه تویه شي، ښکل یې کړي او بیا پرخې ته ووایي):

افضل

ـ جابر راته یو ځل راوله.

(هغه پاڅېږي او افضل، نجیب ته ښه شېبه وګوري، بیا یې له فریاد سره یو ځای

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه ته رانږدې کړي، دې کې جابر، پرخه او د جابر مېرمن سکینه راشي او مخامخ کټ کې ورته جابر کېني.):

(په بې مسوولیته انداز):

جابر

ـ څه خبره ده؟ خیریت دی؟

افضل

(ډېر ورو)

ـ وی، وی! وروره! لکه چې زما د وړو پېټیم تا ته پاتې شو.

(په وقفوي توګه):

په نجیب پام کوه. ګوره هغه وعده دې یره (هېره) نه کې.

(جابر په سترګو کې بل ډول وروګوري، خو همدې کې افضل په زوره وای وکړي، په کټ کې کېني، له بل وای سره له خولې وینې وګرځوي. پرخه ترې نجیب لرې کړي او په دستمال یې خوله او جامې زر زر پاکې کړي، خو افضل په کټ کې وغورځي، وړوکی وای وکړي او له دې سره یې سترګې خلاصې پاتې شي. پرخه ژړا شروع کړي او سکینه هم داسې ژاړي لکه په رښتیا چې خپه نه وي او له افضل نه یو ډول کرکه کوي.).

دویمه صحنه:

ځای: د خان صیب کور.

وخت: سهار.

لوبغاړي: اسلم خان، پخه مېرمن یې.

(د خان صیب ښځه په کټ کې ناسته وي، چې ښه شېبه وروسته خان صیب په فکرمن انداز کې راشي او په بل کټ کې مخامخ خپلې مېرمنې ته کېني او په بالښت ډډه ووهي. مېرمن یې چې وروګوري، نو هغه ورته خپه غوندې ښکاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي):

د خان مېرمن

ـ چې درته راوړم؟.

(په یوه اندازه خپګان):

اسلم خان

ـ نه، زړه ته مې نه کېږي.

مېرمن

ـ څنګه خپه غوندې یې؟

اسلم خان

ـ په افضل خپه یم. په ډېره ځوانۍ کې مړ شو.

(په افسوس او حیرانۍ او بیا خپل مخ ته لاس وروړي):

مېرمن

ـ الله! مړ شو؟ ځوانه جانه ښځه یې ده.

رښتیا چې مرګ زوړ او ځوان ته نه ګوري.

خو هغه ښځه به یې څه کړي؟!

اسلم خان

ـ ته اوس دا خبرې پرېده، هغه لونګۍ مې وګوره چې فاتحې ته ورځم.

(ښځه یې پاڅېږي).

درېیمه صحنه:

ځای: یو کلیوالي میدان.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جابر، یو مولوی صیب، اته لس کسه نور او اسلم خان.

(اته لس کټونه پراته وي، ملا صیب یو لنډ سورت شروع کړی وي، چې سورت خلاصېدو ته نږدې وي، نو اسلم خان هم راورسېږي او په کټ کې کېني. ملا

(c) ketabton.com: The Digital Library

صیب دعا وکړي، ټول لاسونه پورته کړي. له دې وروسته اسلم خان وايي):
اسلم خان
ـ خدای دې د زړه صبر درکي. افضل نېک سړی و.
(جابر پر سینه د مننې لاس کېږدي):
اسلم خان
ـ ښه ده، چې زوی يې شته. ستا نېکې دا ده، چې د وراره پالنه دې ښه وکې.
هغه دې خدای وبښي.
د ټولو دا لاره ده.
(له دې سره ټول پر مخونو لاس راکاږي او پاځېږي).

ځلورمه صحنه:
ځای: د پرخې کوټه.
وخت: ماښام.
لوبغاړي: پرخه او سکينه.

(پرخه د کوټې په کټ کې ناسته وي، مخامخ دېوال ته د افضل لوی عکس په چوکاټ کې ځړېدلی وي، پرخه ورته وګوري او له دې سره د زړه له تله په پټه خوله وژاړي او چې کله خپل سر پر خپلو زنګنونو ږدي، همدې وخت کې سکينه کوټې ته راننوځي او هغه چې عکس او د پرخې ژړا ته وګوري، نو پرخې ته په تريو انداز وايي):
سکينه
ـ دغه عکسونه مکسونه دې نور له دې کور نه ورک که.
مورې په غم مه اخته کوه.
(پرخه خپلې اوښکې پاکې کړي او په نرمه لهجه ورته وايي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخه

ـ ورندار په دې کې د غم څه خبره ده؟!

ماته خو د تسل همدا یوه نښه پاتې ده.

زه به ټول عمر همدې ته ګورم.

(په یوه اندازه غوسه):

سکینه

ـ ته به ورته ګورې، خو له ژونده به زما خاوند وباسې. هغه که دا عکس ولیده، بیا به یې ټول عمر په یاد یي. تا نه خو خدای واخیسته اوس ما ته غمونه مه ګوره.

(پرخه حیران وروګوري):

پرخه

ـ ښه، زه اوس د خپل خاوند عکس هم نه شم ساتلی؟!

(په یوه اندازه غوسه):

سکینه

ـ زما دومره خبرې یادې نه دي.

ته په نیمه پویه نه شوې.

(له دې سره سکینه عکس راواخلي او پر ځمکه یې وولي. د عکس ښیښه ټوټې ټوټې شي. پرخه لومړی، سکینې او بیا عکس ته وګوري. له کټه راکښته او ماتو ښیښو ته په حسرت کېني).

پنځمه صحنه:

ځای: د سکینې کوټه.

وخت: شپه.

لوبغاړي:سکینه او جابر.

(جابر په خپله کوټه کې په لږ څه فکر کې ناست وي، چې سکینه کوټې ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانئوځي. له څېرې نه يې يو اندازه غوسه ښکاري، کېني او بيا وايي):

سکينه

ـ ډېر فکرونه مه کوه، هغه دې خدای وبښي.

اوس دې لاس ته څه نه راځي.

زړه ته غم مه ورکوه.

جابر

ـ سکينې! ځينې غمونه دومره زر نه هېرېږي.

وخت غواړي.

سکينه

ـ خو زه دې يوه شېبه خپګان هم نه شم زغملی.

(لږ سکوت):

ـ خو يوه خبره مې واوره.

جابر

ـ څه خبره؟

سکينه

ـ دا خبره چې که له اوس نه د پرخې څه چاره و نه کې، نو دا د شګو مزل دې خدای خبر که سر ته ورسېږي.

(په حيرانۍ):

جابر

ـ سکينې زه په دې پوی نه شوم، چې ستا مطلب څه دی؟

سکينه

ـ مطلب مې دا دی، چې پرخه په قبضه کې ساته.

ښځې ته ښځه ښه مالومه يې. که له اوس نه ته دا کار ونه کې، نو تلې اوبه ګوره

(c) ketabton.com: The Digital Library

بېرته نه جاروځي.
(سنجيده شي):
جابر
ـ خبره دې سمه ده. همدسې به کوم، خو اوس راته ځای جوړ که. ډېر ستړی يم.
(جابر پر توشک څملي، سکينه پرې کمپله واچوي. سکينه لږه اينې ته وګوري، په وېښتو کې لاس راکاږي او بيا له جابر سره پر هغه توشک، چې خوا کې يې نږدې وي، په وقفوي توګه ويده شي. د سکينې خوب دې لږه شېبه وښودل شي، بيا پر ډډه واوړي او بيا دې يې ويدې سترګې وښودل شي او کله چې يې د فلش فاروړډ ټوله صحنه وليدله، نو چغه دې کړي او له خوبه دې راپاڅېږي. له دې سره جابر هم په هيبت له خوبه راويښ شي او په داسې حال کې چې سکينه ساه و تيګاه وي، جابر ترې پوښتنه وکړي):
جابر
ـ ولې؟ سکينې ولې؟ څه درباندې وشو؟
سکينه
ـ ډېر خراب خوب مې وليده. ډېر خراب.
جابر
ـ اوده شه، هېڅم نشته. اوده شه.
(سکينه څملي، خو ديوالي ساعت ته چې وګوري، څلور بجې وي. لږه نوره واوړي راواوړي، خو خوب نه ورځي او لږه شېبه وروسته پاڅېږي).

شپږمه: د فلش فاروړډ صحنه.
ځای: يوه ښکلې د واده کوټه او د واده يو تخت.
وخت: مازيګر.
لوبغاړي: جابر، سکينه او پرخه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پرخه د ناوې غوندې په تخت کې ناسته وي، چې جابر کوټې ته د واده په لباس کې چې یو ګل یې هم غاړه کې پروت وي، راننوځي، پرخه ورته موسکۍ شي، خو همدې کې یې سکینه په دروازه کې وګوري او دغه صحنه پرې ډېره بده ولګېږي):
(په وحشت او په زوره سره):
سکینه
ـ نه...!
اوومه صحنه:
ځای: د کور حوېلۍ.
وخت: سهار وختي.
لوبغاړي:پرخه او سکینه.
(لومړی د چرګ اذان واورېدل شي. ورپسې ورو ورو رڼا شي، بیا د جارو کولو غږ شي. پرخه لګیا وي، سر یې تړلی وي او حوېلۍ جارو کوي. لږ وخت وروسته پرخه پاڅېږي، د ختو په نغري پسې اور بل کړي، دې وخت کې رڼا لږه ډېره شوې وي، خو اور په اسانۍ نه بلېږي، همدې کې سکینه راشي او په لږه غوسه ورته ووایي):
سکینه
ـ تا لا د اوسه پورې اور نه دی بل کړی؟
پرخه
ـ ورندار لرګي لامده دي، ګنې د وخته پاڅېدلې یم.
سکینه
(په غوسه)
ـ هن! د وخته پاڅېدلې یم؟! نور ګوره هر وخت دې وخت ته چی تیار یې.
(پرخه حیرانه وروګوري):
پرخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ورندار! په دغه شان خو ګوزاره نه کېږي. بېګناه بې خطا راته خبرې کې!

(په ترو سپېږمو):

سکینه

ـ ګوزاره نه کېږي!! چې دلته شپې کې، دا خبرې به اورې. بېګامیم ستا د لاسه قیامت لیدلي.

(په حیرانۍ):

پرخه

ـ زما د لاسه؟! ما څه کړي، زه خو په خپلو غمونو کې ډوبه یم.

سکینه

(په توندۍ)

ـ بس، بس، زه لاړم چې زر دم که.

(سکینه روانه شي. پرخه ورته غمجن وګوري. خپل سر په زنګنونو کېږدي او له لرګو لوګی د هغې د قسمت په څېر پورته کېږي).

اتمه صحنه:

ځای: د پرخې کوټه.

وخت: سهار.

لوبغاړي: پنځه کلن نجیب او پرخه.

(نجیب له خوبه پاڅېدلی وي . پرخه له نغري پاڅېږي او ورشي، اور دې وښودل شي، چې بل وي. نجیب لړ لړ فریاد کوي ، پر تندي یې لاس کېږدي او بیا ووایي):

پرخه

ـ جان! ستا خو ډېره تبه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهمه صحنه:
ځای: د سکینې کوټه.
وخت: سهار.
لوبغاړي: سکینه، جابر او وړه پښتنه.

(د چایو دسترخوان ته ټول ناست وي. لومړی دې پښتنه وښودل شي، چې چای وڅښي او بیا جابر دوه درې ګوټه له ډوډۍ سره وکړي او ووایي):

جابر

ـ زه لاړم.

(له دې سره پاڅېږي).

سکینه

ـ نن زه پښتنه واکسینو ته وړم.

جابر

ـ ما نه څله پوښتنه کې، اوس خو د کور ریسه ته یې.

څه چې دې خوښه یي، هماغه کوه.

(سکینه ورته داسې موسکا وکړي، چې بدې ښکاره شي او جابر له کوټې ووځي).

لسمه صحنه:
ځای: د جابر کور.
وخت: سهار.
لوبغاړي: سکینه، پښتنه او پرخه.

(پرخې ته ډېر ناولي لوښي پراته وي او په پوره اخلاص یې مینځي، چې لږه وخت وروسته ورته سکینه چادري پر سر او پښتنه هم ورسره وي، راشي. د پرخې چې ورته شا وي، مخ راوګرځوي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په لړه امرانه توګه):
سکینه
ـ ښځې ته دې لوښې ینځه. زه پرخه واکسینو ته وړم.
(د زارۍ غوندې وړه موسکا او په نرمه لهجه):
پرخه
ـ ورندار زه بم (به هم) درسره لاړه شم، نجیبم واکسین نه دي کړي.
سکینه
ـ په هر شي کې سیالي مه کوه. زه بم لاړه شم!!
دا لوښې به څوک ینځي؟!
(د پرخې پر مخ د خپګان یوه څپه راشي، سر لږ ټیټ او په لاس کې د لوښي په مینځلو بیا شروع وکړي).

یوولسمه صحنه:
ځای: یوه شنه دېره.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: جابر او شېری.

(په دېره کې دوه کټه پراته او په یوه کې شېری په پاکو سپینو جامو کې ناست او مخې ته یې د چرسو چلم ایښی وي. لومړی په لانګ شاټ کې جابر له لږ لرې ښکاره شي، شېری د چلم په سرخانه کې میده شوي چرس واچوي او چې کله د واسکټ په جېبونو کې په اورلګېت پسې لاسونه ننباسي، همدې کې جابر دېرې ته راشي، شېری په خوشالۍ وروګوري):
شېری
ـ په خیر، په خیر، دانځر ګله!
جابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سلامونه، سلامونه.

(دواړه په مینه د چرسیانو په انداز سره ستړي مه شي وکړي او په کټونو کې کېني):

جابر

ـ پیره لکه چې ښامار تیار دی؟

شېری

ـ بس سر تې پرې کوه.

(شېری اورلګیت ورکړي او جابر چلم ولګوي، یو څو جوخت جوخت کشونه وکړي، وټوخېږي او بیا یې شېري ته وروړاندې کړي. هغه ترې هم لوخړې وباسي، وټوخېږي. جابر یې یو ځل بیا وڅکي او بیا په کټ کې ځملي):

جابر

ـ مه خرابېږې، په دې چرسو.

شېری

ـ اوس ګرځه د اسمان شنو کې.

جابر

ـ حق ده پیره.

شېری

ـ یاره چې اوس یو سور کړی وطنی چرګ یې،

نو بیابم (به مو) مزې یې، مزې!

(جابر نېغ په کټ کې کېني):

جابر

ـ پېریانو ته غزنی څه شی دی؟!

په ساعت کې دننه یې ما نه وغواړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په وړې انداز):

شېرې

ـ گوره دسې به نه يي؟!

جابر

ـ بس يو ساعت وروسته کور ته راشه.

چرگ به تيار يي.

(له دې سره جابر روان شي).

دولسمه صحنه:

ځای: د واکسينو يو کلينيک.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: گڼ ماشومان او ناروغان. (د کلينيک گڼه گوڼه دې يوه شېبه وښودل شي).

ديارلسمه صحنه:

ځای: د جابر کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جابر، پرخه، نجيب، سکينه او پښتنه.

(پرخه ويده نجيب ته ناسته او له ځانه سره په زنگېدلي اواز داسې ورته وايي):

پرخه

ـ زما زوی به راته لوی شي.

نجيب، زما ورور دی. نجيب جان زما هر څه دی.

نجيب به راته لوی شي.

(د پرخې په سترگو کې لړې اوښکې هم ډنډ شوې وي، چې همدې حالت کې جابر کور ته راننوځي او يوه وړه خلته هم ورسره وي، پرخه له ځايه پورته او لړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخې ته ورشي):
پرخه
ـ لالا ستړی مه شې!
(د چرسیانو په انداز)
جابر
ـ لالا؟! زه لالا نه یم، پاچا یم، پاچا.
ما ته پاچا وایه.
(په لړې خندا سره):
جابر
ـ سهي ده؟
(پرخه حیرانه شي):
پرخه
ـ سهي ده، پاچا لالا به درته ویم.
(په لړې خندا سره):
جابر
ـ افرین افرین.
(په همدې وخت کې چادري پر سر سکینه کور ته راشي او د جابر خندا او د پرخې سره چې د هغې نږدېوالی وګوري، نو پر مخ یې د غوسې او شک یوه څپه راشي، چادري وغورځوي، په چټکو ګامونو ورشي):
(په قهر):
سکینه
ـ څه خبره ده؟ څنګه خاندې؟
(بد بد پرخې ته هم زر وګوري):

(c) ketabton.com: The Digital Library

جابر

ـ خندا خو د ژوند مالګه ده.

سکینه

ـ خو ما ته دسې خندا له زارو (زهرو) نه سخته ده.

که دسې يې يا به دا دلته يې، يا به زيم (زه يم).

جابر

ـ ملکې! پاچا دې هر حکم مني، خو اوس دا چرګ زر سور که.

شېرى راځي.

(سکينه جابر ته بد بد وګوري، بيا ترې خلته له لاسه په زور راکاږي، روانه شي، جابر هم کوټې ته لاړ شي، خو پرخه په ډېرې خواشينۍ د سکينې چادرۍ ته ګوري، هغه راواخلي او د دېوال مېخ ته يې ځوړنده کړي).

څوارلسمه صحنه:

ځای: د جابر د کور نغرى.

لوبغاړي: سکينه. (سکينې به نغري پسې اور بل کړى وي او دېګ پر نغري پروت وي).

پنځلسمه صحنه:

ځای: د جابر د کور مخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: شېرى.

(شېرى دې وښودل شي، چې نوي کرولا موټر ته ناست وي او د جابر د کور پر لور له لرې لرې راروان وي).

شپاړسمه صحنه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای: د جابر کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: سکینه او جابر.

(جابر په کوټه کې ناست وي، چې سکینه په داسې حال کې چې لاسونه په لاسپاکي پاکوي، راننوځي):

جابر

ـ ملکې نور دې له لوږې مړ کړم.

سکینه

ـ تیار به شي، خو...

جابر

ـ د څه شي خو؟ .

سکینه

ـ خو دا ده، چې زه د دې ښځې نه نوره یرېږم، چاره یې په کار ده.

جابر

ـ ته چې څه وی، هغه به وشي، اوس زر کوه، چې شېرى ګوره راځي.

(همدې کې د موټړ هارن واورېدل شي).

جابر

ـ هغه دی راغی.

(جابر پاڅېږي، روان شي. خو له دې وروسته دې نغری وښودل شي، چې په دېګ پسې ډېر اور بل وي، دومره بل وي، چې لمبې یې شاوخوا هم راتاوې وي).

اولسمه صحنه:
ځای: د شېري کوټه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: ورځ.
لوبغاړي: جابر او شېرى.
(جابر او شېرى چې کوټې ته راننوځي، نو په کوټه کې دسترخوان غوړېدلی وي، وچه ډوډۍ او لږ سلاد پرې پروت وي):
جابر
ـ پير جانه کېنه.
اوس به هر څه راشي.

اتلسمه صحنه:
ځای: د جابر د کور نغرى.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: سکينه، جابر، پرخه او نجيب.
(پتنوس کې کاسه وي، سکينه نغري ته کېني . دېګ راکښته کړي، خو چې سر ترې لرې کړي، چرګ ته چې وګوري، نو يو اندازه سوى وي. کاشوغه په کې ووهي، خو په منډه په پرخې پسې ورشي او په غوسه ورته ووايي):
سکينه
ـ رنډۍ زه به تا سره ګورم. اخر دې کانې وکړې؟!
(پرخه حيرانه شي):
پرخه
ـ ورندار! د څه شي کانې؟
زه خو د هېڅ نه خبره نيم.
سکينه
ـ زه به تا سره وروسته ګورم.
(سکينه په تاو نغري ته لاړه شي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

نولسمه صحنه:
ځای: د کوټې مخه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: سکینه، جابر او شېرى.
(سکینه پتنوس په لاس کوټې ته رانږدې وي، چې جابر له دروازې ورته راووځي.
هغه ترې پتنوس زر واخلي، کوټې ته ننوځي او کاسه پر دسترخوان کېږدي):
جابر
ـ پیر جانه خوره.
(هغه چې په خوراک شروع وکړي، نو جابر ورته بیا ووایي):
جابر
ـ خوند یې څنګه دی؟
شیری
ـ چرګ ښه دی، خو چې سوی نه وی.
(د جابر د څېرې حالت بل ډول شي):
شېرى
ـ یره پاچا! د ا ځینې ښځې خو سمې د حلالو یې.
جابر
ـ حلالول څه چې پوزې یې باید پرې شي.
(یو دوه مړی نورې هم وکړي).

شلمه صحنه:
ځای: د جابر کور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: ورځ.

لوبغاړي: سکینه، پرخه، نجیب.

(په غوسه):

سکینه

ـ زما خو دې مېلمه ته پوزه پرې کړه!

زه په تا پېږم چې ستا مقصد څه شی دی؟!

(په عاجزۍ):

پرخه

ـ ورندار زه خو په خپله ګناه نه پېږم، خبره څه ده؟

(نجیب دې وښودل شي، چې وېرېږي او په خپلې مور خپه وي).

یویشتمه صحنه:

ځای: د جابر د کور مخه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: شېری او جابر.

(شېري موټر روان کړی او جابر ته د خدای پامانۍ لاس پورته کړي).

دوه ویشتمه صحنه:

ځای: د جابر کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: سکینه، پرخه، جابر، نجیب او پښتنه.

(د شلمې صحنې په څېر سکینه هماغسې په غوسه وي):

سکینه

ـ زه خو دې جابر او شېري ته د باد بڼکه کړم، خو دا ارمان به دې پوره نه شي.

(د معصومیت حیراني):

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخه

ـ ورندار! د خدای دپاره دا ته څه وی؟

(دې کې جابر په غوسه راشي):

جابر

ـ دا ولې ته ړنده یې؟ پخلی څوک همدسې کې؟!

(په خاصه چالاکۍ):

سکینه

ـ دا د دې رنډۍ د لاسه.

جابر پرخې ته

ـ ولې؟ ته غواړې چې ما مېلمه ته وشرمې؟!

سکینه

(په مکر)

ـ په نغرې پسې یې لمبې د دې دپاره بلې کړې وې، چې ما ستا د پامه بده کي.

(په ډېرې غوسې):

جابر

ـ زه به اوس تا ته لمبې وښییم.

(په غوسه ورشي او د کلکې څپېړې سره یو ځای ورته ووایي):

جابر

ـ وځه، د سپي لورې! نوره دې دلته ونه ګورم.

(نجیب ډېر خپه شي، پرخه وهلي مخ ته لاس ونیسي):

پرخه

ـ تاسې ډېر ظلم کوئ.

زما دې د نجیب په سر قسم یې، چې زه نغري ته نه یم تلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په غوسه):

جابر

ـ ویم که بله خبره دې وکړه، ژبه دې غوڅوم، وځه.

(په وېره او ژړغونې، لړه روانه شي، خو ودرېږي):

پرخه

ـ زه نه ځم، زه چېرته لاړه شم؟!

جابر

ـ هر چېرته چې ځې، ورکېږه.

(د سکینې په څېره کې خوشالي وي).

پرخه

ـ ګوره مه کوئ، دا ظلم مه کوئ، زه بې ګناه یم.

(په غوسه):

جابر

ـ اوس راته نصیحتونه کی؟!

(جابر ورشي او پرخې ته دیکه ورکړي، هغه لړه وغورځي، هغوی ته ګوري او بیا راپورته شي، نجیب له لاسه ونیسي او په ورو ورته ووایي):

پرخه

ـ د غریبانانوم (هم) خدای شته.

(په ورو ورو روانه شي، خو پښتنه دې وښودل شي، چې په دې کار ډېره خپه ښکاري).

درویشتمه صحنه:

ځای: یوه کلیوالي سیمه.

وخت: مازیګر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: پرخه او نجیب.

(لومړی دې یوه کلیوالي لار وښودل شي او بیا دې پرخه وښودل شي، چې تور ځادر یې له ځانه تاو کړی او نجیب ورپسې وي لږ نور مزل هم وکړي او بیا پرخه یوې ونې ته ډډه ووهي):

نجیب

ـ مورې! مونږ اوس چېرته ځو؟

پرخه

ـ د خدای ځمکه لویه ده.

نجیب

ـ مورې! ته هېڅوک نه لرې؟

(مانادار وروګوري):

پرخه

ـ نجیبه! مونږ خدای لرو.

ځلرویشتمه صحنه:

ځای: د خان صیب کور.

وخت: ماښام موده.

لوبغاړي: د خان صیب ښځه، خان صیب، پرخه او نجیب.

(د خان صیب ښځه په یوه پاک کټ کې ناسته، عینکې یې په سترګو او له ځانه سره تسپې اړوي، لږه شېبه وروسته، پرخه زړه نا زړه حوېلۍ ته راننوځي. تر یو څو ګامو وروسته یې چې د خان صیب مېرمن په راتګ پوه شي، نو په حیرانۍ وروګوري. پرخه لږه ودرېږي، خو د خان صیب ښځه ورته وایي):

د خان ښځه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ راځه، راځه.
(د خان مېرمن له کټ نه ورته راپورته شي):
د خان مېرمن
ـ بچیه! ستړې مه شې، راځه.
پرخه
ـ خدای دې وبښه.
(نجیب او پرخه دواړ ورشي او په برنډه کې په مظلومانه ډول کېني):
د خان مېرمن
ـ ډېره دربانډې خپه یم.
لورې د خدای کارونه دي
افضل دې خدای وبښي.
په ډېرې ځوانۍ کې درنه خدای واخستو.
(پرخه ترې په سترګو کې مننه وکړي).
د خان مېرمن
ـ ښه لورې! ژوند دې څنګه تېرېږي؟
پرخه
ـ ترورې! ژوند چېرته دی؟!
د سکینې د لاسه په سره اور کې ولاړه یم.
(د خان مېرمن لږ ورو سر په افسوس وښوروي):
پرخه
ـ بې ګناه یې له کوره وشړلم.
ترورې! زه خو په اسمان ستوری او په ځمکه سیوری نه لرم.
(له دې سره یې سترګې له اوښکو ډکې او سر ټیټ کړي).
د خان مېرمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ لورې مه ژاړه. خیر دی د غم څپېړه ډېر مخونه وهي.
(همدې کې خان صیب حوېلۍ ته راشي، خو چې پرخه وګوري، پښه نیولی شي.
مېرمن یې وګوري):
د خان مېرمن
ـ راځه، راځه، د افضل کونډه ده.
(خان صیب راشي، پرخه ورته پورته شي):
خان صیب
ـ لورې ستړې مه شې.
(په بې زړه توګه):
پرخه
ـ خدای دې وبښه.
د خان مېرمن
ـ غریبه جابر راشړلې ده.
(خان لږ سنجیده شي):
خان صیب
ـ هغه ملامته نه دی، نشه یان همدسې یې.
(دې کې نجیب مور ته نږدې شي او پټ داسې څه ورته ووایي، لکه وړی شوی
چې وي).
د خان مېرمن
ـ زه به دې هلک ته څه شی راوړم، وږی به یې.
(د خان مېرمن پاڅېږي).
پرخه
ـ خان کا کا!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه دلته د اوسېدو لپاره راغلی یم.
ما چې هر څومره فکر وکه، بې ستاسې له کوره مې بل چېرته شپې نه کېږي.
خان صیب
ـ لورې! ګوزاره کوه. کونتون ډېر صبر غواړي.
ته باید ډېره اوسېله وکې.
(د خان مېرمن د نجیب لپاره د خوراک څه راوړي):
پرخه
ـ خان کاکا! که زه ورته ځان تورې خاورې هم کم، هغۍ مې په کور کې نه پرېدي.
خان صیب
ـ هغۍ تا سره ولې داسې کۍ، خبره څه ده؟
د خان مېرمن
ـ لورې سهي خبره وکه.
پرخه
ـ اصل کې سکینه له دې نه یرېږي، چې جابر ما په نکاح نه کي.
خان کاکا! زه به یو لپه زار وخورم، خو نوره هلته نه ځم.
(خان په فکر کې شي):
خان صیب
ـ جابر یو نشه يي سړی دی، دسې نه چې سبا ما پورې کم (کوم) تومت ونه تړي.
ګنې ما ته خو څه تکلیف نشته.
د خان مېرمن
ـ تا پورې به څه تومت وتړي؟!
یو څوک چې خپله ښځه لارې ته نه شي راوستی، نو بل ته به څه ووۍ؟!
خان صیب
ـ سهي ده. ډېر څه به ته نه غواړې،

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوراک او اوسېدو څه خبره نشته.

د خان مېرمن

ـ مه خپه کېږه، د لور غونډې به راسره یې.

خان صیب

ـ خو زما یوه خبره به تر اخره منې.

(پرخه وروګوري):

خان صیب

ـ خبره دا ده، چې لورې ته ځوانه یې او پښتنې کونډې په لویو څادرونو کې ښې ښکاري.

پرخه

ـ خان کاکا! همدسې به کوم. خو زما هم یوه غوښتنه ده.

(خان وروګوري):

پرخه

ـ ستاسې دا بس دی، چې ځی او خواړه راکوئ، د بني آدم ډېر څه لګېږي.
تاسې به ما او نجیب د خوارۍ نه،نه منع کوئ.

خان

ـ دا خو ښه خبره ده. انسان باید کار وکي، خو ستا کار باید په پرده کې یې.

پرخه

ـ خان کاکا! زما په سر به تر اخره لوی ټیکری یي.

پنځه ویشتمه صحنه:
ځای: د کلي یو جومات.
وخت: مازیګر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: یاسین او ګلو دوه د پاخه کلیوال.

(د یاسین تسپې دې وښودل شي، چې اړوي یې):

ګلو

ـ جابر ګنې ډېر بد کار ونه که؟

یاسین

ـ بد څه چې ډېر ظلم یې وکه. ډېر بې پښتو کار یې وکه.

ګلو

ـ رشتیا دې وویل، ځوانه جانه ورندار یې له کوره وشړله.

(په افسوس):

یاسین

ـ یره خلکو بېخي پښتو هېره کړه. حیران یم، چې دا خلک ولې دومره بې غیرته شول؟!

ګلو

ـ یاسینه! دا وطن چې نه جوړېږي، نو اصلي خبره دا ده، چې خلکو پښتو پرېښوده.

(د سر د ښورېدا سره په سنجیده توګه وایي):

یاسین

ـ ګلو! سهي خبره دې وکړه.

شپږ ویشتمه صحنه:

ځای: د خان صیب د کور یوه غریبانه کوټه.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نجیب، پرخه او بیا د خان صیب ښځه.

(نجیب په کټ کې ناروغ پروت وي، تبې نیولی وي او پرنجبږي هم. سترګې یې پټې وي، مور یې ورته ورشي، د کټ پښو ته ورته کېني):

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخه
ـ نجیبه!
(غبر ونه کړي):
پرخه
ـ نجیبه ته سترګې وغړوه!
نجیب
ـ مورې! مریض یم.
(پرخه یې په لاس، لاس کېږدي، بیا یې پر تندي لاس کېږدي):
پرخه
ـ ړنده دې شم، ستا خو سخته تبه ده. ته پاڅېږه، چې ډاکتر ته دې بوځم.
(پرخه یې له کټ نه لږ څه په کرار پورته کړي. دې وخت کې دې د خان صیب مېرمن وښودل شي، چې د کور په کوم کار لګیا وي. مېرمن د پرخې د پښو د راتګ غبر واوري او چې وګوري، نو پرخه په لوی تور څادر کې ورته راشي):
پرخه
ـ د نجیب سخته تبه ده. که ستا اجازه یې، کلینیک ته به یې بوځم.
د خان صیب مېرمن
ـ سهي ده لاړه شه.
(نجیب او پرخه روان شي).
اوه ویشتمه صحنه:
ځای: کلینیک.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: پرخه، نجیب، ډاکټر، ګڼ نور ناروغان.
(لومړی دې د کلینیک لوحه وښودل شي، ورپسې ګڼ خلک، بیا دې په کوټه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو ډاکټر وښودل شي، چې یوه ناروغ ته نسخه ولیکي، هغه ووځي او له دې سره پرخه په تور لوی څادر کې راشي، ډاکټر په کټ کې نجیب پرېباسي):

ډاکټر

ـ څه تکلیف لري؟

پرخه

ـ ډاکټر صیب! تبه یې ده.

ډاکتر

ـ نور څه تکلیف لري؟

پرخه

ـ ډاکټر صیب! رېزش دی او ګېډه یم (یې هم) درد کې.

(ډاکټر پاڅېږي، څه شېبه نجیب معاینه کړي، بیا یې کینه پښه وګوري او پر چوکۍ کېني):

(په لړ خپګان سره):

ډاکټر

ـ واکسین دې ورته پوره کړي؟

پرخه

ـ نه ډاکټر صیب! پوره خو مې ورته نه دي کړي.

(په فلش بیک کې دې هغه صحنه وښودل شي، چې سکینې خپله لور واکسینو ته وړله، خو پرخې ته یې اجازه ورنه کړه).

(په خپګان):

ډاکټر

ـ تاسې باید خپل زوی ته په خپل وخت واکسین کړي وای، خورې! د زوی یوه پښه دې ګوزن وهلې ده؟

(په خپګان او لړ هیبت):

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخه

ګوزن وهلې؟!

(او بیا دې په ډېر خپګان نجیب ته وګوري).

اته ویشتمه صحنه:

ځای: د جابر کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: ښتنه او سکینه.

(د ښتنې مور د کور په کوم کار لګیا وي، چې ښتنه یې له څنګه تېره او دېوال ته خپه کېني. سکینه کار کوي، خو ښتنې ته وګوري):

سکینه

ـ ای جنۍ! مریضه خو به نه یې؟

(ښتنه غږ ونه کړي):

سکینه

ـ تا ته ویم، څنګه غلې یې؟

ښتنه

ـ زه نجیب پسې خپه یم.

(په حیرانتیا او غوسه):

سکینه

ـ نجیب پسې؟!

پخې! نجیب پسې خپه یم، بیا دسې خبره ونه کې!

نجیب مجیب دې نور د زړه نه وباسه.

(ښتنه خپه شي، پاڅېږي او په خپګان روانه شي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهویشتمه صحنه:
ځای: د خان صیب کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: خان صیب او مېرمن یې.
(خان صیب په کټ کې ډډه وهلې وي، مخې ته یې مېز پروت وي، چې مېرمن یې ورته چای راوړي او ورته یې واچوي او د کټ پښو ته یې کېني. خان صیب له چایو یو ګوټ وکړي):
خان صیب
ـ څنګه د نجیب مور خو به خپه نه یې؟
د خان مېرمن
ـ ما ته خو د لور غوندې ښکاري، خو په زوی ډېره خپه ده.
خان صیب
ـ په زوی؟ ولې په زوی یې څه شوي دي؟
مېرمن
ـ د زوی غریب یې یوه پښه ګوزن وهلې ده.
(د خان په څېره کې خپګان ښکاره شي، پیالې ته لاس وروړي):
خان صیب
ـ رشتیا وی، چېرته چې ټکه یي، نو د غریب په کور رالوېږي.
(خان بیا له ځانه سره د افسوس سر په کرار وښوروي):
مېرمن
ـ ښه دی، دومره سخت نه دی، مور یې مکتب کې واچولو.
(په لږه خوشالۍ او ورو):
خان صیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دا خو یې ډېر ښه کار کړی.
خدای مهربانه دی.

دېرشمه صحنه:
ځای: یو ښوونځي .
وخت: ورځ.
لوبغاړي: نجیب، ښوونکی او د ښوونځي نور ماشومان.
(ماشومان په ټولګي کې ناست وي. نجیب د خپلې چوکۍ خوا کې خپل چګسونه اینښي وي، چې یو بل شوخ ماشوم یې ترې په کرار پټ کړي. دې کې ښوونکی ټولګي ته راننوځي).
یو زده کوونکی
ـ ولاړ!
(ټول پاځېږي. نجیب خپلو چګسونو پسې وګوري، خو نه وي او چې څنګه له وېرې پاځېږي، نو پر چوکیو راولوېږي. له دې سره نور زده کوونکي وروګوري او ټول ورپورې وخاندي. نجیب ډېر خپه او خجالته ښکاري):
ښوونکی
ـ چپ شئ! څه خبره ده ولې خاندئ؟!
یو زده کوونکی
ـ صیب! دې ګوډ ته وګوره!
(نجیب خپه وي او راپورته کېږي):
ښوونکی
نجیبه ولې؟
نجیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ صیب! چا را نه چګسونه پټ کړي وو.
ښوونکی
(په غوسه)
ـ که بله ورځ چا دا کار وکه، نو بیا ګیله ونه کې.
او له نن نه وروسته که چا نجیب ته ګوډ ووایه، دسې سزا به ورکم، چې ټول عمر یې په یاد یي.
ګورئ ماشومانو! هېڅوک په سپکو نومونو مه یادوئ.
ښه والی په دې کې نه دی، چې څوک دې پهلوان یي.
د انسان لوړوالی په علم او اخلاقو پورې اړه لري.
کېدی شي، چې له نجیب نه یو وخت دسې سړی جوړ شي، چې تاسې به ورته بیا زاری کوئ.
پوه شوئ؟
(ټول په یوه غږ ووایي):
زده کوونکي
ـ پوی شو.
یودېرشمه صحنه:
ځای: ښوونځی.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: نجیب او د ښوونځي ګڼ ماشومان.
(د ښوونځي چپړاسي راشي او د ښوونځي زنګ ووهي. له دې سره زده کوونکي له ټولګیو راووځي. ټول منډې وهي، خو نجیب په چګسونو ورو ورو له ټولو وروسته راروان وي او ډېر سټړی ښکاري).

دوه دېرشمه صحنه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای: د خان صيب کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: پرخه او د خان صيب مېرمن.
(پرخه په يوه اندازه منبدو جامو کې ناسته او يوه وړوکي نيالګي ته چې نږدې ورته ولاړ وي، په افسوس ګوري. همدې وخت کې دې د خان مېرمن وښودل شي، چې له لږ لرې نه ورته په حيرانۍ وګوري او راروانه شي. پرخه لا نيالګي ته د لېونو په څېر ګوري، چې د خان مېرمن ورته ووايي):
د خان مېرمن
ـ پرخې! څنګه دې نيالګي ته په يوه ساه ګورې؟
(پرخه لږه موسکۍ او راپاڅېږي):
پرخه
ـ هسې.
(بېخي لږ سکوت):
ـ فکر مې کوو، چې زما قسمتم د دې نيالګي غوندې دی.
د خان مېرمن
ـ هغه څنګه؟
پرخه
ـ ترورې! مقصد مې دا دی، چې زما امېدونه به تر ډېره د شګو مزل کې.
د خان مېرمن
ـ دا خبره خو دې د مخکينۍ نه هم سخته وکړه.
سمه خبره ولې نه کې.
پرخه
ـ ترورې خبره مې دا کوله، چې نجيب ډېر ورکوټی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(پرخه یو اسوېلی وکړي).
د خان مېرمن
ـ دې ته خو هېڅ فکر مه کوه. عمر د باد غوندې تېرېږي.
سینه دې لویه که. پویه بم (به هم) نه شي او زوی به دې خدای زلمی کي.
دې دنیا کې څوکم د غم نه خلاص نه دي.
دسې پاڼه نشته، چې باد وهلې نه يي.
پرخه
ـ خو تروري! زه به د خپل زړه د تسل لپاره دې نيالګي ته ګورم.
(دې وخت کې پرخه نيالګي ته وګوري):
پرخه
ـ زه به دسې ګڼم، چې دا نيالګی د نجيب همزولی دی.
(او نيالګي ته په کتو دا صحنه پای ته ورسېږي).

دري دېرشمه صحنه:
ځای: یو پارک.
وخت: مازیګر.
لوبغاړي: نجیب او لس نور ماشومان.
(ماشومان په پارک کې د فوټبال لوبه کوي، خوشاله وي، خو نجيب ورته په خپګان ګوري. دوه درې ځله ورته په حسرت وګوري او بيا ترې په خپګان روان شي).

څلوردېرشمه صحنه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای: د شېري دېره.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: شېرى او جابر.
(د دوو کټونو منځ کې چلم پروت وي. شېرى په کټ کې پروت وي، راپاڅېږي او چلم ولګوي او دوه درې ځله یې راکاږي):
شېرى
ـ هلکه جابره! دې ورځو کې راته خپه غوندې ښکارې!
ورکه، چلم ته ډز ورکه.
(جابر هم څو ځله چلم نه لوګي وباسي):
شېرى
ـ ښه ویوه، څه خبره ده.
جابر
ـ څه خاص خبره نشته، هسې کله کله د سړي زړه خپه یې.
(په ریشخند انداز):
شېرى
ـ یره جابره! ساده سړى یې.
دوه ورځې دنیا ده، خوشالي کوه، خوشالي.
مه د ځان غم کوه او نه د بل.
جابر
ـ یاره سمه خبره دې وکړه!
دې وخت کې خو هېڅوک د چا کیسه کې نه دي.
بس هر څوک په همدې کې دى، چې ځان څنګه موړ کي، که څنګه؟
شېرى

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هر څوک چې دسې کی، سهي کار کی. نه دې دي اوربدلي چې: (اول ځان پسې جهان). ته نه ګورې، چې اوس د خلکو خوا کې خلک مري، خو بل يې په کيسه کې نه يي.

جابر

ـ بس نو بيا زه او تم (ته هم) ملامته نه يو.

چې اوسې په خوی به د هغو سې.

شېرى

ـ خو ګوره چې ما سره دسې ونه کې.

جابر

ـ ياره! د هر چا سره پنج، خو د يار سره پنج نه.

شېرى

ـ بس همدا خبره ده کنه، چې زړه مې درسره خېښي غواړي.

جابر

ـ ياره! دا خو دې عجيبه خبره وکړه.

شېرى

ـ زم (زه هم) همدا ويم، چې دا دوستيم په خپلوۍ بدله شي.

که څنګه اشنا؟!

جابر

ـ که خدای کول وبه شي.

(پورته خبرې دې د چرسيانو په انداز وکړي).

څلوردېرشمه صحنه:

ځای: يو پارک.

وخت: ورځ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: نجيب او يو بل کس.

(نجيب په چګسونو روان او د بوټانو رنګولو بکسه يې اوږې ته اچولې وي. له لرې نه يو سړی چې د پارک په چوکۍ ناست وي، هغه وګوري او ورته غږ کړي):

سړی

ـ ګوډه دلته راشه!

(نجيب ورشي. سړی څپلۍ له پښو وباسي):

سړی

ـ هن! واخله!

(نجيب د څپليو په رنګولو شروع وکړي او رنګ يې کړي. سړی لس روپۍ ورته ونيسي):

سړی

ـ بس دی، که نورېم درکم؟!

نجيب

ـ دام (دا هم) مه راکوه، خو خير دی ګوډ راته مه ويوه.

(له دې سره ترې نجيب غمجن روان شي).

پنځه دېرشمه صحنه:

ځای: د جابر کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جابر، سکينه او پښتنه.

(جابر د چرسيانو په انداز کې د کور دهلېز ته راننوځي او بيا په لړ لوړ غږ ووايي):

جابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ناوې! چېرته یې؟

تا ته ویم.

(جابر کوټې ته راننوځي).

سکینه دا دې درغلم.

(سکینه په داسې حال کې چې د خپل سر وېښتان یې خلاص پرېښې وي، راننوځي او مخې ته یې کېني):

سکینه

ـ څه خبره ده؟ څه دې ویلې؟

جابر

ـ هو یوه خبره مې درته کوله.

سکینه

ـ څه خبره زر شه ووایه!

جابر

ـ خوښه دې نه ده، چې د شېري سره خپلوي وکو؟!

(په خوشالۍ):

سکینه

ـ دا خو دې زما د زړه خبره وکړه. ځمکم (ځمکه هم) لري، نورم ښه دی. که دا کار وشي، سبا بم (به هم) لور ورکره اسوده یې، موږ ته بیم (به یې هم) ګټه رارسېږي. او بله دا چې ستا دوستم دی.

(جابر لږ سنجیده شي):

جابر

ـ خو یوه خبره شته.

(په حیرانۍ):

سکینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څه خبره؟
(دې وخت کې پښتنه راشي او د شيشې شا ته تصادفي ودرېږي):
جابر
ـ خبره دا ده، چې پښتنه خو ما نجيب ته ورکړې ده.
(پښتنه دې بيا وښودل شي او داسې دې وښودل شي، چې خبره يې اورېدلې وي).
(سکينه په لړ تريو تندي):
سکينه
ـ سړيه دا د ورکوټيوالي خبرې وې.
او بيا زه هغه ګوډ ته لور ورکم؟!
دا به هېڅکله ونه شي.
جابر
ـ خو زه له يوې خبرې نه يرېږم.
سکينه
د کمې خبرې نه؟
جابر
نه دې دې اورېدلي، چې
له هر څه وځه، خو له نرخه مه وځه!
سبا به راته ټول کلی په همدې ګوته نيسي.
(په يوه اندازه بې شرمۍ):
سکينه
ـ اوس نه هغه نرخونه شته او نه هغه پښتو.
دې وخت کې هر څه د جنۍ په خوښه کېږي.
اوس هغه وخت نه دی، چې جنۍ به خبره نه وه او مور و پلار به يې ورکړه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته وویوه، پښتنه به د هغه ګوډ سره شپې وکي؟!
(په سنجیده انداز):
جابر
ـ سهي ده، خو په دې به لږ فکر وکو؟!

شپږ دېرشمه صحنه:
ځای: پارک.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: نجیب او یو د قلمونو پلورونکی هلک.

(د نجیب د بوټانو درنګولو بکسه په شا او په پارک کې روان وي، چې د قلمونو پلورونکی ویني، ورشي او په لس افغانۍ ترې یو قلم واخلي. له هغه راروان یوې ونې ته کېني. له بکسې کتاب او کتابچه راوباسي. کتاب پرانیزي او په کتابچه کې لیکل کوي).

اوه دېرشمه صحنه:
ځای: د جابر کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: پرخه، سکینه او پښتنه.

(سکینه په کټ کې د پښتنې شا ته ناسته او د هغې وېښته ږمنځوي. دوه درې ځله چې یې وېښتو کې ږمنځ راکاږي، دې کې پرخه ښکاره شي، چې د هغې خوا ته راروانه وي. د هغې لباس هم زوړ وي. د سکینې چې پرې سترګې ولګېږي، نو په پیکه انداز کې وروګوري، خو بیا ږمنځول شروع کړي همدې کې پرخه

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروړسبړي):

پرخه

ـ ورندار! سلام عليکم.

(پرخه کېني).

سکينه

(په کبرجن انداز):

ـ راغلې؟

پرخه

ـ څه حال دی، پښتنه څنګه ده؟

سکينه

ـ د پښتنې پوښتنه دې څنګه د ژبې په سر ده؟

پرخه

ـ ولې ما خو بده خبره ونه کړه، پوښتنه مې وکړه.

لالا څنګه دی؟

سکينه

ـ د لالا سره دې څه کار دی؟ که ښه دی که بد دی، تا ته یې څه؟!

پرخه

ـ ورندار! ته خو تړلې جنګ يې؟

پردي بم (به هم) داسې و نه کي.

سکينه

ـ ولې تا ته اوسم خپله ښکارم؟!

پرخه

ـ که ته هر څومره ما پردۍ وګڼې، خو زموږ د اولادونو د خپلوۍ تړون هېڅوک نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

شي بېلولی.

سکینه

(سترګې راوباسي):

ـ ښـــــــه، دې نه مالومېږي، چې ستا په زړه کې نور څم شته.

پرخه

ـ زما په زړه کې به نور څه يې، خو له يوې خبرې خبره شوې يم، ځکه راغلم.

(سکینه په سترګو کې بد وروګوري):

پرخه

ـ که دا خبره رشتيا يې، نو ښه به نه يې.

(په غوسه غوندې):

سکینه

ـ د څه شي خبره؟!

پرخه

زه خبره شوې یم، چې تاسې پښتنه دشېري زوی ته ورکوئ.

ـ ګوره ورندار! که زه هر څومره مجبوره شم، خو پښتنه د نجیب ده.

(ریشخند انداز کې):

سکینه

ـ وايي، چې لېونی چا په کلی کې نه پرېښوده او هغه ويلې، چې زه د ناوې سره کېنم.

دا ځل دې خاطر که بیا دې په زړه کېم دا خبره تېره شوې وه، چې ګیله ونه کې!

پرخه

ـ ورندار! پښتانه په نامه شوې ښځې چا ته نه پرېدي.

(د سکینې په مخ کې ډېره غوسه پیدا شي):

سکینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ویم، چې بله خبره ونه کې. وځه له کوره مې.
درته ویم چې زر لاړه شه.
(پرخه پاڅېږي او چې روانېږي، نو سکینه ورته په غوسه ووايي):
سکینه
ـ زه خو ړنده نېم (نه یم) چې خپله لور هغه ګوډ ته ورکم.
زر ځه، ګنې دا ښپې به دربانديې ماتې کم.
(پرخه یو ځل بیا غمجن وروګوري او بې ځوابه ترې روانه شي).

اته دېرشمه صحنه:
ځای: یوه لار.
وخت:مازیګر.
لوبغاړي: نجیب.

(نجیب دې وښودل شي، چې د رنګولو بکسه یې اوږې ته اچولې او د کور لوري ته په چګسونو راروان وي).

نهه دېرشمه صحنه:
ځای: د خان صیب د کور یوه غریبانه کوټه یا د خام دېوال یوه څنډه.
وخت: مازیګر.
لوبغاړي: نجیب او پرخه.

(پرخه خام دېوال ته غمجنه ناسته وي، چې په دې کې نجیب راشي. پرخه ورپاڅېږي):
پرخه
ـ زویه راغلې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترې مه شې.

(نجیب په ځمکه کېني. بیا خپل جېب ته لاس کړي. د لسو افغانیو ډېر زاړه پنځه لوټونه راوباسي او مور ته یې ونیسي):

نجیب

ـ مورې! نن مې ډېره مزدوري کړې.

(پرخه یې غېږې ته رانږدې کړي، بیا یې پرېږدي او ورته ووایي):

پرخه

ـ په دې به پښتنې ته بنګړي واخلم.

(نجیب خوشاله غوندې شي).

نجیب

ـ مورې! زمام (زما هم) پښتنه ډېره یادېږي.

مورې! کاکا مې مور ولې د کور نه وشړلو؟

پرخه

ـ نجیبه! مور یې ښځې له کور نه راوشړلو.

نجیب

ـ نو کاکا مې ورته هېڅ ونه ویل؟

پرخه

ـ نجیبه! ځینې سړي د خپلو ښځو نه ډېر یرېږي.

زویه! سبقونه دې څنګه دي؟

نجیب

ـ مورې! اول نومره کامیاب شوم.

پرخه

ـ خدایه شکر، چې ځینې کارونه خو په پیسو نه دي.

نوټ: له دې وروسته د ټولو کرکټرونو په عمرونو کې لس دولس کاله توپیر رامنځ

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته کېږي.

څلوېښتمه صحنه:
ځای: د کلي یوه پوله.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: یاسین او ګلو.
(د یاسین او ګلو عمرونه پاخه شوي وي. یاسین د ونې یو ډډ ته ډډه لګولې وي او تسپې اړوي، چې لږ وخت وروسته ګلو راشي):
ګلو
ـ بل کار دې نشته، بس ته یې او دا تسپې دي، چې شپه او ورځ یې اړې!
سلام علیکم.
(ګلو کېني).
یاسین
ـ وعلیکم. ګلو! زه چې د دې دنیا خلکو ته ګورم، نو دا راته ښه ښکاري، چې ټوله ورځ چېرته پټ کېنم او خدای یاد کم.
ګلو
ـ سمه خبره دې وکړه. د خلکو د زړونو نه رحم، وفا، پښتو هر څه کډه کړې.
خو دسې نه چې ستا عبادتم د هغو خلکو غوندې شي، چې په ظاهره پرښته، خو زړه یې د قصاب یې.
یاسین
ـ سهي دې وویلې، د خلکو له زړونو نه رحم الوتی دی. خلک دې اندازې ته رسېدلي، چې د پیسو لپاره خپل ورور وژني، وطن ورانی، لنډه دا چې هر څه کيږ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلو

ـ خو زه دې ته حيران يم، چې دا خلک ولې داسې شول؟

لرې به نه ځو، دې جابر ته وګوره، د خپلې ورندار سره يې څومره بد وکړل؟!

ياسين

ـ ګلو! خدای دې خان صيب سره ښه وکي، چې په ځوانې جنۍ يې پرده واچوله.

کلونه تېر شول، خو چا ورپسې څه بده خبره ونه کړه.

ګلو

ـ رشتيا چې درانه درانه او سپک سپک يې، ګنې خان صيب ته تش نوم پاتې دی، نور خو هېڅم نه لري.

ياسين

ـ هو، دې ګډوډيو خو واړه کورونه غټ او غټ واړه کړل.

ګلو

ـ يوې بلې خبرې نه خبر شوی يم، چې ته به تې (ترې) خبر يې که نه؟

ياسين

ـ څه خبره ده، زه خو نه يم خبر.

ګلو

ـ دسې مې اورېدلي، چې جابر اوس خپله لور د شېري زوی ته ورکۍ.

ياسين

ـ نو دې کې د حيرانتيا څه خبره ده؟

ګلو

ـ حيرانتيا څنګه نه ده. جابر په ورکوټيوالي کې خپله لور د افضل زوی ته ورکړې وه.

ياسين

ـ که دسې يې (وي)، نو دا خو ډېر بې پښتو کار کی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګلو

ـ بس هماغه خبره ده، چې د زورورو اوبه په بره ځي.

یو ځلوېښتمه صحنه:
ځای: د خان صیب کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: پرخه او د خان صیب مېرمن.

(یوه ونه دې ټېل ډاون عکاسي شي، یانې له پاسه لاندې، چې ببخ ته یې پرخه ناسته او یوې افغاني غاړې باندې د ستنې کار کوي، چې دې کې د خان صیب مېرمن راشي، د دواړو په عمر کې ډېر توپیر راغلی وي، د خان صیب مېرمن ډېره زړه او پرخه پخه ښځه شوې وي. پرخه په مینه د خان مېرمن ته وګوري):

د خان مېرمن

ـ پرخې په یاد دې دي، چې ما څه درته ویلي و؟!

(پرخه د ونې سر ته وګوري، بیا د خان مېرمنې ته ووایي):

پرخه

ـ تروري! زه پوی شوم، چې ته څه وی (وایې).

د خان مېرمن

ـ ودې لیدل، چې عمر څومره زر تېرېږي؟!

دا دی د نجیب نه درته خدای سړی جوړ که.

پرخه

ـ په هغه وخت کې زما ستا په خبره دومره باور نه و.

تروري! دا ټول ستا او د خان کاکا برکت دی.

د خان مېرمن

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دسې مه ويوه. خدای چې چا ته هدايت نه يي کړی، نو هغه لارې ته نه راځي.
ښه او بد ټول پاس ليکل شوي يې.
پرخه
ـ ترويې! خو ستاسې ښه به تر قيامته زما هېر نه شي.
خان کاکا ته دې خدای د خضر(ع) عمر ورکي.

دوه ځلوېښتمه صحنه:
ځای: د ننګرهار د طب پوهنځی.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: نشته.
(د طب ښوونځي د ودانۍ يو لنډ شاټ دې د لوحې سره يو ځای واخيستل شي).

دري ځلوېښتمه صحنه:
ځای: د محصلينو يو هال.
لوبغاړي: د طب محصلين، يو استاذ او نجيب.
(محصلين ناست وي، استاذ راشي او نجيب ته د فارغېدو شهادتنامه ورکړي او چکچکي وشي).

څلور ځلوېښتمه صحنه:
ځای:د خان صيب کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي:خان صيب، مېرمن يې او نجيب.
(خان صيب ناروغ او په کټ کې پروت وي. مېرمن يې د کټ پښو ته ورته ناسته وي او پرخه هم ورته غمجنه ولاړه وي. نجيب په داسې هال کې چې ستاتېسکوپ

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې غاړه کې پروت وي، راشي):
پرخه
ـ ښه دی چې راغلې.
نجيب
ـ خيريت خو به يې؟ خان کاکا ولې پروت دی؟
د خان مېرمن
ـ يو ساعت کېږي، چې په زړه يې درد دی.
(په ورو):
خان صيب
ـ نجيبه زويه ستړی مه شې.
مبارک دې شه!
په کار وه، چې ننم (نن مو) ستا دپاره ډېره خوشالي کړې وی،
خو څه وکم چې مريض شوم.
نجيب
ـ خان کاکا! هېڅ سودا ونه کې، دا دی زه به دې اوس معاينه کم.
(نجيب يې لومړی زړه په ستاتېسکوپ معاينه او بيا يې د وينې فشار وګوري):
نجيب
ـ خان کاکا! څه خاص خبره نشته، د وينې فشار دې لږ لوړ شوی.
زه به درته دوا راولېږم، خو خير دی نور د غوړو سره لږ احتياط کوه.
(د خان مېرمن خوشاله شي):
مېرمن
ـ زويه ښه دی، چې ته راغلی،
زه خو ورته ډېره خپه وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نجیب

ـ تروري! خپه کېږه مه، ډېر زر به ښه شي.

ښه مورې! زه اوس د کلینیک د پرانیستنې یوې غونډې ته ځم.

پرخه

ـ لاړ شه، خو زر راځه، نن مې زړه خپه غونډې دی.

نجیب

ـ مورې اوس خپګانونه مه کوه.

(له دې سره په داسې حال کې چې سپینه چپن یې اغوستې وي، روان شي).

پنځه څلوېښتمه صحنه:

ځای: یو کلیوالي کلینیک.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نشته.

(لومړی دې د کلینیک لوحه وښودل شي، چې پرې لیکل شوي وي):

ـ د واکسینو کلیوالي مرکز.

شپږ څلوېښتمه صحنه:

ځای: کلینیک.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: نجیب، یاسین، ګلو، جابر، شېری، د شېري لوچک مزاجه زلمی زوی فرید، ګڼ نور کلیوال او ماشومان.

(د ننه په حوېلۍ کې یو څو چوکۍ ایښودل شوې وي. خلک راشي او پر چوکیو کېني. لږ وروسته نجیب چې سپینه چپن یې اغوستې او په غاړه کې یې ستاتېسکوپ اچولی وي ستېج ته راشي):

نجیب

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ درنو مشرانو او ګرانو کلیوالو!
السلام علیکم.
تاسې ته نن ما د دې لپاره تکلیف درکړی، چې نن دربانډې د دې زېری وکم، چې له نېکه مرغه زموږ او ستاسې په کلي کې د واکسینو یو کلینیک جوړ شو.
د خوشالۍ ځای دا دی، چې اوس به زموږ کلیوال واکسینو پسې لرې ځایونو ته نه ځي.
دغه خوشالي دې تاسې ټولو ته مبارک وي.
(د خلکو شاټ دې واخیستل شي او شېری لږ بد بد ګوري).
خو ورونو! زما له تاسې ټولو نه یوه هیله، څه چې یوه کلکه غوښتنه دا ده، چې په خپل وخت خپل ماشومان کلینیک ته د واکسینو لپاره راولۍ.
که چېرته تاسې دا ونه کۍ، نو په داسې حال به شۍ، لکه نن چې زه ستاسې مخې ته ولاړ یم.
(د فلش بک هغه صحنه دې یې سترګو ته ودرېږي چې په ماشوموالي یې مور سکینه واکسینو ته پرېښښوده):
ورونو! که چېرته یې ما ته واکسین کړي وی، نو نن به زما پښه داسې نه وه.
(دې وخت کې جابر له خجالته سر کښته کړي):
ورونو! هیله ده، چې د خپلو ماشومانو راتلونکې وژغورئ.
زه هر وخت ستاسې د ټولو خدمت ته تیار یم.
مننه.
(ټول خلک پاڅېږي، نجیب خپل تره جابر ته وګوري، ویې پېژني. د سترې مه شي لپاره ورشي. نجیب لاسونه ورکړي او د درناوي لپاره ورټیټ شي، شېري ته هم لاس ورکړي، خو شېری ډېر په کبر وروګوري او پیکه لاس ورکړي):
جابر

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هلکه تا نه خو غټ سړی جوړ شوی دی.
که څنګه؟
نجیب
ـ دا خو د دنیا لار ده.
واړه غټېږي او غټان زړېږي.
شېرى
ـ هلکه! ډېر پوخ ګړېږې!
نجیب
ـ دا خو ساده خبره ده، دې کې خو د پوخوالي ما ته څه نه ښکاري.
(شېرى لومړی نجیب ته تروه وروګوري او بیا جابر ته ووایي):
شېرى
ـ جابره! څه چې ځو، ناوخته کېږي.
(هغوی ترې بې خدای پامانۍ روان شي).

اوه څلوېښتمه صحنه:
ځای: د جابر کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: سکینه او پښتنه.
(پښتنه په یوه کټ کې خپه غوندې ناسته وي، چې سکینه ورته راشي):
سکینه
ـ څه خبره ده جنۍ، چې دسې ګډوډه ناسته یې؟
ته خبره یې؟
(لومړی وروګوري او بیا ورته ووایي):
پښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ څه خبره ده؟

سکينه

ـ پاخېږه پاکې جامې دې واغونده. ماسپښين ته دې خلک مرکې ته راروان دي.

پښتنه

ـ مرکه؟!

د څه شي مرکه؟!

سکينه

ـ شېری کاکا دې خپل زوی فريد ته غواړي.

(لړه جدي):

پښتنه

ـ تاسې ما نه پوښتنه کړې او که په خپل سر دا کار کوئ؟

سکينه

ـ دې کې د پوښتنې څه خبره ده.

په ښو کې تلوار په کار دی.

پښتنه

ـ خو دا کار ما ته ډېر بد ښکاري.

سکينه

ـ بد؟! ولې په څه شي درته دا کار بد ښکاري؟

پرخه

ـ تاسې ظلم کوئ، زياتی کوئ.

سکينه

ـ دا ته په کمو (کومو) ګډو وډو سر يې؟

د اولاد سره څوک زياتې کيږي؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخه

ـ تاسې د نجيب سره زياتې کوئ.

ورکړېم (ورکړې مو) هغې ته يم

او اوس مې کوژدنه د بل چا سره کوئ؟!

(سکينه حيرانه شي):

سکينه

ـ ستا د هغه ګوډ نوم په خوله څنګه راځي؟!

پښتنه

ـ ګوډوالی کم (کوم) شرم نه دی.

سکينه

ـ شرم نور تور يي، که سپين؟

سبا به درته خلک د ګوډ ښځه وی.

ته دا شرم نه ګڼې.

پښتنه

ـ دا خو د خلکو ناپوهي ده،

چې د انسان ښکلا په وجود کې ګوري.

سکينه

ـ بس بس. همدومره څير سترګي دې بس دی!

موټر لري، کور لري، څه شی دي، چې هغه يې نه لري؟

پښتنه

ـ هر څه لري، خو اخلاق نه لري.

(په غوسه):

ښه، يانې ته اوس د هغه ګوډ سره کوژدنه کې؟

پښتنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ګوډ هغه څوک دی، چې نه پوهه لري، نه علم او نه بل څه.
نجیب زما د تره زوی دی.
تاسې باید په خپله خبره ودرېږئ.
پښتانه په خپله خبره ودرېږي!!
(د مخ او شونډو په غوسه):
سکینه
ـ خو دا ارمان به دې پوره نه شي.
د لور او خور نه څوک په ورکړه کې پوښتنه نه کی.
ته لا څوک یې؟!
(له دې سره سکینه په غوسه روانه شي).

اته څلوېښتمه صحنه:
ځای: د خان صیب کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: خان صیب، نجیب، د خان مېرمن او پرخه.
(خان صیب په کټ کې ناست وي، غاړې ته یې تومانچه هم اچولې وي، خپله لونګۍ پر سر جوړوي، پښو ته یې نجیب او مخامخ کټ کې ورته پرخه او مېرمن یې ناسته وي، چې پرخه ورته ووایي):
پرخه
ـ خان کاکا! دا کار په خدای او په تا شو، جابر خو نور را سره هېڅ ښه ونه کړه خو اوس چې راسره کم (کوم) زیاتی کی، نو دا خو ډېره د شرم خبره ده.
خان
ـ ته سودا مه کوه، خدای به هر څه اسانه کي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پردۍ لوېږه او خويندې څوک بل چا ته نه شي ورکولی.
تاسې دعا کوئ.
(دې سره خان پاځېږي):
هغه ګولۍ مې راکه!
(مېرمن يې ګولې ورکړي. خان صيب مخکې او نجيب ورپسې روان شي او پرخه د دعا په حال کې ورته ګوري).

نهه څلوېښتمه صحنه:
ځای: د جابر د کور مخه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: شېرى او د هغه لوچک مزاجه زوی فريد.
(د شېري موټر راروان وي، د جابر د کور مخې ته ودرېږي. شېرى او فريد دواړه ترې راکښته شي).

پنځوسمه صحنه:
ځای: د جابر د کور يوه کوټه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: سکينه او پښتنه.
(د پښتنې سترګې له اوښکو ډکې وي، چې سکينه ورته ووايي):
سکينه
ـ ګوره لورې د يوه مور و پلارم (هم) په اولاد بده پېرزو نه يې.
دا نن چې کم کار کېږي، دا ستا د خير دپاره دی.
پښتنه
ـ خو ما ته ټول خير په نجيب کې ښکاري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغه څه گناه ده؟
همدا يې گناه ده، چې په يوه پښه معلول دی؟
سکينه
ـ خو دا دی تا پخپله وويل، د دې نه بله لويه خبره شته؟
پښتنه
ـ خو ما ته دا وړه خبره ښکاري.
چې زه ورسره کوژدن ونه کم، څوک به يې وکي.
ستاسې همدمره ظلم بس دی، چې له کوره مو وشړل.
(په غوسه):
سکينه
ـ دا نو ستا خوښه نه ده. ته ښځه نه شوې.
(پښتنه سر په زنگنونو کېږدي).

يو پنځوسمه صحنه:
ځای: د خان صيب کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: پرخه.
(پرخه پر جاينماز ناسته سلام وگرځوي او لاسونه دعا ته پورته کړي):
پرخه
ـ خدايه ته راباندې پرده واچې.
خدايه ته مې زوی خلکو ته ټيټ سترگی نه کې!
دوه پنځوسمه صحنه:
ځای: د جابر د مېلمنو کوټه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: ورځ.

لوبغاړي: جابر، خان صیب، شېرى، فريد، نجيب، ياسين، ګلو، د کلي يو ملا او درې څلور کسه نور.

(ټول په کوټه کې په سنجيده توګه ناست وي، فريد نجيب ته بد بد وګوري، خو دې کې شېرى جابر ته ووايي):

شېرى

ـ جابرخانه!

که خوښه دې يې، ملاصيب ته به وويو، (ووايو) چې نکاح وتړي.

جابر

ـ سهي خبره دې وکړه. په توده کې سړه نه ده پکار.

شېرى

ـ ملاصيب! بس بسم الله که.

خان

ـ ملاصيب! ته لږ صبر وکه.

(شېرى او ټول خان صيب ته، په ځانګړې توګه فريد ورته په سرو سترګو وګوري):

خان صيب

ـ جابرخانه! ما دسې اورېدلي دي، چې تا په ورکوټيوالي کې خپله لور نجيب ته ورکړې ده.

دا سهي ده؟

(جابر وارخطا غوندې شي):

جابر

ـ نه، ما نه ورکړې ده او نه به يې ورکم.

چا دا خبره کړې؟

ياسين

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مام (هم) دسې اورېدلي، چې تا دا کار کړی دی.
ګلو
ـ افضل دې خدای وبښي، هغه په خپله خوله ما ته ویلي و.
فرید
ـ خان صیب! ته دلته د خیر د کار پسې راغلی یې که بل څه غواړې؟
خان صیب
(په سنجیده انداز):
ـ هلکه ته غلې کېنه!
ګوره جابره! یوه خبره درته کوم، چې تر اوسه لا دلته داسې کار نه دی شوی، چې
څوک دې ورکړې جنۍ بل چا ته ورکي.
پښتانه هر څه کې، خو په خپلو ارزښتونو سودا نه کې.
د ورور کونډې سره چې دې ښه ونه کړه، نو دا بد خو ورسره مه کوه.
جابر
ـ خان صیب! ما د ملیانو نه اورېدلي، چې د ورکوټېوالي ورکړه سهي نه یې او بیا
چې د جنې خوښه نه یې نکاح یې نه کېږي، که څنګه ملاصیب، همداسې نه ده؟
(د خان صیب په څېره کې لږ خپګان پیدا شي):

ملا صیب
ـ هو، په اسلام کې باید د جنۍ نه پوښتنه وشي.
خان صیب
ـ خو ملا صیب! د سړو هو، هو او نه، نه یې.
شېری
ـ خان صیب! ته په زوره شر جوړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خان

ـ شر تا جوړ کړی، چې په نکاح ښکلو ښځو باندې مرکې کې.

اوس به خبره په پښتو نه، په اسلام کوو.

(دې کې په لوی ځادر کې پښتنه چې یوازې یې سترگې ښکاري د کوټې په دروازه راننوځي):

پښتنه

ـ خان کاکا! زه یې په ورکوټیوالي نجیب ته ورکړې یم.

که زما پلار په خبره نه ودرېږي، خو زه پښتنه یم.

نجیب زما د تره زوی او زما خاوند دی.

زه به بل هېڅوک ونه کم.

(ټول حیران شي او خان خوشاله شي):

شېری

ـ ته اوس د هغه گوډ سره واده کې؟

ته سترگې نه لرې؟

(نجیب په افسوس شېري ته وگوري).

پښتنه

(په لړ جدت):

ـ گوډ هغه څوک دی، چې نه علم لري او نه کمال.

افسوس په هغو خلکو چې په نورو کې عیبونه لټې، خو

خپلو ځانونو ته نه گوري!

(فرید جنۍ ته ډېر بد بد وروگوري او پښتنه لاړه شي).

خان صیب

ـ اوس خوم ولیدل؟

په دې کې نوره خبره نه ځیږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

گلو

ـ خان صیب! ډېر نېک کار وشو.

ډاکټر صیب مبارک دې يي.

یاسین

ـ مبارک، مبارک.

(پرته له شېرې ټول مبارکي ورکړي):

(ټول پاڅېږي):

فرید

(په بدمعاشانه انداز په داسې حال کې چې ټول له کوټې نه د وتو په حال کې وي):

ـ خان صیب! زه به د دې خبرې پوښتنه تا نه کوم.

خان صیب

ـ بچو! څوک چې اوښان ساتي، دروازې لوړې ږدي.

زه هر وخت ستا هر څه ته تيار یم.

(د تګ په وخت کې فرید نجیب ته ډېر بد بد وګوري).

دري پنځوسمه صحنه:

ځای: د خان صیب کور

وخت: مازیګر.

لوبغاړي: پرخه، د خان صیب مېرمن، خان صیب او نجیب.

(پرخه او د خان صیب مېرمن دواړه ناستې وي، چې پرخه یو اسوېلی وکړي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخه
ـ تروري! خدای دې خیر کړي، وخت یې ډېر تېر که.
د خان مېرمن
ـ سودا مه کوه، خان کاکا دې تر اوسه چا ته ټیټ سترګی شوی نه دی.
خدای به هر څه سم کي.
(همدې کې د تومانچې ډزې واورېدل شي دوی په وارخطایۍ ورپاڅېږي):
د خان مېرمن
ـ لکه چې د خوشالۍ ډزې دي؟!
(هغوی دواړه موسکۍ شي):
(پرخه ترووره وي، دې کې خان او نجیب دواړه راشي په کټونو کې کېني):
ـ پرخه
(په یوه اندازه خوشالۍ):
ـ خان کاکا لکه چې خوشاله راغلۍ؟
(خان صیب خپله تومانچه په ګردنۍ کې کېږدي).
خان صیب
ـ همداسې یې درواخله.
مبارک دې شه.
پرخه
ـ خدایه شکر.
(د خان مېرمن په نجیب نقل وشیندي):
(خان او نجیب په کټ کې کېني):
د خان مېرمن
ـ ښه لړه کیسه خو وکه!
خان

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ټوله توره پښتنې وکړه!
د خان مېرمن
(په حيرانتيا):
پښتنې څنګه توره وکړه؟
خان صيب
ـ نر کار يې وکه، پښتو يې وکړه.
پرخه
ـ نجيبه! ته پوره خبره وکه!
نجيب
ـ مورې! زما ګومان نه کېده، چې پښتنه به داسې وکي، خو هغې زما معلولې پښې ته ونه کتل.
د شېري جايداد او هر څه يې زما لپاره قبول نه کړل.
د خان مېرمن
پرخې لورې! بيا دې مبارک شه
پرخه
ـ ترورې! دا ټول د خان کاکا برکت دی.
داسې مشران دې خدای ټول عمر ژوندي لري.
په دسې خلک خو ټول ولس اباد يې.
خان
ـ څو ورځې وروسته به يې يوه شرنګېدلې کوژدن وکو.
(پرخه خوشاله شي).
د خان مېرمن
ـ خو ګوره په مورړ ښځو کې هم پښتنې شته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(خان لږ موسکی شي او پرخې او نجیب ته وګوري):

خان

ـ خو ګوره! تاسې د هغوی هېڅ بد په پام کې ونه نیسی.

نجیبه! جابر ته د خپل پلار په سترګه ګوره.

نجیب

ـ خان کاکا همدسې به کوم.

پرخه

ـ او زه به کاکا د پښتنې له ننګه ځان لوګی کم.

خان په موسکا:

خان

ـ ولې دا بم نه کی؟!

(اوله دې سره ډرامه د پرخې او نورو په موسکا سره پای ته ورسېږي).

نوټ: ددې صحنې شا ته دې په ټوله برخه کې په ورو د دې سندرې موزیک چې زه به جارو کم زیارتونه، شینکي بابا... واچول شي.

د روژې ۲۸مه کابل ـ ۱۳۹۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

زنځيرونه

کرکټرونه

غياث: ۳۵- ۴۰ کالو يو تندخويه سړی، چې يوه اداره کې مامور او د نجونو د تعليم مخالف او ښځه ورته يو ټيټ مخلوق ښکاري.
ملاله: د ۲۵ـ ۳۰ کالو تر منځ ترمنځ يوه ښکلې ښځه، چې معصومه څېره او ښه مخ ولري. شريف، اوسېله من او په خبره پوه کرکټر دی.
ثنا: د ملالې نهه يا لس کلنه لور، چې بې جراته څېره ولري. مظلومه ښکاري.، چې لويه شي، ښکلې ، مودبه او ذهينه پېغله وي.
حميد: اته کلن هلک، د ثنا ورور، چې نازولی او شيک وي، چې ځوان شي، خشنه څېره ولري او د لوفرانو په سټايل کې وي.
ايمل: د ۳۵ کالو په عمر د ثنا او حميد ماما يو شريف انسان. غريب وي. په بدن لږ خوار وي، خو په معقولو خبرو پوهېږي.
اکرام: د غياث د دفتر همکار مامور، چې ۴۰ـ ۵۰ کالو پورې عمر لري، په خبره پوه او د ښځو د تعليم پلوي وي.
منيجر: د پاخه عمر يو شريف انسان.
د ثنا همکار: يو لوفر او د ټيټو اخلاقو څښتن، ځوان کرکټر.

فرعي: کرکټرونه: د پاخه عمر يوه ښځه، د ښوونځي نجونې، په لومړي سر کې د ماشوم حميد يو ټولګيوال، او په يوه صحنه کې دوه نور لوچکان او يو د ښه کرکټر

(c) ketabton.com: The Digital Library

زلمی.

لومړۍ صحنه:

ځای: یو غریبانه کور.

وخت: سهار.

لوبغاړي: ملاله، ثنا، غیاث او حمید.

(سهار وي، د سترخوان غوړېدلی وي. غیاث او حمید، چې یوه د دفتر او بل ښوونځي ته د تګ لّپاره دریشي اغوستې وي، پر توشک او ملاله اوثنا ورته مخامخ پر فرش ناسته وي. په ګیلاسونو کې دواړو ته د شیدو چای اچول شوی وي او په یوه قاب کې دوه جوش کړې هګۍ ورته هم پرتې وي، خو د ثنا او ملالې مخې ته ګیلاسونه له شنو چایو نه ډک وي. غیاث یوه هګۍ سپینه کړي او حمید ته یې ونیسي):

غیاث

(په مینه)

ـ هن! واخله!

(هغه یې واخلي او په خوراک یې پیل وکړي، خو په دې وخت کې ثنا په داسې انداز حمید ته وګوري، لکه جوش شوې هګۍ ته چې یې ډېر زړه شوی وي. پلار او زوی په خوند خوند لګیا وي چای څښي، خو ثنا داسې وي، لکه په زور چې خوراک کوي، یانې شین چای خوند نه ورکوي. په همدې وخت کې مور ته نږدې شي او په بې زړه توګه هګۍ ته وګوري ، خو په دې وخت کې یې پلار وګوري او په سترګو کې بد بد وروګوري. لږه شېبه وروسته غیاث ملالې ته ووایي):

(لږ توند انداز):

غیاث

ـ موټر سایکل دې پاک کړی دی؟

ملاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دا دی اوس به يې پاک کم.
غياث
ـ زر ورشه!
(ملاله پاڅېږي، له کمرې اوځي، خو د چاى ګيلاس دې يې وښودل شي).

دويمه صحنه:
ځاى: د همدغه کور حوېلۍ.
وخت: سهار.
لوبغاړي: د لومړۍ صحنې ټول غړي.
(ملاله ټوټه په لاس لومړى د موټر سايکل پورته برخه پاکه کړي، بيا کښني لاندې برخه يې پاکه کړي، خو دا هر څه په ډېر اخلاص کوي، هغه لا په پاکولو لګيا وي، چې څه شېبه وروسته غياث راشي):
(لږ په تريو تندي):
غياث
ـ لرې شه، پاڅېږه!
(هغه لږ څه په بې زړه انداز پاڅېږي، په دې وخت کې دې د ملالې د څېرې بېوزلي وښودل شي. غياث په کبرجن انداز موټر سايکل چالان کړي او حميد ته ووايي):
غياث
ـ کښنه.
(هغه کښني، موټر سايکل روان کړي، خو دې وخت کې دې ثنا وښودل شي، چې په غمجن انداز هغوى ته وګوري او داسې ښکاري، لکه چې د هغې هم ښوونځي ته ډېر زړه کېږي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

درېيمه صحنه:
ځای: ښار.
وخت: سهار.
لوبغاړي: غیاث او حمید.

(د ښار په یوې برخې کې دواړه روان وي).

څلورمه صحنه:
ځای: د غیاث کور.
وخت: سهار.
لوبغاړي: ملاله او ثنا.

(ملاله په داسې حال کې چې په تناب یو څه جامې اچول شوې وي، په لګن کې جامې مینځي. لومړی دې په لګن کې ځګونه وښودل شي، چې ملاله جوخته جوخته لګیا وي. دې وخت کې دې ثنا وښودل شي، چې په کتابچه کې په پنسل څه لیکي).

پنځمه صحنه:
ځای: د ښوونځي یوه مخه.
وخت:سهار.
لوبغاړي: غیاث او حمید.

(غیاث د ښوونځي مخې ته موټر سایکل ودروي. حمید ترې کښته او روان شي، لږ چې لاړ شي، پلار ته مخ راوګرځوي. پلار یې ورته په مینه د خدای پامانۍ لاس وښوروي).

شپږمه صحنه:
ځای: د غیاث کور.
وخت: سهار.
لوبغاړي: ملاله او ثنا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(د ملالې جامې مینځل داسې وي، لکه د خلاصېدو په حال کې چې وي. پر تناب یو مینحل شوی څادر اچوي، چې دې کې ورته په داسې حال کې چې ثنا لا لیکل کوي، غږ کړي):

ثنا

ـ مورې! یه مورې!

ملاله

ـ درغلم، صبر وکه!

(څادر پر تناب وغوړوي او ورشي):

ملاله

ـ څه خبره ده؟

ثنا

ـ ښوونځی مورې څنګه لیکل کېږي؟

ملاله

ـ ته راکه قلم!

(ملاله ورته ښوونځی ولیکي).

ملاله

ـ هن! دې ته ګوره او همدسې یې لیکه.

(ثنا کتابچې ته وګوري، خو مور ته ووایي):

ثنا

ـ مورې! ما ته داسې ولیکه چې:

زما ښوونځی ډېر خوښ دی.

ملاله

ـ ښه دا به درته ولیکم، خو زر یې ولیکه چې د کور کار راسره وکې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې دې ولیکه، الوګان به سپین کې.
(مور یې جمله ولیکي. ثنا جملې ته ګوري. د مور جمله چې لیکي، له ځانه سره یې ورو هم وایي.).
ملاله
ـ شاباس! همداسې یې لیکه.
(ملاله پاڅېږي. هغه لیکل کوي او له ځانه سره یې ورو وایي هم).
اوومه صحنه:
ځای: کور.
وخت: غرمې ته نږدې.
لوبغاړي: ملاله.
(ملاله د کور انګړ جارو کوي او داسې ښکاري، چې په ډېر اخلاص کار کوي).
اتمه صحنه:
ځای: د ښوونځي یوه برخه.
وخت: غرمې ته نږدې.
لوبغاړي: حمید او یو بل ماشوم ټولګیوال یې.
(د هغه بل لاس کې کتابچه وي، حمید یې ترې راکاږي او ویې شکوي):
هغه بل هلک
ـ ولې دې راته کتابچه وشکوله.
(په ګواښ):
حمید
ـ دغسې مې وشکوله، څه ویلی شې؟!
هغه بل هلک
ـ زه به تا سره ګورم. والله چې ټولې کتابچې دې وشکوم.
(حمید وروړاندې شي او په ګواښ ورته ووایي):

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید

ـ زما کتابچې؟! والله دومره دې ووام، چې یاد یې لرې.

ځه!

(له دې سره یې ټېل وهي. هلک وغورځېږي. حمید ورته وګوري او ترې روان شي).

نهمه صحنه:

ځای: کور.

وخت: غرمې ته نږدې.

لوبغاړي: ملاله او ثنا.

(ثنا لګیا وي، په کور کې په کوچنیو ګوتو په چاقو سره الوګان سپینوي، چې مور یې جارو په لاس راشي):

ملاله

ـ زر کوه، چې غرمه نزدې ده.

ثنا

ـ دا دی خلاص شول.

مورې د پلار زه ولې بدې شم؟

ملاله

ـ ته خو یې بدې نه شې، ته خو ورته ډېره ګرانه یې.

ثنا

ـ مورې ته ما ته دروغ وی، (وایې).

ملاله

ـ ما تا ته کله دروغ ویلي.

ثنا! دا دې څه وویل؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثنا

ـ مورې! زه رښتیا ویم. که زه پلار ته ګرانه وی، نو زه بم (به هم) ښوونځي ته تلی.

(ملاله داسې شي، لکه بې ځوابه چې وي):

ملاله

(اسویلی):

ـ لورې! بس پلار دې مکتب بد ګڼي.

ګڼې هغه ته خو ما ډېر وویل.

ثنا

ـ مورې! زما ښوونځي ډېر خوښېږي.

خیر دی پلار ته ووایه،

چې ما مکتب کې واچی.

ملاله

ـ ښه! اوس دا الوګان راکه، چې ناوخته دی.

(ثنا سپین کړي الوګان ورکړي او ملاله پاڅېږي).

لسمه صحنه:

ځای: یو دفتر.

وخت: غرمه.

لوبغاړي: غیاث او اکرام (یو مامور).

(دواړه په دفتر کې پر چوکیو مېزونو ته ناست وي، خو غیاث لږ خپه غوندې وي):

اکرام

ـ غیاث خانه! یو خو مې ته هېڅکله خوشاله ونه لیدې.

بیا څه خبره ده؟

غیاث

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ چې رښتیا درته وویم، یوې خبرې ته فکر وړی یم.
اکرام
ـ څه خبره ده؟
غیاث
ـ خبره دا ده، چې خدای دې چا ته لور نه ورکۍ!
(په لړه حیرانتیا او موسکا):
اکرام
ـ بس همدا؟!
یره زورور سړی یې.
چې لور او مور نه وی، زه او ته به چېرته وو؟!
ما ویل، ګنې په کوم غم اوښتی یې.
غیاث
ـ ولې لور تا ته غم نه ښکاري؟!
له پیدایښته نیولې، تر مرګه پورې یې څوک له غمه نه شي خلاصېدی.
همدومره غم بس نه دی؟
اکرام
ـ ګوره! دا سهي ده، چې موږ او تاسې زامنو ته خوشالېږو،
خو دسې لوڼې شته، چې له زامنو نه ښې یي.
بله دا چې کومه خواخوږي، چې لور له پلار سره لري،نو ډېر زامن شته چې نه یې لري.
غیاث
ـ یاره د لور دې هغه خواخوږي ورکه شي.
یو څوک چې د بل لپاره لوېږي، د هغې به خواخوږي، څه یي؟!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورکوه يې.
زوی، خو زوی يي.
اکرام
ـ څه درته وويم، عجيب سړی يې.
په ښځه خو نړۍ ودانه ده.
خير، بله ورځ به درسره زه سمې خبرې وکم.
(ساعت ته دې وګوري):
اوس څه چې ځو
د تګ وخت دی.
(دواړه له چوکيو پاڅېږي).

يوولسمه صحنه:
ځای: کور.
وخت: غرمه.
لوبغاړي:
(ملاله دېګ لړي، چې لړه شېبه وروسته ثنا ته په داسې حال کې چې هغه لا په پنسل ليکل کوي، غږ کړي):
ملاله
ـ يه جنۍ! ته هغه دسترخان خور که.
د پلار د راتلو وخت دې دی.
ثنا
ـ دا دی مورې پاڅېدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ثنا پاڅېږي. ملاله لا دېګ لړي، چې ثنا د سترخوان خور او درې ډوډۍ پرې کېږدي).

دولسمه صحنه:
ځای: حوېلۍ او بیا کوټه.
وخت: غرمه.
لوبغاړي: ملاله، ثنا، غیاث او حمید.

(غیاث او حمید په موټر سایکل کور ته راننوځي. ملاله لږه مخې ته ورشي او په مینه ورته ووایي):

ملاله

ـ راغلئ!

(غیاث تندی تریو کړی وي، ځواب ورنه کړي. حمید او غیاث د ډوډۍ کوټې ته لاړ شي. دسترخوان ته کښني. ثنا لوټه او چیلمچي راوړي، دواړو ته اوبه واچوي. ملاله الوګان او لږ نور څه راوړي. هغوی، چې کله ډوډۍ وخوري. ملاله او ثنا دسترخوان ځان ته رانږدې کړي او پاتې شونې خوراک ته کیني. یو څو مړۍ چې وکړي، نو ملاله په بې زړه انداز غیاث ته ووایي):

ملاله

ـ که خپه کېږې نه، یوه خبره درته کوم.

(هغه د سترګو یو ارام، خو زهرجن حرکت وکړي او بیا ورته ووایي):

غیاث

ـ بیا څه خبره ده؟

ملاله

ـ دومره خبره نه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(لږ جدي):
غیاث
ـ چې دومره خبره نه ده، مه یې کوه.
(ملاله سترګې ټیټې او بیا پورته کړي):
ملاله
ـ د ثنا ښوونځی ډېر خوښ دی.
خیر دی داخله یې که، اوس خو ډېرې جنکۍ ښوونځی وایي.
(غیاث سترګې برګې کړي او په یوه اندازه جدیت ووایي):
غیاث
ـ ګوره! ما تاته څو ځله ویلي، چې زه په لور مکتب نه ویم..
ته زما نه ښه نه پېږې.
(د ثنا بېوزلي دې وښودل شي).
ملاله
ـ اخر دا نور خلک بیا ولې په لوڼو تعلیم کۍ؟!
هغه خوم (هم) جنکۍ دي؟!
(جدیت)
غیاث
ـ نور، نور دي او زه زه یم.
ولې ته ما نه پېژنې؟!
ملاله
ـ ما ته خو دا ډېر زیاتی ښکاري،
(ډېر لږ سکوت)
دې وخت کې چې څو ک تعلیم نه لري، نو په ړانده حساب دی.
ته ثنا ولې په لوی لاس ړندی؟!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په لړه غوسه):
غیاث
دا د ښځو خپله ګناه ده.
نر، نر او ښځه، ښځه یي.
او بیا ته څوک یې چې ما ته لار ښیې؟!
ملاله
ـ ولې؟ اخر زما م (هم) اولاد دی. زه د ثنا راتلونکې ته خپه یم.
سهي ده، حمید هلک دی، خو ګوره دا معلومه نه ده، چې خیر په چا کې دی؟!
(غیاث له غوسې سترګې سرې کړي):
غیاث
ښځه مې لا نه لیده او دومره نصیحتونه، نوره غلې شه!
(ملاله د وېرې یو حالت خپل کړي. ثنا هم ووېرېږي):
غیاث حمید ته
ـ هلکه راځه، چې ځو.
دا ښځه د سړي اعصاب خرابۍ.
(دواړه له کمرې اوځ شي، خو ملاله او ثنا غمجنه وي).
دیارلسمه صحنه:
ځای: یو پارک.
وخت: مازیګر.
لوبغاړي: غیاث او حمید.
(لومړی دې په پارک کې نور ماشومان وښودل شي. وروسته دې حمید وښودل شي، چې سور یخن او تازه رنګ پتلون یې اغوستې له ځانه سره د تیکواندو سپورت کوي، لغتې وهي او پلار یې ورته په داسې حال کې چې سیګرټ څکوي، خوشاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

وي، په پای کې ورته غیاث د بلنې لاسونه په مینه ونیسي. حمید ورته رامنډه کړي او په غېږه کې یې په مینه ونیسي).

څوارلسمه صحنه:

ځای: د ښار یو واټ.

لوبغاړي: غیاث، حمید او یو د ایس کریم والا.

(غیاث دوه ایسکریمونه حمید ته واخلي او حمید په نازدانه ډول ایس کریم خوري او له پلار سره روان وي).

پنځلسمه صحنه:

ځای: د غیاث کور.

وخت: مازیګر.

لوبغاړي: غیاث، حمید، ملاله، ثنا او ایمل.

(ثنا په کور کې په کتابچه کې لیک کوي، چې لږه شېبه وروسته غیاث او حمید کور ته راننوځي. حمید لګیا وي، دویم ایس کریم خوري، ثنا یې وګوري او چې پلار یې راشي، کښني، نو ثنا لږه وروړاندې شي):

ثنا

ـ پلاره! ما تم (ما ته هم) لس روپۍ راکه.

ایس کریم اخلم.

(غیاث په سترګو کې بد بد وروګوري او بیا ورته ووايي):

غیاث

ـ لس روپۍ راکه!! د لس روپو نه خبره یې او که نوم دې اوربدلی.

(ثنا په ډېر مظلومیت وروګوري او مخ ترې د راتګ په وخت کې په خپګان راوګرځوي).

غیاث

ـ څه شوه، هغه مور دې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثنا

ـ ګاونډیانو کره تلې ده.

(په هیبت)

غیاث

ـ ګاونډیانو کره؟!

هلته څه کې؟

ثنا

ـ مور ناروغه ده.

(په غوسه)

غیاث

ـ زه به د دې خوښ شم.

اوس لا په کورونو ګرځي؟!

(دې کې ملاله د کور پر دروازه راننوځي او راشي):

غیاث

ـ چېرته تلې وې؟

ملاله

ـ دا څو ورځې کېږي، ډېره ناروغه یم.

ته خو اوزګار نه یې، ما ویلې، سبا به د دې ګاونډې ښځې سره ډاکتر ته لاړه شم.

(غوسه ناک ډول):

غیاث

ـ ګوره ښځې!

که بل وار مې په دې کار ولیدې، نو دا پوزه دې په ببخ کې پرېکوم.

(په صبر سره):

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملاله

ـ دا خو دومره بده خبره نه ده.

غټه ښځه راسره ځي. زه ډېره ناروغه یم.

غیاث

ـ ډېره ناروغه یم؟!

د څه ناروغه یې؟!

سبا چې هلته لاړې، بله ورځ به په مارکېټونو کې ګرځې.

(جدیت):

په هر شي باور شته، خو په ښځه نشته.

ملاله

ـ میاشت له اولې ورځې نه مالومېږي.

په دسې خبرو ګوره نوره زه ډېره خپه کېږم.

غیاث

ـ په هغه ښې ښځې دې لعنت یې.

او بیا ته لا داسې کمه (کومه) بي بي یې؟!

ملاله

ـ که ستا دغه حال وي، نو دسې ژوند خو نه تېرېږي.

اخر زم (هم) انسانه یم.

زم څه حق لرم.

(غیاث ورپسې ورپورته شي، ښه ورنږدې شي او لکه د وهلو ګواښ چې ورته کوي):

غیاث

ـ د څه شي حق؟!

بس خوره سکه حساب مه منه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نورم (هم) څه غواړې؟!
ملاله
ـ دومره لا سپکه م (هم) نه یم.
له دې ژونده خو مرګ ښه دی،
چې بې ګناه بې خطا هر وخت رټل کېږم.
یوه خبره م (هم) نه شم کولی.
(دې کې سترګو ته لاس ونیسي او بیا یې اوښکه تویه شي. همدې وخت کې د ملالې ورور (ایمل) کور ته راشي او چې د خور اوښکې وګوري، نو حیران شي، ملاله اوښکه پاکه کړي او انداز داسې کړي، لکه هېڅ خبره چې نه وي):
ملاله
ـ وروره! ستړی مه شې. راځه.
ایمل
ـ خیر یوسې. خیر خو دی؟
خپه غوندې ښکارئ.
ملاله
ـ هېڅ م (هم) نشته، خیر دی.
(ایمل کېني او غیاث ته ورګوري):
ایمل
ـ غیاث خانه!
تا خو ستړې مه شي هم راته ونه کړه.
غیاث
ـ همدومره بس دی، چې د دې شیشکې خور بې شرمۍ ته دې ناست یم.
ایمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خورې! ولې؟ دا خاوند دې څه وايي؟!
په څه درنه خپه دی؟
ملاله
ـ خدای مې دې ژنده کي، که به مې له يوې نه دوه کله ورسره کړې يي.
ايمل
ـ خورې! زما ستا په هر څه باور دی.
غياڅه وروره! خير دی تم (ته هم) لږه ګوزاره کوه. ژوند په ګوزاره کېږي.
(غياث سترګې برګې کړي):
غياث
ـ هلکه ته دې خپل ځی وپېژنه؟!
خور دې وله، نوره مې نه ده په کار.
ايمل
ـ ګوره غياڅه! دا وړې وړې خبرې په هر کور کې راځي، په دومره خبره څوک ښځه له کوره نه شړي!!
کله کله دوه لوښي هم اواز کی!
غياث
ـ بس درته ومې ويل، دا لوښی دې نور تا ته مبارک وي.
ايمل
ـ ګوره ماغزه دې لږ ارام که، سبا به بيا پښېمانه يې.
خلک واده کړې ښځې په کور نه کېنی.
غياث
ـ دا خبرې هغه څوک کی، چې خويندې نه شي ساتلی.
او په واده کې يې د مېړه کور ته تش لاسې لېږي.
خوله سمه خوځوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل

ـ خورې! اوس دې دلته نه پرېدم.

پاڅېږه! پېغور يې راکه.

(ملاله ډېره خپه وګوري).

ملاله

ـ زه نه ځم.

ایمل

ـ ولې نه ځې؟ هغه دې شړي او ته ناسته يې؟!

پاڅېږه، چې ځو.

غیاث

ـ هغه پوهېږي، چې ورور يې خپل ځان نه شي ساتلی، نو خور به څنګه وساتي؟!

(د ایمل احساسات په سترګو کې څرګند شي او په متينه لهجه ووايي):

ایمل

ـ چې دسې ده، نو زه به تا ته دا وښيم، چې یو پښتون ورور په خور څنګه ننګ کې؟!

خو دومره درته ویمه، چې بیا يې ګوره پوښتنه ونه کې.

غیاث

ـ تا دې خدای نر کې، وله يې.

(په غوسه):

ایمل

ـ ملالې راځه. له دې کوره هېڅم (هېڅ هم) راوانخلې.

غیاث

ـ ګوره زه به دې پښتو ګورم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل

ـ بې غمه شه، دا هر څه به وخت وښيي.

(د ملالې زړه نه کېږي، خو په کراره روانه شي. حمید هم ورسره روان شي، خو غیاث ورشي، په غوسه يې له مټ نه ونیسي او په زوره ټک سره یو ځای ورته ووايي):

غیاث

ـ راځه! ته چېرته ځې؟!

(د تللو پر وخت دې ماشومه ثنا یو ځل خپل پلار ته په غمجن انداز لږ وګوري او له دې سره دې د کور له دروازې ووځي).

شپاړسمه صحنه:

ځای: د غیاث کور.

وخت: ماښام موده.

لوبغاړي: غیاث او حمید.

(هغوی، چې له کوره ووځي، غیاث په کور کې کېني او په یوه اندازه غوسه حمید ته غږ کړي):

غیاث

ـ هلکه! دلته راشه!

(هغه ورشي):

غیاث

ـ چې هر شی غواړې، زه يې درته اخلم.

خو که د ماما کره دې تلی وې، نو بیا ونه وی (وایې).

پوه شوې که نه؟!

حمید

ـ سهي ده، نه ځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(حمید کرار کرار په پښه ځمکه وګروي):
حمید
ـ پلاره ته ولې هر وخت په قار یې؟
غیاث
ـ دې دنیا کې قار ضروري دی.
دلته چې غلی شوې، نو نور دې خوري.
ته وګوره، چې دنیا کې هر کمزوری د زورورو خوراک دی.
حمید
ـ ښځه خو له نر نه کمزورې ده.
ته مور ته ولې هر وخت په قارېږې؟!
غیاث
ـ دا سهي ده، خو که کمزوري ته وخت ورکړل شي، نو بیا زورور خوري.
او دا خبره میم (مې هم) واوره!
له دې وروسته ګوره مور دې په زړه کېم (کې هم) تېره نه کې.
دسې وګڼه چې هغه مړه ده.
پوه شوې؟!
(حمید لکه خپه او وېرېدلی چې وي، چې یوازې ورته سر وښوروي).
اولسمه صحنه:
ځای: د ایمل غریبانه کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: ایمل، ملاله او ثنا.
(درې واړه سره ناست وي چې ایمل ملالې ته ووایي):
ایمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خورې! خدای شته. دومره څه به رارسي، چې زموږ ستاسې ګوزاره پې وشي.
ګوره !چې هېڅ خپه نه شې.
ملاله
ـ وروره! ما اورېدلي، چې روزي ته خپګان مه کوئ.
روزي د مرګ غوندې انسان پسې خپله روانه یې،
خو یو ارمان به مې په زړه کې پاتې شي.
ایمل
ـ د څه شي ارمان؟
ملاله
ـ د ثنا ښوونځي سره ډېره مینه ده.
(په ډاډمنتیا):
ایمل
ـ دا خو هېڅ خبره نه ده.
سر له سبا به یې په ښوونځي کې داخله کم.
ثنا
ـ ماما! زه ډېر شیان اوسم (اوس هم) لیکلی شم.
ایمل
ـ خورې یوه خبره درته کوم، زه هلته ستا په اوسېدو خوشالېږم،
خو پخپله به نه ورځې. چې ښې زاری یې درته نه وي کړې،
ګوره چې ما ټیټ سترګې نه کې.
ملاله
ـ خو زه په دې یرېږم، چې هغه حمید په خپل خوی نه کي.
د هغه به څه حال شي؟!
ثنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ماما! زه به ښوونځي ته کله ځم؟

ایمل

ـ سبا ته.

بکسه ، قلمونه، کتابچې هر څه به درته واخلم.

سهي شوه؟!

(لومړی لړه وروګوري):

ثنا

ـ زما څومره ښه ماما دی.

(او له دې سره ترې په مینه لاسونه چاپېر کړي).

اتلسمه صحنه:

ځای: د غیاث دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: غیاث او اکرام.

(اکرام په دفتري کار ځان لړ بوخت وساتي، بیا دې غیاث وښودل شي، چې د خپګان یو حرکت وکړي او داسې وي، لکه په فکر کې چې ناست وي، اکرام یې د سترګو لاندې ووینې):

اکرام

ـ وایه کنه غیاث خانه بیا څه خبره ده؟

غیاث

ـ بس خبره خلاصه شوه.

اکرام

ـ کمه خبره؟

غیاث

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نور به په کور کې یوازې یم.
اکرام
ـ دا ولې؟ ماشومان دې څه شول؟
غیاث
ـ له هغوی نه خو مې ځان خلاص که.
اکرام
ـ څنګه دې ځان خلاص که؟
غیاث
ـ زوی مې راسره دی، لور او مېرمن مې د خسر په کور کېنول.
اکرام
ـ دا خو دې ښه نه دي کړي.
په لوی لاس دې خپل کور وران کړی دی.
(لږ سکوت):
خیر، اوسم (اوس هم) څه نه دي تلي، ورشه او رایې وله.
او رښتیا اصلي اختلاف مو له څه نه پیدا شو؟.
غیاث
ـ اکرام خانه! زه په لور مکتب نه ویم او مېرمن به مې په دې خبره هره ورځ ټینګه وه.
اکرام
بس همدومره خبره؟
غیاث
ـ ولې دا تا ته وړه ښکاري؟!
(په موسکا سره):
اکرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ چې يو لوستی دا خبره کړي،
ـ له نورو به سړی څه ګيله وکي؟!
غياث
ـ ګوره! داسې نه ده، چې زه د تعليم په ارزښت نه پوهېږم، خو...
اکرام
ـ خو؟! د څه شي خو؟.
غياث
ـ زما دا مطلب دی، تر هغه چې په دې ټولنه کې خلک نه وي اصلاح شوي، د ښځو زده کړه نه څه مانا لري او نه هم کومه ښه پايله.
اکرام
ـ تا خبره ډېره پاخه انداز ته بوتله.
غياث
ـ دا خو ساده خبره ده.
ته وګوره، زموږ خلک څومره بې لارې دي.
مور يا خور به درسره روانه يي، خو ټولو خلکو به ورته
له سره تر پښو سترګې څلور کړې يي.
که چېرته ستا ځوانه لور په سرک روانه يي او وروسته ورپسې شپېلي وهل کېږي،
په دسې وخت کې به له هغه کس سره ته څه وکې؟!
اکرام
ـ دا خبره دې سهي ده، خو دا هم له نالوستۍ نه ده او تر هغه چې ټول لوستي نه شي، نو
دغه اخلاقي کمزورۍ به په ټولنه کې يي.
غياث

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دې نه مالومه شوه، چې زما خبره سهي ده.
ځکه نو تر څو چې د نارينو اخلاقي کمزورۍ اصلاح نه شي، په دې ټولنه کې د ښځو زده کړه پسات رامنځ ته کې.
او ګټه هم نه لري.
اکرام
ـ دا خو زه نه منم. د دې خبرې دا مانا ده، چې موږ باید سلګونه کاله دې ته صبر وکو او په بدل کې خپل نیم ولس په تیارو کې وساتو. دا خو په ټوله مانا یو غلط سوچ دی.
بله دا چې د هر کار په کولو کې څه خنډونه يي.
خو دا سهي نه ده چې له خنډ سره دې انسان
کار پرېدي.
غیاث
ـ خو ځینې کارونه د غره هومره اوسېله غواړي.
اکرام
ـ با الکل. اوسېله خو د ژوند تېرولو مجبوریت دی.
چې اوسېله نه يي، نو کله کله انسان بیا ډېر واړه کارونه هم نه شي کولی.
خیر دا خبرې به پرېدو، ورشه بېرته دې واړه راوله.
ځان نه لېونی مه جوړوه.
ګوره! بې ښځې کور خو په کنډر حساب يې
غیاث
ـ وي به، خو دا دې نه دي اورېدلي، چې توکلې لاړې بېرته خولې ته نه راځي.
(د غیاث څېره دې د دې خبرو پر وخت ورو ورو کلوز شي).
نولسمه صحنه:
ځای: د نجونو يو ښوونځی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: ورځ.
لوبغاړي: ثنا او د ټولګي نور نجونې.
(نورې جنکۍ پر چوکیو ناستې، خو ثنا تختې ته ولاړه او په یوې لښتې پر تخته لیکل شوی درس نورو ته بې غږه ښيي او بیا استاذه او نورې زده کوونکې ورته چکچکې وکړي).

شلمه صحنه:
ځای: د ښار یوه برخه.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: ایمل.
(ایمل په ښار کې یو لوی پنډ په شا کړی او روان وي، یانې جوالي وي).
یویشتمه صحنه:
ځای: د ایمل کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: ملاله.
(ملاله په یوه زاړه کټ کې ناسته وي، چې په فلش بک کې لاړه شي او د حمید هغه صحنه یې سترګو ته ودرېږي، په کومه ورځ چې یې غوښتل له مور سره هغه هم راشي، دې کې ایمل راشي).
ایمل
ـ خورې!
(ملاله په داسې حال کې چې له سترګې یې یوه اوښکه روانه وي، یو ډېر وړوکی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټوپ وکړي، له فلش بک څخه راووځي، په موسکا ووايي):
ملاله
ـ وروره! راغلې، ستړې مه شې!
ايمل
ـ خير يوسې، خورې لږه مېوه مې درته راوړې ده!
هن! دا واخله!
(خلته ورکړي، د موسم کومه تازه مېوه په کې وي، د اخيستو په وخت کې ملاله ورته ووايي):
ملاله
ـ وروره! دسې مه کوه، دې ته څه حاجت و؟! مورِ ته چې وچه ډوډۍ م (هم) راورسېږي، غټه خبره ده.
ته څومره په خوارۍ روپۍ ګټې؟
ايمل
ـ خورې! خپه کېږه مه. خدای شته. خويندې خو په وروڼو ډېر حق لري.
دوه ويشتمه صحنه:
ځای: يو پارک.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: وړوکی حميد، ورپسې د پاخه حميد (د لوفر په سټايل کې، چې ډېر وخت په غاړه کې دستمال، په لاس کې تور بنګړی ګرځوي، پتلون يې کړی او د مچ هومره ږيره ولري)، بل وړوکی ماشوم او بيا همدغه په لوی بدل شي.
نوټ: تر دې وروسته د ډرامې واړه کرکټرونه لوېږي او د لويانو عمر پخېږي.
(وړوکی حميد له خپل يو بل همزولي سره فوټبال کوي. دواړه په توپ پسې په شريکه منډې وهي، بيا دې د هغوی پښې وښودل شي، په منډه کې دواړه کوچنيان لوی شي. د منډې په يوې برخې کې هغه بل ځوان په ناپامۍ کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

حمید په سینه لاس په زوره کېږدي، حمید وغورځېږي. حمید په ملاسته په غوسه وروګوري، بیا زر پاڅېږي، هلک ته په غوسه وګوري او بیا یې د پلار هغه خبره په فلش بک کې رایاده شي،)

خبره

ـ دلته چې غلی شوې، نو نور دې خوري.

(د دې خبرې په یادېدو سره هغه خپل ملګری یو کلک سوک ووهي، هغه وغورځېږي. ملګری یې حیران شي، راپاڅېږي او په حیرانتیا ورته ووایي):

د حمید ملګری

ـ حمیده ! ولې؟ تا خو زه ووهلم؟!

(حمید ورته لاندې باندې بد بد وګوري):

حمید

ـ دلته هر کمزوری د زورور خوراک دی.

(او د لوفرانو په ستایل کې ترې روان شي، خو داسې دې عکاسي شي، چې له سترګو نه یې بدمعاشي ښکاره شي).

درویشتمه صحنه:

ځای: یو هال.

وخت: ورځ.

لوبغاړی: ثنا، یوه پخه ښځه او نورې نجونې.

(پخه ښځه د ثنا په غاړه کې یو مډال اچوي. (ثنا حجاب اغوستی وي) چکچکې کېږي او ثنا د لاس په اشاره په موسکا سره مننه کوي او خوشاله وي)

څلرویشتمه صحنه:

ځای: یو هوټل یا لوکسه کوټه.

وخت: ورځ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړی: حمید او درې کسه نور لوچک مزاجه ځوانان.

(لومړی دې د هلکانو یوه خندا ثبت او بیا دې کمره پر هغوی ودرېږي. هلکان جوسونه څښي):

یو ځوان حمید ته

ځوان

ـ حمیده! مکتب دې کوم ځای ته ورساوه؟

(حمید بل ته وګوري او بیا پوښتونکي ته لاس ونیسي او په ریشخند ووایي):

حمید

ـ ده ته وګوره! یویشتمه پېړۍ او مکتب؟!

ناخبره! اوس خو هر څه په نېټ کې شته. ته لا اوس هم مکتب یادی (یادوې)؟!

(له دې سره بې له پوښتونکي نور درې واړه هم په زوره وخاندي).

(ځوان لږ خجالته غوندې شي):

ځوان

ـ ګوره دسېم (داسې هم) نه ده.

نېټ نېټ او مکتب، مکتب دی.

پلار دېم (دې هم) څه درته نه وی (وایي)؟!

(په ریشخند او پوکۍ سره):

حمید

ـ اوس یې خوند وکه.

ناخبره انسانه! د فیس بوک نه لکه چې نه یې خبر؟!

فیس بوک داسې شی، دی، چې هم دپلار، هم د مور، هم د خور، د هر شي کار ورکی.

ظالمه! فیس بوک ته ننوځه، چې له ژونده خبر او له مور و پلاره په کې خلاص شې!.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(له دې سره پرته له پوښتونکي ټول په زوره وخاندي).

پنځه ویشتمه صحنه:

ځای: د ایمل کور.

وخت: ورځ.

لوبغاړي:

(ملاله په داسې حال کې چې سپینې عینکې یې پر سترګو، په زاړه کټ کې ناسته او له ځانه سره قرآنکریم وایي، د ثنا د پښو غږ واوري، ثنا په اسلامي حجاب کې وي، په مینه ملاله ورپاڅېږي او ورته ووایي):

ملاله

ـ لورې راغلې؟ ستړې مه شې.

ثنا

ـ خدای دې وبښه.

(ملاله یې ښکل کړي او ثنا یې په ولاړه لاسونه مچې کړي).

(په خوشالۍ):

ثنا

ـ مورې! نن به دربانډې یو زیری وکم.

(لږه موسکا):

ملاله

ـ د څه شي زېری؟

زر شه راته وې وایه!

ثنا

ـ مورې! نن راته د ټولو نه لوی مډال راکړل شو.

دا دی تې (ته یې) وګوره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(په غاړه کې يې وي، چې وروېښ ښيي، ملاله پرې ګوتې ووهي، ښکل يې کړي او بيا سترګې پورته کړي):

ملاله

ـ خدايه ډېر شکر.

خدايه! که زوی دې رانه اخيستی،

بادره (بهادره) لور دې راکړې.

خدايه! ډېر شکر.

ثنا

(په مينه او خوشالۍ):

ـ مورې! اوس چې هر چېرته لاړه شم، په اسانۍ راته وظيفه پيدا کېږي.

(لږ سکوت او په تاثر):

خو مورې! کله کله راته حميد ډېر يادېږي.

تم (ته هم) په دومره کلونو کې پلار پسې لاړه نه شوې.

(د ملالې سترګې له اوښکو ډکې شي):

ملاله

ـ لورې! اولاد له بده ځايه يي.

هر وخت مې سترګو ته ولاړ يي.

په لنډ ځای کې ورپسې ړنده شوم.

(له دې سر د خپل زړوکي پلو سترګو ته ونيسي، خو ثنا د دلاسا لاس پرې کېږدي):

ثنا

ـ مورې ژاړه مه.

زه خو ويم، چې خير دی، اوس ورشه.

همدومره ضد بس دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ملاله په زړوکي اوښکې پاکې کړي):
ملاله
ـ لوري! که زموږ سړي پښتانه دي،
نو مونږ (هم) پښتنې يو.
نارينه ښځو ته په زاريو دومره بدې نه ښکاري،
خو ښځې په دې کار ډېرې بې نوره ښکاري.
ثنا
ـ مورې! ته خو خپل زوی پسې ځې،
دې کې د شرم څه خبره ده؟!
ملاله
ـ ته ښه وی، خو زه دې پلار له کوره شړلې يم.
ثنا
ـ مورې! اوبه په ډانګ نه بېلېږي، د ښځې او خاوند منځ کې بل څوک نه ځيږي.
ملاله
ـ خو په دې کې يو بل شريکم(هم) شته.
(د سترګو لړه حيراني):
ثنا
ـ هغه څوک دی؟
ملاله
ـ ماما دې يادوم.
هغه په دومره غريبۍ کې په ما کلونه ننګ وکه.
که دا خبره نه وی، نو يو ځل نه، په وار وار به ورغلې وی.
که ورشم، وئ به چې څومره بې ننګه خور مې ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس یې سترګې څنګه ټیټې کم؟!

شپږویشتمه صحنه:

ځای: دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: غیاث او اکرام.

(اکرام پر خپله چوکۍ ناست وي چې غیاث په داسې حال کې چې دریشي، یې غیر منظمه او ناروغ ښکاري، پر خپله چوکۍ کښني. اکرام لږ کار وکړي او بیا هغه ته ووایي):

اکرام

ـ اوس دې صحت څنګه دی؟

غیاث

ـ ښه نیم(نه یم)، ډاکټر راته وویل، چې د زړه یو وال دې بند دی.

اکرام

ـ دا هر څه دې په ځان د خپله لاسه وکړل.

په لوی لاس دې خپل ودان کور وران که.

(غیاث له ځانه سره یو لنډ خو ډېر دردمن اسویلی وکړي. ډېر ورو سر وښوروي).

غیاث

ـ خواوس اوبه له ورخه تېرې دي.

اکرام

ـ رشتیا! هغه زوی دې څه کار کې؟

(غیاث لږ غلی شي):

غیاث

ـ زه خو زوی تر دې ځایه راورسولم.

رښتیا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په زړه مهر په خوله قهر زوی ته بویه.
خو ما داسې ونه کړل.
اکرام
(په لږې حیرانۍ او جدیت):
ـ ولې لکه چې څه کار نه کې؟
(له ځانه سره د لېونو وړه بې غږه خندا وکړي):
غیاث
ـ کار څه چې هغه مکتب یم (یې هم) نیمې کې پرېښودو.
اکرام
(په حکیمانه انداز):
ـ بس زمونږ او ستاسې خو همدغه لویه تېروتنه ده، چې
زامنو ته بې ځایه نازونه ورکوو.
او لونړو ته په سپکه ګورو!!
اوه ویشتمه صحنه.
ځای: د ایمل کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: ملاله، ایمل او ثنا.
(ملاله په کټ کې ناسته او په ستنه په لاس څه شی ګنډي، چې اېمل راشي. هغه ورته په مینه ووایي):
ملاله
ـ وروره ستړی مه شې، په خیر راغلې؟
ایمل
ـ خیر یوسې، څه حال دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

(کېني):
ـ او رشتیا هغه د ثنا نتیجه څنګه شوه؟
(په خوشالۍ):
ملاله
ـ ما ویل، چې زه به درباندې زیری کوم، خو ته راباندې مخکې شوې.
ایمل
ـ ولې یې نه وی (وایې)؟
وې ویوه کنه.
ملاله
ـ ثنا ته یې مډال ورکه!
ډېره زر به ورته وظیفم (وظیفه هم) پیدا شي.
ایمل
ـ دا خو ډېره لویه خبره ده.
(رشتیا چې په وچو ولو خدای اوبه راولي).
خورې! خدای به دې ډېره خوشاله کي.
ملاله
ـ خو وروره! دا ټول ستا برکت دی.
که ته نه وی، نو ثنا به ثنا نه وه.
ایمل
ـ داسې مه وایه! خدای چې پخپله په چا کې ځای نه وي ایښې، نو هغه نه څه نه جوړېږي.
ملاله
ـ ښه وروره! زه به درته چی (چای) راوړم.
سترې به یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ایمل

ـ نه، چې نه سکم (څښم).

(ایمل ځان لږ خپه کړي).

ملاله

ـ وروره! نن خپه غوندې ښکارې،

خیر خو به یې؟

ایمل

ـ یوې خبرې ته فکر وړی یم.

ملاله

ـ څه خبره ده؟

ایمل

ـ د کور خاوند د یو کال کرا (کرایه) غواړي.

ملاله

ـ وروره! خپه کېږه مه، خدای به ثنا ته کار پیدا کي.

اته ویشتمه صحنه:

ځای: د ښار یو واټ.

وخت: سهار.

لوبغاړي: ثنا او یو بل ځوان کس.

(ثنا په داسې حال کې چې حجاب یې اغوستی او په بشپړه توګه ټوله پټه وي، په پیاده رو روانه وي. لږ وخت وروسته د شا له لوري یو وړوکی لوکس موټر ورته رانږدې شي. هارن ورته وکړی، خو ثنا روانه وي، موټر نور هم رانږدې شي، بل هارن ورته وکړي. ثنا روانه وي او لږه شېبه وروسته ثنا په یوه ګوټ تاوه شي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهه ویشتمه صحنه:
ځای: د ښار یو بل واټ.
وخت: سهار.
لوبغاړي: ثنا او یو بل ځوان.

(ثنا روانه وي، چې یو لوکس شخصي موټر ورته رانږدې او هارن ورته وکړي. ثنا روانه وي، چې موټر ورته نور رانږدې او هارن ورته وکړي. ځوان له موټر نه ورته سر راوباسي او یو بل هارن ورته وکړي. ثنا ورته ودرېږي او لاس ورته وښوروي. ځوان ورشي):

ثنا

ـ سلام.

(په لوچک انداز):

ځوان

وعلیکم.

ثنا

ـ اجازه ده یوه پوښتنه درنه وکم؟

(په احمقانه توګه):

ځوان

ـ پوښتنه نه، پوښتنې وکه!

ځوان

(لاندې باندې ورته وګوري):

ثنا

ـ رښتیا ووایه! ته پښتون یې؟

ځوان

ـ ولې، زه درته انګرېز ښکارم؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ثنا

ـ انګریز خوم (خو هم) داسې نه یي؟!

پښتون خو د بل عزت خپل ګڼي.

ته د پښتون نوم ولې سپکی؟

زه په ځان نه یم خپه. خو یقین وکه، په تا غوندې سپکو ځوانانو مې زړه ډېر بدېږي..

(ځوان خجالته غوندې وي).

وروره! خیر دی په دې خبره لږ فکر وکه.

که د شرافت په لاره لاړ شې، څومره به ښه یي؟!

ګوره هم به خپله دروند شې او هم به دې نورو ته خیر ورسېږي.

خیر دی له دې وروسته د بل عزت خپل وګڼه!

(ځوان سر ټیټ کړي).

ثنا

ـ که ما بد ویلي وی، نو راته ویې وایه!

(د بې ځوابۍ یو حالت یې پر مخ راشي):

ځوان

ـ خورې! ډېر ښه درس دې راکه.

کاشکې چې هر څوک ستاپه پله روان شي.

(ثنا روانه شي).

دېرشمه صحنه:

ځای: د غیاث کور.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: ورځ.

لوبغاړي: غیاث، حمید او درې کسه نور انډیوالان یې.

(غیاث د کور په حویلۍ کې د ناروغۍ په حالت کې په بد حال پروت وي. پر مېز ورته څه دوا پرته وي. حمید او ملګري یې په کوټه کې ناست وي، چالدار کوي. دواړه دې یو یو شاټ وښودل شي. غیاث خپل ښي لاس د سینې پر کینه برخه کېږدي):

غیاث

ـ وی مړ شوم.

(په کټ کې په تکلیف کېني. د ګولیو پاکټ راواخلي. خو اوبه نه وي، ویې غواړي یانې غږ کړي):

غیاث

ـ حمیده، وه حمیده لږې اوبه راوړه.

(له دې سره بېرته په کټ کې څملي).

(حمید په کوټه کې وي. پرې وېشل شوې وي، ډېرې روپۍ پرتې وي).

حمید

ـ دوه زره نورې لري.

(روپۍ میدان ته واچوي).

بل کس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هن دا ځلور زره لري.

(حمید خپلې پرې یو ځل بیا پټې له ځانه سره وګوري).

حمید

ـ په دې ځلور زرو کې یې ښکاره که.

(هغه کس سره دوه توسه او یو غلام او له حمید سره دوه توسه او یوه لسکۍ وي. هغه کس روپۍ راټولې او جېب کې یې واچوي).

کس

ـ څنګه نور څه شته؟

(په درد سره):

حمید

ـ نه، نن همدومره بس دی.

(ټول د وتلو په حال کې وي، حمید له نورو وروسته وي، چې غیاث حمید ته ووایي):

غیاث

ـ لږې اوبه خو راوړه ګولۍ خورم.

(په تریو تندي):

حمید

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ یو خو ستا مریضي نه خلاصېږي.

اوبه راوړه!

اوبه راوړه.

هر وخت دې چغې شروع کړي يي!!

(همداسې ترې ووځي. غیاث سترگې اسمان ته لړې پورته کړي او هغه صحنه يې سترگو ته ودرېږي، چې ملاله يې له کوره وشړله او بیا بېرته په کټ کې څملي).

یودېرشمه صحنه:

ځای: د موسسې دفتر.

وخت: سهار.

لوبغاړي: ثنا، یو لوچک غوندې ځوان، د موسسې منیجر او یو بل عادي کس.

(پر دروازه لیکل شوي وي):

ـ د بشري قواو دفتر.

(له دفتر نه هغه عادي کس راووځي او ثنا چې پر یوه چوکۍ ناسته وي، په اسلامي حجاب کې دفتر ته ورننوځي. لوچک ورته اتومات په مینه وگوري):

ثنا

ـ سلام علیکم.

لوچک مزاجه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وعلیکم والسلام. وعلیکم.

کېنئ!

(ثنا کېني).

لوچک مزاجه

ـ هر کله راشئ، صحت مو څنګه دی؟

ثنا

ـ خیر یوسئ.

لوچک مزاجه

ـ نوره څنګه یې؟

ثنا

ـ زه انټروی ته راغلې یم.

تاسې زما اسناد وګورئ.

لوچک
(له بې خونده کتو سره یو ځای):
ـ ستا لیدل کفایت کئ، اسناد مسناد پرېده..
ثنا
ـ خو زه غواړم، چې د خپلې وړتیا له مخې مقرره شم،
لوچک

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ دغه ناز دغه انداز واه ما شا الله!
(په غوسه):
ثنا
ـ بس بس، نورې خبرې ونه کې.
راکه کاغذونه مې.
(لوچک وارخطا غوندې شي، خو دې کې منیجر راشي).
منیجر
ـ د ثنا کار زر خلاص که.
د دې انټروی ته هم اړتیا نشته.
ټول کاغذونه یې ډېر عالي دي.
(بیا ثنا ته وګوري):
ـ زه تاسې ته د وظیفې مبارکي وایم.
زموږ اداره تا غوندې با استعداده خویندو ته اړتیا لري.
که خدای کول، تاسې به لږ وخت کې ډېر پرمختګ وکړئ.
ثنا
ـ درانه اوسئ.
(منیجر مخکې، ثنا پسې ووځي، خو د لوچک څېره پیکه حالت غوره کړي).
دوه دېرشمه صحنه:
ځای: د غیاث دفتر.
وخت: ورځ.
لوبغاړي:اکرام او د دفتر ملازم.
(اکرام لګیا وي، لړه شېبه د دفتر په کاغذونو کې ګوتې ووهي، چې دې کې ملازم ورته چای راوړي. پر مېز یې کېږدي او بیا پوښتنه وکړي):
ملازم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ صیب! ډېرې ورځې کېږي، چې غیاث خان نه ښکاري؟
(په دردمن انداز):
اکرام
ـ هو، داسې ښکاري، چې هغه نور کار ته نه شي راتلی.
(په حیرانۍ):
ملازم
ـ صیب ولې نه شي راتلی؟
اکرام
ـ د هغه یوه ستونزه نه ده.
یو خو خپله ناروغ دی
او بل خدای دسې یو زوی ورکړی، چې
لاره یې تې (ترې) ورکه کړې.
(ځان سره لږ سر وښوروي).
خدای دې چا ته نا اهله زوی نه ورکې!
ملازم
ـ صیب! سهي خبره دې وکړه.
(ملازم له ځانه سره د افسوس سر وښوروي او ووځي).
درې دېرشمه صحنه:
ځای: د غیاث کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: غیاث.
(غیاث په کټ کې داسې ناست وي، چې له خپګانه یې خپل سر په ناسته په ځنګلو ایښی وي. ډېر غمجن وي. لږ وروسته په تکلیف راپاڅېږي، په کوټه کې د

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې مېرمنې کميس وګوري. هغه ته يوه شېبه په خپګان وګوري او چې له خونې راوځي، د ثنا پر وړې چپلکې يې سترګې ولګېږي. په خپګان ورته وګوري. پر ځمکه د پښو پر سر کېني. چپلکې ته وګوري او له سترګې يې اوښکه روانه شي).

خلوردېرشمه صحنه:

ځای:د ثنا دفتر.

وخت: ورځ.

لوبغاړي: ثنا او هغه بل لوچک مزاجه.

(ثنا په اسلامي حجاب کې کمپيوټر ته دقيقه ناسته او کار کوي. لوچک مزاجه ورته له سترګو لاندې دوه ځله وګوري او بيا دا سندره له ځانه سره له ورو نه لږ په لوړ غږ کې شروع کړي):

لوچک

ـ تا به د مينې په دام څنګه بندومه،

چې دا غرور دې شي مات د پېغلتوب

او دا دستور دي شي مات د پېغلتوب.

(لاندېنی بيت دې دوه ځله له ځان سره تکرار کړي. لوچک غلی خو بيا ووايي):

لوچک

ـ څنګه ته خو هېڅ خبرې نه کی (کوې)؟

(ثنا څه ونه وايي، کار کوي):

لوچک

ـ ګوره دومره کلانکاري، مه کوه!

لږې خبرېم (خبرې هم) کوه کنه!

(ثنا کار کوي، خو ورته ووايي):

ثنا

ـ زه خبرو ته نه، کار ته راغلې يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوچک

ـ خو له کار سره چې خوږې خبرې نه یي، (وي)
کار خوند نه کی.

ثنا

ـ خو زه هغه نه یم، چې ټوله ورځ په دفترونو کې بې ځایه خاندي.
هیله ده، چې له ما نه دا تمه ونه کی!

لوچک

ـ ولې ته له هغو نه زیاته یې؟

ثنا

ـ زه له هېچا زیاته نه یم،خو دا تا غوندې خلک دي، چې
ټولې ښځې کمې ګڼي!

لوچک

ـ که داسې یي (وي)، نو زه کولی شم، چې تا ته ستونزې جوړې کړم.

ثنا

ـ خو زه د ستونزو نه نه یرېږم.
چې زر پاک یي، له اوره یې څه باک یي.
(له ځانه سره ورو):

لوچک

ـ سهي ده، ګورو به!

پنځه دېرشمه صحنه:
ځای: هر ځای چې وي.
وخت: مازیګر.
لوبغاړي: حمید.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(حمید پتلون اغوستی، یو دستمال یې غاړه کې وي. له جېب نه موبایل راوباسي او خپل یوه ملګري ته په ټیلیفون ووایي):
ـ هیلو! جوړ یې.
بس غوږ ونیسه.
بېګاه ته ځان تیار که.
هو ښه مال ورسره دی.
ته مه یرېږه، که حرکت یې وکه چاره به یې وکو.
با الکل.
سهي شوه.
(موبایل په لوچک انداز په پتلون کې کېږدي او روان شي).
شپږدېرشمه صحنه:
ځای: د غیاث دفتر.
وخت: سهار.
لوبغاړي: غیاث، اکرام او د دفتر ملازم.
(اکرام د دفتر په څه کار بوخت وي، چې لږه وخت وروسته ورته ملازم راشي او یو پاکټ کې یې لاس کې وي):
ملازم
ـ صیب! دا پاکټ چا راکه!
(ملازم پاکټ ورکړي او اکرام یې خلاص کړي، له ځانه سره یې یوه شېبه ووایي، خو خپه شي):
اکرام
ـ دا خو ډېر بد کار وشو.
(په حیرانتیا):
ملازم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ صیب! څه وشو؟
اکرام
ـ غیاث بېچاره منفک شو.
ډېر بد وشو.
(ملازم هم خپه شي).
اوس به څه کې؟
هغه خو ناروغ هم دی.
اکرام
ـ هو. خو کاشکې چې یې ډېره غیرحاضري نه وی کړې!
(ملازم له ځانه سره په ورو سر وښوروي، ووځي، خو په دې کې غیاث راشي. اکرام ورته په مینه پاڅېږي. غیاث د ناروغۍ او اقتصادي پلوه ډېر کمزوری ښکاري. اکرام ورته په مینه پاڅېږي):
اکرام
ـ اوهو! غیاث خانه پس له ډېرې مودې.
ستړی مه شې، په خیر راغلی.
څنګه یې؟
غیاث
ـ د خدای فضل دی. کارونه څنګه دي؟
(غیاث ورته په چوکۍ کېني).
اکرام
ـ بس ژوند دی تېرېږي.
خو ته چې لاړې پسې لاړې.
غیاث

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ډېر ناروغ یم.
نور څه حال دی؟
(اکرام سر لږ ټیټ کړي لکه چې په زړه کې یې څه خبره وي.):
اکرام
ـ چې رښتیا درته ووایم، زم (زه هم) ډېر خپه یم.
غیاث
ـ ته ولې خپه کېږې. خدای روغ صحت درکړی.
کور دې ودان دی.
غم زما کوه.
اکرام
ـ خپه همدې ته یم. زه په تا خپه یم.
غیاث خانه! په خولې مې نه راځي، خو څه وکم؟!
غیاث
ـ ولې، لکه چې کومه خبره شته.
(لږ غلی شي):
اکرام
ـ هو، زه په دې خپه یم، چې همدا نن ستا د انفکاک مکتوب راغی.
(د غیاث څېره ډېره خپه شي):
غیاث
ـ زما؟!
(له دې سره غیاث پر هغه چوکۍ چې ناست وي. په زنګیدلي حالت خپل سر شا ته کړي).

اوه دیرشمه صحنه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای: د ثنا د مشر دفتر.
وخت: سهار.
لوبغاړي: منیجر، لوچک مزاجه او ثنا.
(منیجر په کاغذونو باندې څه لیکي، چې لوچک مزاجه یې دفتر ته راننوځي. هغه ورته وګوري او ورته ووایي):
منیجر
ـ ته ورشه هغه فایل دې راوړه!
(لوچک ووځي، منیجر په کار لګیا وي، چې لوچک بېرته له دوسیې سره راشي، پر مېز یې ورته کېږدي. منیجر چې دوسیه خلاصه کړي، نو د ګلاب یو ګل په کې وي. په حیرانۍ ووایي):
منیجر
ـ دا څه دي؟! اوس په دوسیه کې ګلان ږدئ؟
(په مکرجن انداز):
لوچک
ـ صیب! داسې کارونه د نارینو نه یي.
(په حیرانۍ):
منیجر
ـ ستا مطلب څه دی؟
لوچک
ـ زما یقین دی، چې دا کار ثنا کړی دی.
(په لږه غوسه):
منیجر
ـ ته ورشه ثنا راوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(لوچک ووځي، منیجر دوسیه له ځانه سره لټوي، چې یوازې ثنا راننوځي).

ثنا

- سلام

منیجر

- وعلیکم. کېنه.

(ثنا کېني).

منیجر

- ثنا! زما له تا نه دا تمه نه وه.

(ثنا حیرانه شي):

ثنا

- صیب! څه خبره ده؟

منیجر

- ګوره! ته ما ته یوه شریفه پېغله ښکارې.

ما یوازې ستا پوهه نه، کرکټر هم په پام کې نیولی و.

(نوره حیراني):

ثنا

- صیب! خبره وکۍ. ما کومه داسې تېروتنه کړې،

چې خبره ترې هم نه یم.

منیجر

- تاسې په دوسیه کې ګل ولې ایښې؟

(په ډېرې حیرانۍ):

ثنا

- ګل؟! او ما ایښی؟!

د څه شي ګل؟!

(c) ketabton.com: The Digital Library

(ګل دې وښودل شي):
صیب!
زما په خیال کې هم کله داسې
کار نه دی تېر شوی.
صیب! یوې پښتنې ته خپل عزت تر هر څه ګران یي.
زه ډېره خپه یم، چې داسې شک په ما کېږي.
خو زه پېږم، چې دا کار چا کړی؟
منیجر
ـ چا کړی؟
ثنا
ـ دا کار هغه چا کړې، چې ما سره په دفتر کې کار کۍ..
همده ما ته اخطارونه راکړي.
منیجر
ـ زه څنګه دا خبره ومنم؟
تا ما ته مخکې ولې نه ویلې؟
ثنا
ـ صیب! هغه زما لومړۍ ورځې وې،
ما نه غوښتل چې له پیله دې زه لانجې رامنځ ته کم.
خو چې داسې خبرې یي، نو زه نور دلته کار نه کوم.
منیجر
ـ تاسې اوسېله له لاسه مه ورکوئ.
زه به د دې خبرې پوښتنه وکم.
ثنا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ صيب! مننه، خو زما لا مياشت نه ده تېره شوې،
چې دامونه راته اېښودل کېږي.
منيجر
ـ ګوره ثنا! په ژوند کې انسان له ډېر څه سره مخامخ کېږي،
خو هرې ستونزې ته تسليمېدل نه دي په کار.
زما ستاسې په خبره باور دی. زه به هغه ته مناسبه سزا ورکم.
تاسې فکر مه کوئ!
ثنا
ـ صيب! دغسې خلکو زموږ د ټولنې د ښځو په وړاندې خنډونه جوړ کړي.
که داسې کارونه يې، نو ښځې به څنګه کار ته زړه ښه کي
او يا به يې کورنۍ د کار اجازه ورکي؟!
منيجر
ـ اوس به درباندې يو زېری وکم.
(ثنا لږه په خوشالۍ وروګوري):
منيجر
ـ زموږ اداره تاسې ته ستاسې د ښو کارونو له امله د اوسېدو لپاره يو کور درکۍ.
تاسې کولای شۍ، چې له کورنۍ سره په کې واوسۍ.
ثنا
ـ صيب! مننه. خو په دې شرط، چې نورې دسې خبرې نه شم زغملی.
که داسې يې (وي)، زه به سل کوره له خپلې سپېڅلتيا سره برابر نه کم.
(کمره دې ورو ورو د ثنا د پورته خبرې پر وخت د هغې څېره کلوز کړي).
اته دېرشمه صحنه:
ځای: د غياث کور.
وخت: مازيګر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: غیاث او یو بل ځوان.

(غیاث په ناروغ او ډېر بد حالت کې خپل کور ته روان وي. لږ وخت وروسته چې د کور دروازې ته ورسېږي، نو د کور دروازې ته قلف پروت وي. هغه حیران شي. قلف یو ځل راکاږي، خو بند وي. په خپګان مخ راواړوي. په لاره هغه هلک روان وي، چې یو وخت یې له حمید نه د ښوونځي پوښتنه کړې وه، له هغه پوښتنه وکړي):

غیاث

ـ زلمیه! دې کور ته قلف ولې اچول شوی؟

(په حیرانۍ):

زلمی

ـ ولې ته نه یې خبر؟!

حمید خو پولیسو بوت.

غیاث

ـ پولیسو بوت؟!

دا ولې؟

زلمی

ـ کاکا! حمید ځو میاشتې مخکې دا کور په چا خرخ کړی و.

پولیسو کور خلکو ته وسپاره او هغه یې ماموریت ته بوت.

(په غیاث د خپګان یوه څپه راشي، له ځانه سره ورو وو ایي):

غیاث

ـ کور یې هم خرخ کړ؟!

(غیاث پر خپل زړه لاس کېږدي او ورو ورو د پښو پر سر پر ځمکه کېني).

نهه دېرشمه صحنه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځای: د ایمل کور.
وخت: ورځ.
لوبغاړي: ملاله، ایمل او ثنا.
(ایمل خپه ناست وي، چې ملاله ورته په خپګان ووايي):
ملاله
ـ دا خبره رښتیا ده؟
ایمل
(په خپګان):
ـ هو، زه نن خبر شوم، چې حمید پولیسو نیولی دی؟
(ملاله یو دردمن اسویلی وکړي):
ملاله
ـ وروره! دا خو ډېر بد شوي، دي.
اوس به څه کېږي؟
ایمل
ـ ته مه خپه کېږه. کوم لوی جرم یې نه دی کړی.
زه به ورپسې ورشم.
هلته مې یو ملګری شته.
(دې کې ثنا په داسې حال کې چې ډېر ښکلې له مود سره برابر ګردکمیس یې اغوستی وي، کوټې ته راننوځي).
ملاله
ـ وروره! اوس که د ثنا پلار پسې لاړ شې، بد خو
نه ښکارې؟!.
(سنجیده انداز):
ایمل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هو.
خبر شوی یم، چې هغه ناروغه هم دی.
که اوس ورته زارۍ هم وکم، بد نه ده.
د مظلومیت په وخت کې د پښتون زړه پر دښمن هم خوږېږي.
ثنا
ـ خو ماما زموږ اوښکو او صبر اخر رنګ راوړ.
(ملاله او ایمل ثنا ته په حیرانۍ وګوري، ثنا په خوشالۍ):
ثنا
ـ ماما ! زموږ دفتر ما ته کور راکه.
که خیر یې، سبا به ورځو.
(په موسکا):
ایمل
ـ خورې! ثنا څه وې (وایې)؟ که دا رښتیا یې، دا خو ډېره لویه خبره ده.
خورې مبارک دې شه.
ملاله
ـ ستا دې مبارک شي، خو
ـ وروره د حمید غم در سره زر وخوره!
زر شه ګنې زړه مې ودرېږي.
ایمل
ـ ته مه خپه کېږه، دا دی ورپسې لاړم.
(ایمل پاڅېږي او له کمرې اوت شي).
څلوېښتم سیکانس:
ځای: د غیاث د کور کوځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: مازیګر ناوخته.

لوبغاړي: غیاث.

(غیاث په بد حالت کې پر یوه تخت غوندې ځای باندې ناست وي. سره نیمه ډوډۍ یې لاس کې وي. لږه ترې وخوري او بیا څملي).

یوځلوېښتمه صحنه:

ځای: یو پوخ پاک کور.

وخت: سهار.

لوبغاړي: ملاله او ایمل.

(ملاله په کور کې ګرځي او هر ځای ته په مینه ګوري، چې لږه شېبه وروسته ایمل هم کور ته ورننوځي. ملاله مخ ورواړوي او په تلوسه ورته ووايي):

ملاله

ـ حمید څه شو؟

ایمل

ـ رابه شي. ته مه وارخطا کېږه.

ملاله

ـ کله به راشي؟

اوس ولې رانغی.

ایمل

ـ لږ کار یې پاتې دی، تر مازیګره به یې درته راولم.

ملاله

ـ وروره! خدای دې په خوله برکت که.

ایمل

ـ خورې! کور خو ښکلی دی؟

ملاله

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ وروره! ستا به بېله کوټه په کې مالومه يي.
(ايمل له ځانه سره يوه ترخه موسکا وکړي):
ملاله
ـ ځنگه دې وخندل؟
ايمل
ـ خورې! زه همدلته ښه يم.
دا ځی دې په تاسې مبارک يي.
(په تعجب):
ملاله
ولې؟ تا خو خپل ټول ژوند زموږ
لپاره خوارو زار که. او اوس به
راسره نه اوسېږې؟!
ايمل
ـ ورونه د واده کړو خويندو کره په اوسېدو بد ښکاري.
ملاله
ـ خو ورونه هم په خويندو حق لري!!
ايمل
خورې! ورونه په دې ښه ښکاري، چې خويندې پرې ابادې وي.
او خور ته ځه تمه ونه کي.
ښه زه لاړم، چې د ايمل کار خلاص کم.
(له دې سره اوټ شي).

دوه ځلوېښتمه صحنه:

ځای: د غياث د کور کوځه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت: مازيگر.

لوبغاړي: ثنا، غياث او که اړتيا وي د موټر يو ډرېور.

(لومړی دې په لانګ شاټ کې يو لوکس موټر وښودل شي، چې راروان وي، ورپسې دې غياث وښودل شي، چې مخ يې سرک ته او په تخت يا گاډۍ پروت وي. موټر کرار کرار رانږدې شي. لږ وړاندې ترې ودرېږي. ثنا په حجاب کې په کرار ډول له موټره راکښته شي. د خپل پخواني، کور دروازې ته لږه ورنږدې شي، خو کور ته قلف پروت وي. بيا تخت ته وگوري. پر خپل پلار يې سترگې ولگېږي. د ثنا په څېره کې حيراني پيدا شي. ښه ورته ځير شي. د پلار د ځوانۍ د وخت فلش بيک يې زر زر درې ځله سترگو ته ودرېږي او بيا د زړه له تله په ژړه غوني لږ لوړ غږ چغه کړي):

ثنا

ـ پلاره! دا ولې؟

پلاره ولې؟

(پلار يې کرار کرار له ځايه پورته شي):

غياث

ـ ته څوک يې؟

(د ثنا په اننگو اوښکي راشي):

ثنا

ـ پلاره! زه ثنا يم، ثنا!

(له دې سره يې په ولو ورتيټه شي. لږه شېبه د زړه له تله وژاړي):

ثنا

ـ راځه چې ځو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راځه.

غياث

چېرته؟

ثنا

ـ ستا کور ته!

(په حيرانۍ):

غياث

ـ زما؟! زه خو کور نه لرم.

زه هېڅ نه لرم.

ثنا

ـ پلاره ته هر څه لرې.

کور لرې، ما لرې.

راځه!

(ثنا په يوه لاس پلار له لاس نه نيولی وي او په بل لاس خپلې اوښکې پاکوي او موټر کې يې کېنوي).

دري څلوېښتمه صحنه:

ځای: د ثنا نوی کور.

وخت: مازيګر.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوبغاړي: ثنا، غیاث، ملاله، ایمل او حمید.

(ملاله د کور په دهلیز کې لګیا وي، یو توشک خور کړي، بالښت کېږدي. بهر دکور مخې ته د ثنا موټر ودرېږي. ثنا غیاث له موټر نه راکښته له لاس نه نیولی وي. د کور دروازې ته چې راورسېږي، نو د غیاث سترګې د کور پر لوحه ولګېږي، چې پرې لیکل شوي وي):

ـ د غیاث کور.

(د لوحې په لیدو غیاث ثنا ته وګوري):

ثنا

ـ پلاره! دا ستا نوی کور دی.

(له دې سره غیاث، ثنا ته وګوري، له یوې سترګې یې د همدردۍ یوه اوښکه تویه شي):

ثنا

ـ پلاره! اوس د خوشالۍ وخت دی.

غیاث

ـ لورې! زه تا ته کتلی نه شم.

زه درته ټول عمر بې ځوابه شوم.

ثنا

ـ پلاره! دسې مه وایه!

ستا حق زه نه شم پوره کولای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

(همدې کې کور ته ننوځي):

ثنا

ـ مورې!

(ملاله مخ ورواړوي، چې هغوی وګوري، په حیرانۍ، خو ورو یې مخې ته ورشي. لږه شېبه ورته ملاله په حیرانۍ وګوري او غیاث سترګې ټیټې کړي، له دې سره د ملالې سترګو ته اوښکې راشي، خو زر ورته د خپل پړوني پلو ونیسي. لږه په پټه له ځان سره وژاړي، خو همدې کې ایمل او حمید کورته راننوځي):

ایمل

ـ ژاړئ، مه!

نن د خوشالۍ ورځ ده.

ما ته وګورئ.

حمید مې راوست.

(ملاله له ډېرې خوشالۍ لومړی د لېونو غوندې وروګوري او بیا ورته په سپېڅلي انداز له چټک ورتګ سره یو ځای ووایي):

ملاله

ـ زما حمیده!!

(له دې سره یې غېږ کې کلک ونیسي، لږه شېبه وروسته یې پرېږدي، خو غیاث حمید ته وګوري او په تاثر ورته ووایي):

غیاث

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه دی تم (ته هم) راغلې!

(حمید سترګې ټیټې او بیا پورته کړي).

ملاله

ـ راځۍ!

(خو غیاث ولاړ وي):

ملاله

ـ ثنا پلار دې راوله.

ثنا

ـ پلاره راځه!

(غیاث ولاړ وي):

ثنا

ـ پلاره! ته ولې نه ځې؟!

غیاث

ـ لورې! در به شم، خو د پښېمانۍ زنځیرونه به څنګه مات کم ؟!

(غیاث یو ګام واخلي او د غیاث او ثنا د څېرو په کلوز ډرامه پای ته ورسېږي).

د جولايي ۲۰ مه، ۲۰۱۱ وزیر اکبرخان ـ کابل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه او کور ودانی

د افغانستان ملي تحريک د هېواد پال او فرهنګپال شخصيت ښاغلي (احسان الله کاموال) څخه د زړه له تله مننه کوي چې د دې اثر چاپ ته يې اوږه ورکړه. ملي تحريک وياړي چې د علمي اثارو د چاپ لړۍ يې پيل کړې ده. دا لړۍ به دوام لري. موږ له ټولو درنو هېوادوالو څخه په خورا درنښت هيله کوو چې په خپل معنوي او مادي وس د کتابونو د چاپ دا لړۍ لا پسې وغځوي.

يو ځل بيا د دې اثر له ليکوال او چاپوونکي څخه د زړه له تله مننه کوو چې د دې اثر د ليکلو او چاپولو جوګه شول.

په فرهنګي مينه

د افغانستان ملي تحريک

(c) ketabton.com: The Digital Library

INSTEAD OF TIGER

the collection of TV dramas

BY: HAFIZULLAH TURAB

د لیکوال چاپ شوي اثار

ورکه (لنډې کیسې)
د پرښتنې خواب (لنډې کیسې)
سلګۍ په لوېدیځ کې (لنډې کیسې)
طلایي مرغان (لنډې کیسې)
رومانتیک منیجر (لنډې کیسې او ادبي ټوټې)
ژوندۍ مړۍ (لنډې کیسې)
اوښکې (لنډې کیسې) شریکه ټولګه
ریالېست جاسوس (طنزونه او لنډې کیسې)
پربوتې څپې (د تلوېزوني ډرامو ټولګه)
د پړانګ پر ځای (د تلوېزوني ډرامو ټولګه)
پر ګلاب دې مرغلرې (شاعري)

ژباړل شوي اثار

چېرته چې ساه پوه نه وي (انګلیسي)
پر ټولنې ولاړه بیا رغونه (انګلیسي)

ډرامې شوي اثار

پر خدای یې وسپاره
محلونه
څپې
پربوتې څپې
د رڼا پر لور
کویټه انستیتیوت
تور زهر
دنیا
پښتنه
زنځیرونه
شک
سلام دیارلس برخې سیریال
خپلې مټې

ناچاپ اثار

ارمان (د هند یونلیک)
د ګلاجان مادورې (تلوېزوني سیریال)

د خپرونو لړ: ۴۱

د افغانستان ملي تحریک
www.melitahrik.com

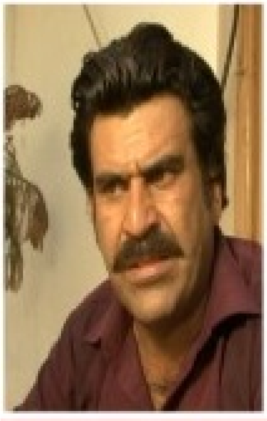

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library